NO: 32

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

LEGAL 'BİRLEŞİK SOSYALİST PARTİ' TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Ülkemizde hakim sınıfların "demokrasiye geçiş" adını verdikleri, açık askeri faşist diktatörlükten, üstü parlamenter demokrasi maskesi ile örtülmüş, sivil görünümlü bir faşist diktatörlüğe geçiş sürecinde başlayan "legal sosyalist parti" tartışması son aylar içinde yeni boyutlar kazandı. 12 Eylül askeri faşist cuntası, Anayasa referandumu, ve ardından yaptırdığı 6 Kasım 1983 seçimleri ertesinde; en azından 1992'ye dek siyasi iktidarı kesin bir şekilde elinde tutmanın şartlarının yaratıldığı —yanlış— hesabı ve rahatlığı içinde; dizginleri biraz "gevşetme" yönünde adımlar attı.

Kuşkusuz bu dizgin gevşetmede belirleyici olan şey, 12 Eylül askeri faşist cuntasının emperyalizm ve onun uşağı hakim sınıflar adına esas işlevini yerine getirmiş olması; işçi sınıfı ve tüm emekçi yığınların örgütlü hareketine çok ağır bir darbe vurmuş olması; "devrimci sol" hareketi örgütsel alanda çok ağır bir yenilgiye uğratmış olması, ideolojik alanda da tasfiye hareketinde büyük ilerlemeler kaydedilmiş olması idi. Emperyalizmin ve Türk hakim sınıflarının sarsılan, tehdit altında bulunan iktidarı, bu tehdidi şimdilik atlatmış idi. Böyle bir durumda sözde demokrasi yönünde adımlar atmanın yararları, sakıncalarından çok görünüyordu. 12 Eylül yönetimi böylece yüzüne geçirmeye çalıştığı demokrasi maskesini biraz daha düzeltmek, güzelleştirmek istiyordu. Ama geçmişe oranla "demokratik görünme"nin kuşkusuz bir pahası olacaktı. Oldu da. Hakim sınıfların 12 Eylül öncesinin cunta tarafından tasfiye edilmek istenen bazı eski "ünlü" sivil siyasetçilerı yeniden sahneye çıkma; demokrasi adına konuşmaya başlayan siviller giyinmiş cuntayı ve onun Özal hükümetini sıkıştırmaya başladı.

Dünün ne olduğu pratikleri ile tescilli ünlü sivil politikacıları; Demireller, Ecevitler yeniden demokrasi havarisi olarak çıktılar piyasaya. Bir militarizm/demokrasi tartışmasıdır kapladı ortalığı.

Bu tartışmada, 12 Eylül sonrası "legal sol"unun, Marksizm adına konuşan kanadı da, legal planda yayınlanan organlarıyle; Türk boyalı faşist basınında çarşaf çarşaf yayınlanan "bilimsel"!!! demeçleri ile vb. "demokrasi mücadelesi" adına Demirellerin, Ecevitlerin yanında, daha doğrusu kuyruğunda, şerefsiz yerini aldı. Bunlar "sivil toplum" teorilerini yeniden keşfettiler. Yalnızca bunlar ol-

---

11 EYLÜL 1973 ŞİLİ / 12 EYLÜL 1980 TÜRKİYE...

EMPERYALİZMİN VE UŞAKLARININ KANLI FAŞİST DİKTATÖRLÜKLERİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN DEVRİMLERİ İLE YIKILACAKTIR!

---

madı "demokrasi" mücadelesini "cuntaya karşı mücadele" ile eşitleyip, hangi nedenle olursa olsun cuntaya karşı tavır takınanları "demokrasi mücahidi" olarak görenler. Başını TKP'nin çektiği "Sol Birlik", DYP-DSP-SHP vb.nin demokrasi mücadelelerinde başarılı olmaları için "Komünistleri dıştalamamaları gerektiği", bunun büyük tarihi yanılgı olacağı üzerine ahkam kesti. Devrimin Sesi (HK), TKP'den bu bağıntıda demokrasi cephesinin sınırlarını biraz daha dar tutmak —DYP'yi bu cephe içine almamak— noktasında vb. ayrılarak reformist "demokrasi mücadelesi" cephesi saflarında yerini tuttu. Diğer oportünist-revizyonist gruplar da 12 Eylül sonrasında bütün siyasetlerinde cuntaya karşı mücadeleyi, devrim mücadelesinin bir parçası ve ona tabi olarak ele almama; devrim mücadelesini merkeze koymama noktasında —pratikte— birleştiler. Bu bağıntıda devrimci konumunu koruyan —Marksist-Leninistler dışında— bir avuç devrimci kaldı.

İşte ülkemizde geçmişin bazı ünlü, ve 12 Eylül sonrasının legal "sol"cuları böyle bir ortamda başlattılar "legal sosyalist parti" tartışmasını.

Tartışmanın başlangıcı

Hakim sınıflar, 1983 6 Kasım seçimlerine gelindiğinde, her biri kitlelerin çeşitli değişik kesimlerini düzene bağlama esas fonksiyonuna sahip bir dizi "sağ", "merkez" ve "sol" siyasi partiler oluşturmuşlardı. "Sol"da HP/SODEP birleşmesinden doğan SHP, Batı Avrupa'daki —emperyalist burjuvazinin kitlelerin "solcu" kesimlerini düzene bağlama fonksiyonuna sahip— sosyal-demokrat partilerin Türkiye'deki şartlara uygulanması olduğu iddiasında ortaya çıkmıştı. SHP'ye karşı ise Ecevit'in DSP'si "sosyal-demokratlığı" ya da "demokratik solculuğu" kimseye bırakmama iddiası ile ortaya çıkmıştı. Peki ama, "sosyal-demokrasi"nin "sol"undaki "sol" ne olacaktı? İşte 1984'ün başlarından itibaren bu soru hem kendilerini, kendi dışlarındaki "sol"dan azade tutmak isteyen "sosyal-demokratlar", hem de örgütlenme ihtiyacı duyan, bir zamanların ünlü, 12 Eylül sonrasının legal "sosyalistleri" tarafından ortaya atılmaya ve yoğun bir şekilde tartışılmaya başlandı.

Önce 1982 Anayasası böyle bir partiye açık mı/kapalı mı tartışması yürüdü...

Bu tartışma belli bir şekilde "zor da olsa olabileceği", "zorlanması gerektiği" vb. cevaplarla —en azından tartışmanın aktif tarafları açısından esasta— kapandıktan sonra, kimlerle, hangi program temelinde? tartışmaları başladı. Bugün yoğunlaşarak süren tartışmaların ana konuları bunlar. 10 Mayıs'ta İstanbul'da Şan sinemasında yapılan, 3000 kişinin dinleyici olarak katıldığı bir geniş açık toplantıda Murat Belge, Arslan Başer Kafaoğlu, Yalçın Küçük, Uğur Mumcu, Doğu Perinçek, kendi deyimleri ile "Demokrasi ve Sosyalist Parti" "sorunsalını tartıştılar"... Daha önce M. Ali Aybar sosyalist bir parti kurma için somut sondajlara başlamış; bir dizi eski "sosyalist"e gönderdiği anket tipi mektuplarla görüşlerini almıştı. O her halükarda "birleşik bir sosyalist parti"nin gerekli olduğunu, bunun bugünkü şartlarda da kurulabileceğini ve kurulması gerektiğini; sosyal-demokrasinin "solundaki boşluğun" böyle doldurulması gerektiğini savunuyor.

Kurulması istenen, ve kurulması yönünde somut girişimler bulunan "birleşik sosyalist parti"nin sosyalizm ile ilgisi gerçekten ne kadardır; böyle bir parti kurulursa gerçekte hangi boşluğu dolduracaktır vb. sorularına cevap verebilmek için bu girişimlerin başını çekenlerin neler savunduklarına bir göz atmak gerekir.

KİMLER - NASIL BİR "BİRLEŞİK SOSYALİST PARTİ" İSTİYOR?

Bugünkü legal birleşik sosyalist parti tartışmalarında başı çeken esas olarak 3 odak vardır: M. Ali Aybar odağı; Doğu Perinçek (Saçak) odağı; Murat Belge (Yeni-Gündem) odağı...

I. Rauf Tamer destekli M. Ali Aybar:
Bunlardan M. Ali Aybar, geçmişte TİP

İÇİNDEKİLER

Legal "Birleşik Sosyalist Parti" tartışmaları üzerine . s. 1

Balyoz timler, köy korucuları, ... vb. de Kürt ulusunun ulusal ve sosyal mücadelesini engelleyemez! . . s.17

Bir zamanlar ML ekli AKP'nin, Troçkist GIM ile birleşmesi üzerine... . . . . s.19

Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine s.29

Mao Zedung'u anıyoruz! . . s.35

Şili üzerine s.36

Devrimci Y. Güney'i ölümünün 2. yılında saygıyla anıyoruz! s.38

genel başkanlığı yapmıştır. Çekoslovakya işgali sırasında TİP'ten ayrılmıştır. "Güleryüzlü sosyalizm" adını verdiği, gerçekte burjuva demokrasisi sınırlarını aşmayan bir çeşit sosyal-demokratizmin savunucusudur. Çok açık bir biçimde Sovyetler Birliği'ndeki bürokratik yozlaşmanın temeli olarak Leninist parti anlayışını görmektedir. Ona göre Leninist parti modeli "ceberrut sosyalizmin" ürünüdür ve ondan başka yere götürmez. Marksizm-Leninizmin bir dizi ilkesine açıkça düşmanlığını ilan etmiştir. "Bağımsızlıkçı"lığı, Türk milliyetçiliği ile elele giden bir bağımsızlıkçılıktır. Bir dönem genel başkanlığını yaptığı SDP üzerinden bu görüşlerini yaygınlaştırmaya çalışmıştır. Geldiği yerde M. Ali Aybar Euro-Komünizmi savunan partileri bile Leninizme açık düşmanlık ilan etmedikleri noktasında eleştirmektedir. **Nokta**'da yayınlanan, Tercümen'ın da bir bölümünü aynen aldığı mülakatında şöyle demektedir:

"Avrupa Komünizmini savunan partilerLeninist örgütlenme modeline karşı çıkmıyorlar. Marksizmin-Leninizmin eleştirisi yok onlarda. Bizim Leninist devrim anlayışına karşı çıkışımızdan kopartılamaz. Lenin'de devrim bir azınlık, öncü harekettidir. Bu görüş Marksizme aykırıdır, Marx a dayandırılamaz."

Aybar'ın "güleryüzlü" Türkiye tipi "sosyalizmi" öyle bir sosyalizmdir ki, bu "sosyalizm" Tercüman köşe yazarlarının bile övgüsünü alabilmekte, onlar tarafından da böyle bir "sosyalist" partinin kurulması destek bulmaktadır. Rauf Tamer, "Sosyalist Parti" başlıklı köşe yazısında

"Gündemde sosyalist parti çalışmaları var. Bu mesele en azından istişare aşamasında" deyip, bu istişarelerden bilgi verdikten sonra, "Bunların içinde çizgisini hiç değiştirmeden gelen Aybar tezinin, Leninist modellere öteden beri karşı olduğunu da biliyoruz" diyor.

Ardından sosyalist partinin de paraya ihtiyacı olacağını belirtiyor ve

"Belki legal yollardan Özal bile yardım edebilir. Elindeki fonların bir bölümünü o tarafa aktarabilir. Neden olmasın?" diyerek devam ediyor!

Gerçekten de neden olmasın?! Neden Türk hakim sınıfları Aybar'ın savunduğu tipte bir sosyalist partiye destek —madi destek de— vermesinler??? Ne de olsa Rauf Tamer'in deyimiyle:

> **Sayın Aybar, Sovyet güdümünü reddeden, Türkiye'nin yapısına uygun, yerli bir sosyalist model peşindedir... Teröre, şiddete ve zorbalığa prim vermeyecek bir parti yapısında ısrarlıdır. Sızmalara karşı hassasdır.**

Ardından Rauf Tamer bu tip sosyalistlere taktikler de veriyor:

> **Aybar, 1965'den 1980'e kadar Türk solunun anatomisini bir daha gözden geçirmeli, o üslûbu bir daha incelemeli, Türk halkındaki tapu ve mülkiyet saplantısını da hesaba katarak yola çıkmalıdır şimdi...**
>
> **DSP böyle yapıyor. Böyle yapacak. Bu kesin.**
>
> **Öyleyse Aybar, DSP'nin yeni ve çağdaş prensiplerini de iyi gözleyerek hangi boşluğu dolduracağını tesbit etmeli, azınlık partisi değil, kalabalık kitlelerin pazarına talip olmalıdır.**
>
> **Özetlersek:**
>
> **Türkiye'deki sosyalistlerin sayısı belli.**
>
> **Aybar, bunların oyuyla mı iktifa edecek, yoksa, sosyalist olmayan muhafazakâr kalabalıkları da ikna yoluna mı gidecek?**
>
> **Eğer birincisiyse, aksesuar bir parti olarak kalmaya mahkûmdur ki o zaman paraya da fazla ihtiyaç yoktur.**
>
> **Ama, ikincisiyse, dediğim anatomiyi bir daha incelemek ve sahaya gümbür gümbür çıkmak şarttır ki, para o zaman lâzım...**
>
> **İlk izlenim mühimdir.**
>
> **Çocuk, ölü doğmamalı.**
>
> **Ölü doğan çocuk, sosyalist fikrin sıhhatsizliğini ilân eder...**
>
> **Türk sosyalistleri, daha başında hep bu cılız izlenimi vererek çıkmadılar mı yola?**
>
> **Dünya süratle değişiyor.**
>
> **Değişik yöntemler, değişik propagandalar, toplumları fıkır fıkır oynatıyor.**
>
> **Fikrin itibarı yönünden, Aybar'ın bu noktalara dikkat kesilmesi gerek.**

(Tercüman, 1 Temmuz 1986)

Okuyucu, Marksist-Leninist bir derginin sayfalarında "Sosyalist Parti" konusunda Tercüman gibi açık anti-komünist bir gazeteden, Rauf Tamer gibi militan bir anti-komünisttten bunca uzun alıntılar yaptığımız için bağışlasın. Bunu yapmamızın nedeni, Aybar'ın temsil ettiği sosyalizmin, Türk hakim sınıflarının en azından bir bölüm siyasi temsilcisi, ve onların sözcüleri açısından nasıl görülüp değerlendirildiğini göstermek içindir. Türk hakim sınıflarının siyasi temsilcilerinin, burunlarının ucunun biraz ötesini görebilme yeteneğine sahip bir bölümü, bugün açık seçik Türkiye'de bir de "sosyalist" ve evet hatta "komünist" bir partinin —daha doğrusu adı öyle olan bir partinin— kurulmasının zamanı geldiği inancındadır. Sosyal-demokrasi'nin düzene bağlayamadığı, sosyal-demokrasinin solunda kalan muhalefet potansiyelini uysallaştırıp, düzen sınırları için de tutacak; Türkiye'de demokrasi olduğunun bir işareti olarak gösterilebilecek, kitlelerde devrimcileşme olduğunda burju

vazinin yedek lastiği olarak ortaya çıka bilecek halis "Türk" bir "sosyalist" parti hiç de burjuvazinin sınıf egemenliği, ve sınıf çıkarları ile çelişmez.

Ve işte bugün Türkiye'de hakim sınıfların oluşturduğu "siyasi partiler yelpazesinde" tam da bu alanda bir boşluk vardır. Ve hakim sınıfların bir bölümünün bir kısım "akıllı" sözcüleri bu boşluğu farketmişlerdir. Ve Aybar gibilerinde de bu boşluğu doldurabilecek "sayın" sosyalistler de bulmuşlardır!

Rauf Tamer, burjuvazinin kendine has sınıf içgüdüsü ile M. Ali Aybar'ın uysallaştırılmış, Leninizmden arındırılmış "sosyalizminden" bir tehlike gelmediğini tersine onun —tabii hakim sınıflar açısından— bir dizi faydaları olduğunu açıkça görmüştür. Ve bu "sosyalizmin" "ölü çocuk olarak doğmamasını, sahaya "gümbür gümbür çıkması"nı dilemektedir. Bunun için de bu "sosyalistlere" yönelik çağrısı, programlarında ilkel mülkiyet düşmanlığına yer vermemeleri, vb.; hakim sınıflara çağrısı ise bu "sosyalistlere" yardımcı olmaları yönündedir.

II. YeniGündem/Murat Belge: Marksizm adına; Marksizmin devlet teorisine, proletarya diktatörlüğüne; devrimci özüne karşı "sivil toplum"culuk!

Legal sosyalist parti tartışmasında öne çıkan odaklardan bir diğeri, Murat Belge/YeniGündem odağıdır. Bu 12 Eylül sonrası "legal" "Marksist"leri, bütün devrimci "sol"un fiziken ve ideolojik olarak yok edilmeye çalışıldığı 12 Eylül sonrası ortamındaki legalliklerini, savundukları siyasete borçludurlar. Troçkizm/Euro-Komünizm/Türk-İslam-Sosyalizm sentezi/Sivil Toplumculuk vb. bir dizi akımın eklektik bir karmaşası olan bir çizgiyi Marksizm adına piyasaya süren bu odağın hakim sınıflar açısından esas işlevi, devrimci solun ideolojik tasfiyesi çalışmasına "sol"dan, Marksizm adına destek vermektir. Tabii bu esas işlevi göre bilmeleri için, bunların faşist düzenin bazı aşırılıklarını teşhirine —belli öl çüler içinde— gözyumulabilir, yumulacaktır. (Burada hiçbir yanlış anlamaya meydan vermemek, aptalca tartışmalara yolaç mamak için şunu ekleyelim ki, biz burada bu yazımızda şu veya bu kişinin, şu veya bu siyasi odağın, akımın, grubun vb. sübjektif istek ve niyetinin, ve sübjektif konumunun ne olduğunu tartışmıyoruz. Tartıştığımız yalnızca savunulan siyasetin hangi sınıfların siyaseti olduğu; hangi sınıflara hizmet ettiği, **objektif** olarak konumunun ne olduğu, hangi işlevi gördüğü vb. sorularıdır.) Bu odak, M. Ali Aybar odağına benzer bir biçimde **Leninizmi** afaroz etmiş, onun Marksizmden ayrı birşey olduğunu ilan etmiştir. Bu odak sosyalizm için mücadele konusunda ne sosyalistlerin ve ne de kitlelerin henüz olgun olmadığını, bugün "demokrasi" için mücadele edilmesi gerektiğini tespit etmiş; demokrasi mücadelesi dediği şeyde de Murat Belge'nin deyimi ile "Ulusal konsensus" adına DYP'nin, SHP'nin, DSP'nin, eski MSP'nin devamının vb.nin kuyruğunda yerini almıştır. (Bunun için bkz. BP 28, s.7/8) Bunların istediği "legal sosyalist parti", Leninizme karşı bir "sosyalizmin" propagandasını şimdilik "ulusal konsensus" propagandasının ardına koyacak olan; DYP'nin, SHP'nin, vb.nin "demokrasi" mücadelesinin desteklenmesini esas görevi olarak kavrayan bir "sosyalist" parti olacaktır. Böyle bir parti, daha çok sosyal-demokrat partileri "sol"dan zorlayıp, onları daha sola iterek, demokrasinin sınırlarını genişletecektir. Hesap budur. Öncelikle bunun için gereklidir "sosyalist parti".

III. SAÇAK: Yeni kılıklı, özü değişmeyen PDA

Legal sosyalist parti tartışmasında öne çıkan odaklardan bir diğeri, bir zamanların PDA'sı, 12 Eylül sonrasının legal "Saçak" odağıdır. Geçmişi bütün devrimci sol içinde bilinen, ve 12 Eylül sonrasında askeri faşist cuntanın —kurunun yanında yaş da yanar misali— takibatı altına alınma "haksızlığına" uğrayan, ihbarcılığı da kendini kurtarmayan bu devlet savunucusu odağın nasıl, ne için, kimlerle sosyalist parti istediğine biraz yakından bakalım. Saçak'ın 27. sayısında "birleşik sosyalist parti" başlıklı yazısında Saçak'çılar,

"Yüzyıllık bir demokrasi birikimi..." "Türkiye'yi 2000 yıllarına güçlü bir demokratlaşma ve çağdaşlaşma atılımı ile girmeye zorluyor" tespitini yaptıktan sonra, 2000 yıllarının "Türkiye'sini ancak emekçi yığınların insiyatifinin yaratabileceğini" söylüyor. Ve sosyalist parti gerekliliğini buna dayandırıyor. Böyle bir parti hakkında şunları söylüyorlar:

"Geriye geniş emekçi yığınların tarih sahnesinde kendi adlarına yer almaları kalıyor. Bu, ancak evrensel teorik kazanımları Türkiye özgüllüğü ile birleştiren, geçmiş sosyalizm deneylerini aşma ruhuna sahip, hem Türkiye emekçilerine dayanmak hem de ideolojik ve siyasal bir kilise kabul etmemek anlamında ayağı Türkiye toprağına basan, sınıfın ileri unsurlarını bütün kesimleriyle kucaklayan ve bu nedenle parti içi demokrasiyi haya

ta geçiren, emekçilerin parti içinde söz ve karar sahibi oldukları bir sosyalist partinin önderliginde gerçekleşebilir." (Saçak No: 27, s.5)

Saçakçılar görüldüğü gibi genel belirlemede M. Ali Aybar odağı kadar açık sözlü bir biçimde Leninizme karşı çıkmıyor, onun yerine —geçmişte yaptıkları gibi— sinsi bir biçimde yapıyorlar bu işi. Onlar Türk milliyetçisi konumlarını, anti-Leninist konumlarını "ideolojik-siyasal kilise kabul etmeme... anlamında ayağı Türkiye toprağına basma" süslü lafları altında gizliyor. Bu formülasyonlar, ilk satırda söylenen "evrensel teorik kazanımlar" denen şeyin, ancak Saçak'ın Türk milliyetçisi, gerçekte anti-komünist çizgisi ile uyum içinde olduğu sürece ve ölçüde —ki o zaman "Türkiye özgüllüğü ile birleşmiş"! olacak— geçerli olduğu, bunun dışında Marksist-Leninist ilkelerin savunulmasının "ideolojik-siyasal kilise" olarak adlandırıldığını göstermektedir.

Saçakçılar daha sonra böyle bir partiye getirilen itirazlara tavır takınmakta SHP kaynaklı itiraz hakkında da şu tespitleri yapmaktadır:

"Sosyalist parti ihtiyacını reddeden ikinci kaynak, SHP'dir. Birçokları, bugün meselenin, SHP'yi iktidara getirmek olduğunu, sosyalist bir partinin ancak ondan sonra doğacak elverişli koşullarda düşünüleceğini söylüyor. Sosyal demokrat mı yoksa sosyalist mi oldukları kendileri tarafından hiçbir zaman açıklığa kavuşturulamamış ve bu yüzden toplum açısından tartışmalı bu gibi şahsiyetlerin, bağımsız bir sosyalist örgütlenme ihtiyacını duymayışları anlaşılır nedenlere da yanır. Bir sosyalist parti, 2000'lerin ufkundaki gelişmeler açısından bir ihtiyaçtır ve geniş emekçi yığınlar için gereklidir. Sosyal demokrasinin geniş emekçi yığınlara ne verebileceğini ve ne veremeyeceğini kavratmak, halkı bu konuda aydınlatmak için bile sosyalist bir partiye ihtiyaç vardır. Kitleler gerçekleri kendi tecrübeleriyle kavrarlar, ama toplumun bilincindeki gelişmelerin, örgütlü bir birikime dönüşmesi için, bu gerçekler önceden bir parti tarafından kitlelere bildirilmelidir. Öte yandan sosyalist bir parti, sosyal demokrasi için de sağlık ve dinamizm etkenidir. CHP, 1960'lı yıllarda TİP'in varlığı sayesinde ortanın soluna kayarak kendini yenileyebilmiş ve belli bir canlılık kazanmıştır. Hele bugünün SHP'sinin kendi solunda olusacak böyle bir ağırlığa ve eleştiriye daha büyük ihtiyacı var. 1980'li yıllarda sosyal demokrasinin solundaki sosyalist sol ezilmiştir. CHP ise, daha 1980 öncesinde büyük bir prestij kaybına uğramıştır. Sonuç, Türkiye'nin terazisi bozulmuştur. Sosyalist solun örgütlenmesi, Türkiye'nin siyasal dengesini kurması ve gelecek perspektifinin açılması için zorunludur. Sosyal demokrasi de, ancak ülkenin ufkunu açacak böyle bir gelişme içinde iktidara gelebilir ve böyle şeyler yapabilir. Türkiye'yi çağdaşlaştırma niyeti olanlar, sosyalist solun örgütlenmesini olumlu karşılamak durumundadırlar." (agd, s.5)

Yani sosyal-demokrasi iktidara gelmek istiyorsa, "Türkiye'nin siyasal dengesinin yeniden kurulması için"... "sosyalist solun örgütlenmesinden yana" olmalıdır!!!

Sosyal-demokratların iktidara gelebilmesi için de sosyalist parti!

İşçi sınıfının bağımsız siyasi örgütlenmesi olan "sosyalist parti" düşüncesinin bunca sığlaştırılıp, burjuvalaştırıldığı gerçekten az görülmüştür.

Böyle bir partinin kimlerle, nasıl kurulacağı bağıntısında tartışmada da Saçakçılar şunları söylüyor:

> Sosyalist parti, geniş bir parti olmalıdır. İşçi sınıfının bütün kanatlarını kucaklayacak bir anlayışla kurulmalıdır. Daha başlangıçta, bütün sosyalistlerin çabalarını birleştirmeye yönelmek çok önemli. Buna açık olmanın ötesinde, bu yönde ısrarlı bir gayret gerekiyor. Sınıf tutumu budur. Ülkemizde «saf Marksizm» ve «ilkeli olmak» adına hep tekkecilik hep dükkancılık yapılmıştır. «Benim Marksizmim saf, diğerleri lekeli» tavrı, fazlasıyla ham ve cahilcedir; sınıf tutumuyla da bağdaşmaz.
>
> Türkiye, ortaçağ ilişkilerinden çağdaş bir dünyaya doğru hem de canlı bir değişim içinde olan bir ülke. Bu nedenle bütün sınıfların içinde çok çeşitli gruplar, kanatlar bulunuyor. Birkaç kuşaktır işçi olandan köyden yeni gelene, sanayi işçisinden tarım işçisine, büyük işletmelerde toplananlardan çıraklara, usta ve kalifiye işçilerden düz işçilere, inşaatlarda ve madenlerde ağır beden işçiliği yapanlardan, ileri teknolojilerde daha çok kafa işçiliği yapanlara, kadın işçiden erkek işçiye kadar, işçi sınıfı içinde göreli olarak daha modern ya da daha geri, daha radikal ya da ılımlı, daha toplumsal ya da bireysel vb kanatlar bulunuyor. Değişim halindeki bir toplumun bu çeşitliliği ve gruplaşmaları, ister istemez ideolojik ve siyasal platforma da yansımaktadır. Türkiye'nin çeşitli sosyalist gruplarını incelediğimiz zaman, bunların belli toplumsal farklılaşmaları yansıttığını görüyoruz. Sınıfı temel alan ve Türkiye'yi değiştirmek isteyen bir parti (tekke değil), ister istemez bu çeşitliliği kucaklamak durumundadır. «Saf Marksizm» iddiaları, çocukça ve kariyerizm kökenli olmanın ötesinde Marksizmin lekesidirler. Program ve ilke, sınıfı belli bir temelde birleştirmek içindir, yoksa küçük küçük dükkancıklara bölmek için değil. Birlik isteği, işçi sosyalizminin, sınıf toplumunun ifadesidir. Dünyayı yo-

rumlamak değil de değiştirmek isteyenler, belli görüş ayrılıklarına rağmen birlik için mücadele ederler. Sınıfı birleştirmek için bilinçli bir çaba göstermeyenler, «saf ilkeciliğin» arkasına sığınamazlar. Çünkü «saf ilke» hiçbir zaman olmayacaktır. Teori, gerçeği mutlak olarak kavradığı iddiasında değildir, hep gerçeğe yaklaşmak, olgulara göre teoriyi düzeltmek ve derinleştirmek söz konusudur. Bilgi teorisinin bu temel kavrayışı, «saf Marksizm» iddialarındaki çiğliği de ortaya koyar ve alçakgönüllü olmayı teşvik eder. Başkalarının Marksizminden öğrenmeye çalışmak, arkadaşça bir tartışma ortamı yaratmak, düşünceye saygılı olmak, teoriyi hayat içinde döne döne sınamak ve düzeltmeye hazır olmak, sınıf tutumunu yansıtan devrimci erdemlerdir. Bizde ise, yıllarca devrimcilik adına devrimcilere, sosyalistlere karşı şiddet uygulanmıştır. Aslında «saf Marksizm» satan yuvarcıklar, kendileri ne kadar entellektüel ve barışçı bir görünüm içinde olsalar da, en sonunda başka Marksizmlere şiddet uygulamanın teorik temellerini kurarlar.

(agd, s. 6-7)

Burada söylenenler baştan sona Marksizm-Leninizmin saflığına, saflığının korunmasına, ilkeliliğe karşı yönelmiştir. Aslında "ilkelilik" yerine ilkesizlik'in "sınıf tavrı" olduğu söylenmektedir. Evet bu da bir sınıf tavrıdır. Ama açıklıktan berraklıktan, ilkelilikten yana olan proletaryanın değil, muğlaklıktan yana olan burjuvazinin sınıf tavrı!

Ardından ilkesizlik iki ayak üzerinde teorik olarak gerekçelendirilmeye çalışılıyor. Birinci ayak, işçi sınıfının çeşitli katmanlara bölünmüş olduğu, bu değişik katmanların ideolojik-siyasi tavırlarının değişik olacağı, işçi sınıfı partisinin bu ideolojik-siyasi tavırları içinde taşıyacağı, yansıtacağı gerekçesidir. Burda unutulan iki şey vardır: Önce işçi sınıfı —sınıf olarak— **üretim araçları karşısındaki konumu itibarı ile** homojen bir yapıya sahip bir sınıftır. Bu sınıf içindeki farklılaşmalar, üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti olmayan **bir sınıfın** içindeki farklılaşmalardır. İlke olarak bu farklılıklar, üretim araçları sahipleri ile, işçi sınıfı arasındaki farklılaşmalardan değişiktir. İkincisi, içinde yaşadıkları toplumdan bağımsız olmayan işçi sınıfı devrimcileri de burjuvazinin hakim olan görüşlerinden etkileneceklerdir, ve bunlar parti içine yansıyacaktır. Ama proletarya, evet Marksist-Leninist ilkelere dayanarak her an bu düşüncelere karşı, ve bunların taşıyıcılarına karşı parti içinde mücadele verip, oportünizmi ve oportünist unsurları dıştalamaya çalışacaktır. Yoksa —Saçak'ın yaptığı gibi— burjuva düşüncelerini ve burjuva unsurları sosyalist parti içinde tutmanın teorisini yapmayacaktır.

İlkesizliği gerekçelendiren ikinci teorik ayak, güya Marksizmin bilgi teorisi olarak yutturulmaya çalışılan şeydir. Saçak'ın burjuva yazarları "saf ilke hiçbir zaman olmayacaktır" lafları arkasına gizlenerek; gerçekte gerçeğin Marksist-Leninist çözümlemesi ile elde edilmiş, belli bir çağ içinde genel, evrensel geçerliliğe sahip olma anlamında "saf" olan Marksizm-Leninizmin ilkelerine saldırmakta, onları geçersiz kılmanın teorisini yapmakta, Marksizmin bilgi teorisini de bilinemezci bir teori imiş gibi göstermektedirler.

Lenin, Materyalizm ve Ampriyokritisizm'de "mutlak ve göreli gerçek" sorununu tartışma içinde şu sonuçları ortaya koyar:

"Materyalist olmak için, duyu örgenlerimizle bize açınlanan nesnel gerçeği kabul etmek gerekir. Nesnel gerçeği yani insandan ve insanlıktan bağımsız olan gerçeği kabul etmek, şu ya da bu yolda mutlak gerçeği kabul etmek demektir....

Böylece, insan düşüncesi, kendi doğası gereği, bize mutlak gerçeği, göreceli gerçeklerin bir toplamından başka birşey olmayan mutlak gerçeği verebilme yeteneğindedir ve verir de. Bilimlerin gelişmesinin her yeni aşaması bu mutlak gerçek toplamına yeni tohumlar ekler, ama her türlü bilimsel önerme gerçeğinin sınırları görelidir, bilimlerin ilerlemesi sırasında bazan genişler, bazan daralırlar....

Engels'in ve Dietzgen'in bütün bu açıklamaları pek güzel gösteriyor ki, diyalektik materyalizm için, göreli gerçek ile mutlak gerçek arasında öyle aşılmaz sınır çizgileri yoktur....

Diyalektik, Hegel'in de zamanında açıkladığı gibi, göreciliğin, yadsımanın ve şüpheciliğin bir ögesini **kapsar**, ama diyalektik göreciliğe **indirgenemez.** Marx ve Engels'in diyalektik materyalizmi, elbette ki, göreciliği kapsar, ama ona indirgenemez; yani diyalektik materyalizm bütün bilgilerimizin göreliliğini nesnel gerçeğin yadsınması anlamında değil, ama bilgilerimizin bu gerçeğe yaklaşmasının sınırlarının tarihsel göreliliği anlamında kabul eder....

Yaşamın, pratiğin görüş açısı, bilgi teorisinin ilk ve temel görüşü olmalıdır. Ve bu, profesörce skolastikliğin sonu gelmez uydurmalarını yolu üzerinden temizleyerek, kaçınılmaz bir biçimde materyalizme varır. Kuşkusuz, unutmamalı ki, pratiğin ölçütü, aslında, insanın

herhangi bir fikrini **tümüyle** hiçbir zaman, ne doğrulayabilir, ne çürütebilir. Bu ölçüt de, insanın bilgilerinin "mutlak" bilgiler olmasına izin veremeyecek kadar "belirsiz"dir; bununla birlikte, idealizmin ve bilinemezciliğin bütün çeşitlerine karşı dinmez bir mücadeleye el verecek kadar da belirlidir. Eğer bizim pratiğimizce doğrulanan şey tek, son nesnel gerçek ise, bundan, bu sonuca giden tek yolun materyalist anlayış üzerine kurulu bilimin yolu olduğu sonucu çıkar. Örneğin, Bogdanov, Marks'ın paranın dolaşımı teorisini, yalnızca 'zamanımız' için nesnel bir gerçek olduğunu kabule hazırdır, ve, bu teoriye 'tarih-üstü nesnel' bir gerçek olarak bakılmasını 'dogmacılık' olarak nitelemektedir. Bu da yeni bir kafa karışıklığı. Napoleon'un 5 Mayıs 1821'de ölmesini **sonsuz** bir gerçek yapan aynı basit nedenden ötürü, bu teorinin pratikle uygunluğu da, gelecekteki herhangi bir koşulla değiştirilemez. Ama pratiğin ölçütü —yani şu onyıllar içerisinde **bütün** kapitalist ülkelerin gelişme çizgisi— Marks'ın teorisinin şu ya da bu bölümlerinin veya şu ya da bu formüllerinin değil de, genel olarak **bütün** ekonomik ve toplumsal teorisinin nesnel doğruluğunu gösterdiğinden, burada Marksistlerin 'dogmacılığından' sözetmenin burjuva ekonomisine bağışlanmaz bir ödün de bulunmak demek olduğu açıktır. Marksistlerin paylaştıkları Marks'ın teorisinin nesnel bir gerçek olduğu görüşünden çıkarılabilecek tek sonuç şudur: Marks'ın teorisiyle çizilmiş **yolu** izleyerek nesnel gerçeğe (gene de onu sonuna dek tüketmeksizin) gitgide daha çok yaklaşıyoruz; herhangi **başka bir yolu** izleseydik, yalan ve kafa karışıklığından başka bir yere varmazdık." (Lenin, Materyalizm ve Ampiriokritisizm, s. 139-140, 142, 143, 144-145, 151-152, Sol Ya.)

Görüldüğü gibi, Saçakçı revizyonistlerin tersine, Lenin "saf ilke" —Marks'ın teorisi— 'yi savunmakta; ve ona dayanılmadığı, o yoldan yürünmediği sürece "yalan-iftira-kafa karışıklığından başka yere varılamayacağını" ortaya koymaktadır. Saçakçıların durumu, Marksizm adına konuşan tüm oportünistlerin-revizyonistlerin durumu Lenin'in bu sözlerinin yalnızca bir kanıtıdır.

Saçakçı revizyonistler, aynı yazıda partinin iç işleyişi ile ilgili olarak da "Parti içi demokrasi" başlığı altında şunları söylüyor:

> Türkiye'de herkes, demokrasi aşığı. Devlet terörü sosyalistleri de demokratlaştırdı. Parti içi özgürlük düşüncesi kuvvetle savunuluyor. Gene de parti içi demokrasi ile sınıf partisi arasındaki bağlantı kavranamıyor. Ancak sınıfı birleştirmeyi amaçlayan ve içinde kanatları olan birleşik bir sosyalist partinin demokrasiye ihtiyacı vardır. «Saf» ve «ilkeli» Marksistler için demokrasiye ne hacet! Onlar zaten «saf» olanı bulmuş ve orada birleşmişler. Düşünce ayrılıkları olmayan bir partide demokrasiye de gerek yoktur. Sınıfın farklı kanatları, farklı görüşlerle ideolojik ve siyasal platforma yansır. Demokrasi, bu nedenle sınıfı birleştirme tutumunun bir ihtiyacıdır. Her sosyalist partide, kaçınılmaz olarak çizgi mücadeleleri olacaktır. Sosyalist bir program temelinde birleştikten sonra, program içi ayrılıklar ve tartışmalar olması, hem kaçınılmazdır hem olağandır, hem de partinin ideolojik gelişmesinin motorudur. «Saf Marksizm» adına birlikten kaçınmak ve tekkeyi korumak, aslında o «saf» denen Marksizme güvensizlikten ileri gelir. Gerçeğe yakın olduklarını düşünenler, serindirler, gerçeğin goreli doğru olanı gözler önüne sereceğini bilirler. Kaldı ki, bir Marksist, kendi Marksizminden önce gerçeği sever, kendi Marksizmini gerçeklere göre düzeltmeye hazırdır. Sırtında bireyciliğin ve benciliğin yükünü taşımaz, her zaman gerçeğin aydınlanmasından ve gerçeğin kendini kabul ettirmesinden yanadır. Bu nedenle rahattır; birleşmelerden, çoğalmalardan, sınıfın ve sosyalistlerin kucaklanmasından korkmaz. Demokrasiyi ve parti içinde canlı bir ideolojik mücadeleyi, gerçeği sevdiği için ister. Farklı görüşlere, gerçeği sevdiği için saygı duyar ve değer verir. Bu, bir sınıf tutumudur.
>
> (agd, s.7)

Bu bölümde de Saçakçı revizyonistler "saflık" ve "ilkeliliği" savunmak ile, parti içi demokrasiyi savunmayı karşı karşıya koyarak, bunları birbiriyle çeliştirerek, Marksist-Leninist parti öğretisinin karikatürünü Marksist-Leninist parti öğretisi imiş gibi gösterip ona saldırarak Don Kişotluk yapıyorlar. Bir yandan çok "demokrasi" havarisi görünümlü bu sahtekarlar, diğer yandan "sosyalist bir program temelinde birleştikten sonra, PROGRAM İÇİ ayrılıklar ve tartışmalar olması kaçınılmazdır" diyerek, gerçekte kendilerinin de demokrasiyi "PROGRAM İÇİ" tartışma ile sınırladıklarını gösteriyor. Bu, belli bir program ve tüzük çerçevesinde yanyana gelenlerin bir birliği olan, belli bir demokrasiyi kendi içinde de uygulama iddiasında olan siyasi partilerin tümü için, bu arada Marksist-Leninist partiler için de geçerli olan genel bir doğrudur. Tek farkla ki, Marksist-Leninist partinin programı onu diğer sınıf partilerinden ayıran, işçi sınıfının bilimini, Marksizm-Leninizmi kendine temel alan, Marksizm-Leninizme ters görüşleri, ve onların sistemli taşıyıcılarını partiye kabul etmeyen bir programdır. Ve işte Saçakçı burjuva-revizyonist yazarların da "demokrasiye ihtiyacı yoktur" diye saldırdığı, PROGRAMın bu içeriğidir. Onlar bu progra

mın bir burjuva programı olmasını istemektedirler. Bunu görmedikleri yerde yaygarayı basmaktadırlar: "İlkeli Marksistler için demokrasiye ne hacet"!!! Onlara söylenecek tek şey vardır. Siz ilkesiz burjuva siyasetçileri olarak, istediğiniz program temelinde istediğiniz partiyi kurup, istediğiniz demokrasiyi —burjuva demokrasisini— o parti içinde uygulayabilirsiniz. Kurduğunuz partiye "Birleşik Sosyalist Parti" ya da benzeri bir başka ad da verebilirsiniz. Yaptığınız bu işleri emperyalistler ve uşakları mutlaka değerlendirecek; size layık olduğunuz değeri verecektir. Ama bu yaptıklarınızın gerçek sosyalizm ile ilgisi olmadığını teşhir etmek; yalnızca kendi doğru bulduğunuz, burjuva içerikli demokrasiyi tek demokrasi gibi gösterme sahtekarlığınızı vb. teşhir etmek de gerçek Marksist Leninistlerin hakkı ve görevidir.

"Devlet terörünün sosyalistleri de demokratlaştırdı"ğı tespitine gelince:

Önce bu "sosyalistler" içinde "Saçak" çılar da varsa; "demokratikleşme"den Saçak'ın ne anladığı bilindiğinde, doğrusu "Saçak" kendi kendine haksızlık etmektedir. Onlar PDA olarak da her zaman en iyi halde "burjuva demokratları" olmuştur. Bir zamanlar lafta savundukları Marksizm Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi adına da savundukları —en iyi halde— burjuva demokrasisi olmuştur. Yani onları "demokratlaştıran" 12 Eylül sonrası "devlet terörü" değildir.

İkincisi, 12 Eylül askeri faşist cuntasının uyguladığı devlet terörü karşısında bir zamanların hızlı devrimcilerinin, halk savaşçılarının vb.nin **bir bölümünün** teslim olup, devrimci mücadeleden vazgeçtiği; uysallaştığı, bu kötü anlamda devrimcilikten vazgeçip, ne idüğü belirsiz bir demokrasi peşinde koştuğu doğrudur. Onun ötesinde pek çok devrimci örgütün 12 Eylül sonrası çizgisinde sağa çarkettiği, askeri faşist cuntaya karşı "demokrasi" mücadelesini merkeze koyduğu, demokrasiden de işçi-köylü demokratik diktatörlüğü şartlarında bir demokrasi değil, emperyalizmin ve uşaklarının hakimiyeti şartlarında bir demokrasi anladığı; modern revizyonist T"K"P'nin öteden beri savunduğu revizyonist "ileri demokrasi" anlayışının faşist terör şartlarında bir zamanların bir dizi devrimci örgütleri tarafından da pratikte savunulduğu, bu kötü anlamda "demokratlaştırdığı" doğrudur. Ve bütün bunlar olumlu değil, olumsuz gelişmelerdir. Tabii ki proletaryanın sınıf çıkarlarını, devrimi savunanlar açısından. Ama burjuvazisinin çıkarlarını savunanlar açısından bu gelişmeler olumludur. Şimdi devrimcilikten vazgeçmiş, dönmüş —daha doğrusu bir anlamda gerçek yerine oturmuş— birtakım siyasi odaklar, Marksizm-Leninizmin lafzından da kopma yönünde hızla ilerliyorlarsa, kuşkusuz bunda devlet terörünün de büyük rolü olmuştur. Ve onlar bu yönde hızla ilerlerken, **buna bağlı** olarak "parti içi özgürlük" düşüncesini savunuyorlarsa —ki olan budur— böyle bir gelişme devrimciliğe, Marksizme-Leninizme, bu anlamda demokrasiye de —tabii ki işçi sınıfının, ve ülkemizde işçilerin,köylülerin demokrasisine— karşı bir gelişmedir. Bu anlamda özde bir "demokratlaşma" değil, demokrasi hedefinden uzaklaşma sözkonusudur. Bu bağıntıda geçmişte varolan "sol" içi birtakım çatışmaları, Marksist-Leninistlerin demokrasi düşmanlığının bir göstergesi olarak kullanmaya çalışmak adi bir demagojiden başka birşey değildir.

Bu demagojiyi yapanların geçmişinde, kendi partileri içinde muhalefet yürüten İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşa hazırladıkları komplo bilindiğinde; demagojinin adiliği büsbütün sırıtmaktadır.

"Saf" Marksizme güvensizlik... vb. safsatalara gelince: Marksizm-Leninizmin kimseden korkacak birşeyi yoktur. Çünkü o, gelecek kendisine ait olan sınıfın dünya görüşünün ürünü olan bir bilimdir. Gerçeği kavramak için tek bilimdir. Seksen çeşit Marksizm yoktur. İki kere ikinin dünyanın tüm ülkelerinde dört ettiği gibi; Marksizmin de bütün ülkelerde —verili belli bir tarihi dönem içinde— Temel özellikleri aynı kalan belirli bir tarihi dönem (çağ) içinde geçerli olan ilkesel öğretileri vardır.(Marksizmin diyalektik/tarihi materyalist dünya görüşü ve yöntemi ise, zamana, şartlara bağlı olmadan geçerli tek dünya görüşü ve yöntemdir)—

Ancak bunlara dayanarak dünya, içinde bulunulan toplum değiştirilebilir. Bu anlamda her Marksistin "kendi Marksizmi" değil, bütün Marksistlerin bir tek Marksizmi vardır. Her Marksistin kendi Marksizmi olduğu safsatası, Marksizmin geçerli ilkelerini rafa kaldırmak burjuva-liberal görüşlerini Marksizm adına piyasaya sürmek isteyenlerin tezgahladığı bir safsatadır.

Marksistlerin kendilerini ayrı bir parti olarak örgütlemeleri; burjuva düşüncelerini, ve onların taşıyıcılarını —tabii ideolojik mücadele sonucu— partiden temizlemek, partiyi saflaştırmak istemelerinin nedeni; Saçak'ın burjuva

yazarlarının bizi inandırmaya çalıştığı gibi "korkunun" vb.nin ürünü değil; işçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getirebilmesi için özel bir partide birleşmesini gerektiren tarihsel zorunluluğun ürünüdür. Sınıf tutumu, işçi sınıfının partisi içinde burjuvazinin at oynatmasına göz yummamak; burjuvazinin, ve işçi sınıfı dışı sınıf ve tabakaların görüşlerini, ve onların sistemli taşıyıcılarını oportünist unsurları ideolojik mücadele sonucu işçi sınıfı partisinden dıştalamaktır, bunun için mücadele etmektir. Bu görev ile, "parti içinde canlı bir ideolojik mücadele, gerçeği sevmek" vb. —Saçakçı revizyonistlerin bizi inandırmaya çalıştığının tersine— çelişmez, uyum içindedir. Bu görev ile, "sınıfın ve sosyalistlerin kucaklanması" —tabii kendine sosyalist diyenlerin değil, gerçek sosyalistlerin, Marksist-Leninistlerin kucaklanması— çelişmez, uyum içindedir. Bu görev ile, "birleşmeler, çoğalmalar" uzun süreç açısından, çelişmez, uyum içindedir. İşçi sınıfının, dünyayı değiştirmek, işçi sınıfının kurtuluşunu sağlamak amacıyla birleştirilmesi, ancak işçi sınıfının bilimi ile silahlanmış sağlam bir önderler çekirdeği etrafında birleşmiş işçi sınıfının öncü örgütü etrafında sağlanabilir, ve er geç —her türden revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele içinde de— sağlanacaktır.

Bunun dışındaki birleşmeler, birleştirmeler; işçi sınıfının, işçi sınıfı dışındaki sınıfların siyasetleri peşinde, onların çıkarları için birleşmesi, birleştirilmesidir. Ve Saçak'çıların istediği birleşme de böyle bir birleşmedir. İşçi sınıfının burjuvazinin kuyruğunda, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda,ama güya işçi sınıfının çıkarları için birleştirilmesi!!!

LEGALİST - MİLLİYETÇİ - REFORMİST LENİNİZME DÜŞMAN BİR "SOSYALİST PARTİ"

İşte bugün Türkiye'de güncel olarak yürüyen legal "Birleşik Sosyalist Parti" tartışmasında başı çeken üç ana odağın bu "sosyalist parti" hakkında düşündükleri çok kaba hatları ile bunlardır.

Bunların istediği —kurulup kurulamayacağı bir yana— "sosyalist parti"nin, söylediklerinden çıkan temel ortak özelliklerini şöyle kabaca özetlemek mümkündür:

+ Sözkonusu parti, her halükarda Leninist devrim anlayışının, ve Leninist örgütlenme modelinin reddi üzerinde yükselen bir parti olacaktır.

+ "Saf Marksizm ilkeliliği"ne karşı, "her sosyalistin kendi Marksizmini" savunduğu bir parti olacaktır.

+ Bu parti, programı itibarı ile "demokrasi" mücadelesi dediği şeyi merkeze koyacaktır.

+ Bu parti, programı itibarı ile "Türkiye toprağına basan sosyalizm" lafları altında, sosyalizmin enternasyonalist devrimci özünü boşaltan, milliyetçi bir konumda duracaktır.

+ Bu milliyetçilik dürtüsüdür ki,bu partiyi anti-Amerikan olma yanında, anti-Rus bir görünüme büründürecektir. Bu partinin anti-Rus emperyalisti olmasında hareket ettirici olan dürtü, sosyalizm değil, milliyetçilik olacaktır. Bunların anti-Rus emperyalistliği, açıkça ifade edilen "Anti-Sovyetizm" ile anti-komünist yönler de taşıyacaktır. Bu bağıntıda sorun "tüm sosyalistleri" birleştirmek olduğundan, ve bu "tüm sosyalistler" içinde bir bölüm Sovyetler Birliği'ne karşı açık tavır takınmaktan yana olmadığından, —Sovyetler Birliği'nden yana açık tavır koyanlar zaten "Türkiye toprağına dayanan sosyalizm" savunmadıklarından(!) bu partinin dışında kalacaktır— programda anti-Rus'çuluğun açık bir şekilde ifade edilmemesi, "Türkiye sosyalizmi" vb., "her türlü merkeze karşı olma" vb. formüller altında bir uzlaşma sağlanması mümkündür. Bunun yolunu bir zamanların en hızlı anti-Rus sosyal-emperyalistçilerinden Doğu Perinçek, "Sovyetler Birliği'nin değerlendirilmesinin konjonktürel bir sorun" olduğunu söyleyerek açmıştır. (Bkz. Panel konuşması, Saçak Nr. 29, s.37)

+ Bu parti, temel dürtülerinden biri milliyetçilik olduğu için, Türkiye'de milli meselede de "Misak-ı milli" sınırları dışında hiçbir çözümü mümkün görmeyen şövenist bir konumda duracak; "milli çıkarlar"ın sözkonusu olduğu her alanda ve noktada, hakim sınıflarla benzer konumlarda konaklayacak; komprador burjuvazinin "milli çıkarları" şu ya da bu emperyalist güç lehine zedelendiği noktada milliyetçi açıdan yaygarayı basacaktır.

+ Bu parti, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinde, bu sınıfların —milli çıkarlar, ulusal konsensus vb. adına— uzlaşmasını, uyumunu savunacaktır.

+ Bu parti, "terörizme" karşı olmak adına, devrimci şiddete karşı çıkacak, proletarya önderliğinde şiddete dayalı devrimin toplumu köklü bir değişikliğe uğratmak için tek yol olduğu ilkesel görüşüne karşı, reformlar yolu ile dönüşümü savunacaktır.

+ Bu parti, demokrasi ile diktatörlüğü karşı karşıya koyup, diktatörlüğe karşı

demokrasiden yana olduğunu söyleyerek; her demokrasinin bir sınıf özü olduğunu, her demokrasinin aynı zamanda bir diktatörlük olduğunu gözlerden gizlemekte, Leninist devlet öğretisine açıkça tavır almakta, burjuva demokrasisini sanki herkese demokrasi imiş gibi gösterip savunmaktadır, ve savunacaktır.

+ Bu parti, "illegalite fetişizmi"ne karşı çıkma adına; legalizmi savunacak, işçi sınıfını burjuva legalizminin sınırları içine hapsetmeye çalışacaktır.

Vb.

Yani, böyle bir sosyalist parti; **işçi sınıfının** öncü örgütü olan, Marksist-Leninist, Bolşevik bir partiden başka, onunla ilgisi olmayan, sosyalist adını işçi sınıfını kandırmak için taşıyan bir parti olacaktır.

Bu parti, savunduğu konumlar itibarı ile, gerçekte **varlıkları ve gelişmeleri emperyalizmin tehdidi altında olan, ve** fakat proletarya diktatörlüğü de kendi sonları demek olan, **milli nitelikte orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin üst kesiminin** sınıf çıkarlarını savunan legalist, milliyetçi, reformist, Leninizme düşman bir parti olacaktır. Bunların sınıf mücadelesi sertleşmediği, işçi sınıfı sınıf mücadelesinde bağımsız bir güç olarak hareket etmediği sürece ve ölçüde demokratik talepleri savunmada "devrimci" bir görünüme girmeleri mümkündür. Ve fakat sınıf mücadelesi sertleştiği, işçi sınıfı bağımsız siyasi güç olarak hareket ettiği oranda, bunlar açıkça Karşı-Devrimin saflarına iltihak edecektir.

Günümüz Türkiye'sinin "Legal Marksist"leri

Her benzetmenin tek ayak üzerinde yürüdüğünün bilincinde olarak, bugünün Türkiye sinin bu "legal Marksist"lerini; Rusya'da devrimin gelişmesi içinde, liberal burjuvazinin siyasi teorisyenleri ve sözcüleri durumuna gelen Rusya'daki legal Marksistlere benzetebiliriz.(*) Onlar da belli bir süre Rusya'da henüz burjuva-küçük burjuva sosyalizmi ile Marksist devrimci sosyalizmin **kesin hatları** ile birbirinden ayrılmamış olduğu bir dönemde Marksizm adına ortaya çıkabilmişler, ayrışma sürecinde bunların gerçekte —en iyi halde— burjuva demokratlarından başka birşey olmadıkları, Marksist görünebilmelerinde demokratik devrim görevlerinin öne çıkmasının rol oynadığı kanıtlanmıştır. Devrimin gelişme süreci içinde bunlar açıkça Karşı-Devrimle birleşmişlerdir. Bu gelişme doğrudan doğruya bunların çıkarlarını —sosyalizm adına— savundukları sınıfların sınıf çıkarları, ve konumları ile bağıntılıdır. Bu bağıntıda Lenin'in "Ne Yapmalı?"da yaptığı şu değerlendirmeler akılda tutulmalıdır:

"Şimdi artık, bu dönemden rahatça, geçmişte kalmış bir olay olarak sözedebiliriz. Marksizmin yazın alanında çiçek açtığı bu kısa dönemin aşırı radikal ve çok ılımlı görüş sahibi kimseler arasındaki ittifaktan ileri geldiği bir sır değildir. Aslında, bu ılımlı unsurlar, burjuva demokratlardı; bu durum (ki bu onların daha sonra gösterdikleri "eleştirel" gelişme ile açıkça doğrulanmıştır), daha henüz "ittifak" yürürlükte iken, bazıları tarafından anlaşılmıştı.

Durum bu olduğuna göre, sonraki "fikir karışıklığı"nın başlıca sorumluları, geleceğin "eleştiricileri" ile ittifaka girmiş olan devrimci sosyal-demokratlar değil midir? Bu soru, olumlu yanıtıyla birlikte, çok katı görüşlü kimselerden, zaman zaman işitilmektedir. Ama böyleleri tamamıyla yanılmaktadırlar. Güvenil-

---

(*)Yine belli özellikleri ile bunları 1905 devrimi yenilgisi sonrasında Rusya'da ortaya çıkan ve illegalite düşmanlığını uç noktalara vardıran Tasfiyecilere de benzetebiliriz. Bunu yaparken de aynı "legal Marksist" benzetmesinde olduğu gibi bir dizi önemli benzemezliği de bilince çıkarmak gerekir:

- Mesela "Tasfiyeciler" bizzat Marksist Partinin içinden çıkmıştır. Bizim legal sosyalist particilerimiz ise hiçbir zaman gerçek bir Marksist partinin içinde olmamıştır.

- Mesela Tasfiyeciler gerçek anlamda sosyalizm ile işçi sınıfının birliğini şahsında temsil eden ve fakat yenilmiş bir partiyi tasfiye etmek istiyorlardı. Bizim legal sosyalistlerimizin "tasfiye" edeceği böyle bir parti yoktur. Onların "tasfiyeciliği", henüz emekleme döneminde olan Marksist-Leninist hareketi "tasfiye"; partileşmesini, gerçek bir Bolşevik Parti yönünde ilerlemesini engelleme anlamında tasfiyeciliktir. Kaldı ki bu halde "Rusya'daki Tasfiyecilerle" karşılaştırılacak olanlar ancak geçmişte Marksist-Leninist saflarda yer almış olanlar olacaktır, vb.

Bizim "legal sosyalistlerimiz"e "legal Marksist"ler derken; bunların ne tam anlamı ile 1890'ların içindeki "legal Marksist"ler; ne de tam anlamı ile onların Kadetlerin sözcülüğüne evrimlenmiş biçimi olmadığı; benzetmeyi yalnızca belli bağıntılarda yaptığımız bir an olsun unutulmamalıdır. Yoksa yanlış paralel siyasal sonuçlar çıkarmak kaçınılmaz olur.

mez kimselerle bile olsa, geçici ittifaklara girmekten korkanlar, ancak kendisine güvenemeyenlerdir; böyle ittifaklar olmasaydı tek bir siyasal parti varolamazdı. Legal Marksistlerle birleşme, bir bakıma, Rus sosyal-demokratlarının girdikleri gerçekten siyasal ilk ittifaktı. Bu ittifak sayesindedir ki, narodniklere karşı şaşılacak hızla zafer kazanıldı ve Marksist düşünceler (kaba bir biçimde de olsa) çok yaygınlaştı. Üstelik, bu ittifak hiçbir "koşula" dayandırılmamıştı. Bunun kanıtı, Rusya'nın İktisadi Gelişmesi Sorunu Üzerine Materyal adlı Marksist kolleksiyonun, 1895'te, sansür tarafından yakılmasıdır. Eğer legal Marksistlerle yapılan yazınsal anlaşma bir siyasal ittifakla kıyaslanabilirse, o zaman bu kitap da bir siyasal antlaşmayla kıyaslanabilir.

Bağların kopması, elbette ki, "müttefiklerin" burjuva demokratları oldukları nın anlaşılması yüzünden olmadı. Tersine burjuva demokrasisi akımının temsilcileri, Rusya'nın bugünkü durumu demokratik görevleri ön plana çıkardığı sürece, sosyal-demokrasinin doğal ve özlenen müttefikleridirler. Ama böyle bir ittifakın zorunlu koşulu, sosyalistlerin, işçi sınıfına, onların çıkarlarının burjuvazinin çıkarlarına taban tabana karşıt olduğunu gösterme olanağına tam olarak sahip bulunmaları olmalıdır. Legal Marksistlerin çoğunluğunun kapıldığı Bernştaynçılık ve "eleştirel" eğilim ise, sosyalistleri bu olanaktan yoksun bırakmaktaydı ve Marksizmi kabalaştırarak, toplumsal çelişkileri körletme teorisini savunarak toplumsal devrim ve proletarya diktatörlüğü düşüncesinin saçma olduğunu ilan ederek, işçi sınıfı hareketini ve sınıf mücadelesini dar trade-unionculuğa ve küçük tedrici reformlar uğruna "gerçekçi" mücadeleye indirgeyerek, sosyalist bilinci baltalamaktaydılar. Bu, sosyalizmin bağımsızlık hakkının ve bunun sonucu olarak da varlık hakkının burjuva demokrasisi tarafından yadsınmasıyla aynı anlama geliyordu; bu, o zamanlar, henüz başlangıç aşamasında olan işçi sınıfı hareketini, pratikte, liberal hareketin bir eklentisi haline getirmesiyle aynı anlama geliyordu.

Bu koşullar altında, kopuş, doğal olarak zorunluydu." (age, s.25-27)

Açıktır ki, bu benzetme yapılırken, Rusya'daki legal Marksistlerin a) başlangıçta Rusya'da Marksist akımın bir parçası olarak görüldükleri (Lenin, ittifak sırasında bunların burjuva demokratı olduğunun ancak "bazıları" tarafından anlaşılmış olduğunu söylüyor!) (ki bu durum bizim "legal Marksist"lerimiz için sözkonusu değildir), b) gelişmeleri içinde gelişmekte olan "liberal burjuvazi"nin çıkarlarını savundukları (ki Türkiye'de Rusya'dakine benzer bir "liberal" burjuvazi sözkonusu değildir), c) Rusya'da bunların Karşı-Devrim saflarına açıkça geçmesinin büyük bir devrim hareketi içinde olduğu (bizde bunların devrime karşı doğrudan savaşacakları bir durum ortaya çıkmamıştır), d) bunlar açıkça Karşı-Devrimin safına geçtiklerinde, işçi sınıfının kitlesel hareketi ile sosyalizmi birleştirme işini önemli ölçüde başarmış olan, gerçek bir sosyalist partinin var olduğu (bizde durum bu değildir), vb. benzemezlikler bilinçte tutulmalıdır.

Türkiye Rusya'dan ayrı bir sosyo-ekonomik yapıya sahip bir ülkedir. Emperyalizme karşı mücadele, Türkiye toplumu ve devrimi açısından Rusya'da olduğundan değişik bir rol oynamaktadır. Küçük ve milli nitelikte orta burjuvazinin çıkarları emperyalizme karşı mücadele bağıntısında birleşmektedir. Bu noktada küçük burjuva - orta burjuva program ve talepler önemli benzerlikler göstermektedir. Sosyalizm adına, Leninizme karşı olmak; bağımsızlıktan yana tavır takınmak; kapitalizmin bağımsız gelişmesinin önündeki engelleri kaldırmaktan yana tavır takınmak; burjuva anlamda siyasi demokrasi ve özgürlüklerden yana —"Misak-ı milli" sınırlarına dokunan özgürlükler dışında!! — olmak, milliyetçilik, vb. orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin en azından bir bölümünün siyasi programı olarak ortaya çıkmaktadır. (Bunu söylerken, gerek orta burjuvazinin gerek küçük burjuvazinin de homojen olmadıkları, bunların ekonomik çıkarlar açısından aralarında farklılıklar olan değişik katmanları olduğu; bunların —genel çizgide uyuşan siyasetlerinin— bir dizi ikincil noktada ayrılıklar göstereceğini gözönünde bulunduruyoruz. Böyle bir partinin savunduğu sınıfsal çıkarların ne olduğunun detaylı bir değerlendirilmesi ise ancak sağlam bir sosyo-ekonomik yapı analizi temelinde; ve böyle bir partinin programından çok somut siyasetinin değerlendirilmesi temelinde yapılabileceğinin; henüz bunun ikisinin de sözkonusu olmadığının bilincindeyiz. Bu yüzden, söylediklerim ancak çok kaba ilk ilkesel değerlendirmelerdir.) Bu bağıntıda, yukarıda ortaya koyduğum çerçevedeki bizim bugünkü "legal Marksist"lerimiz, milli nitelikte orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin radikal olmayan kesiminin reformcu bir parti

si olacak bir sosyalist partinin peşinde dir.

Açıktır ki, böyle bir partinin kurulmasının önünde bir dizi engeller, zorluklar vardır. Herşeyden önce, bu partiyi kuracakların ortak bir demokratik platform temelinde birleşmesi —sözlere değil işe bakmak gerekir— oldukça zor olacaktır. Çünkü bütün birlik laflarına rağmen, her birinin kendi tekkesini kurma ya da ortak tekkede hakim olma istekleri vardır.

Modern revizyonist, Rus sosyal emperyalizmi uşağı TKP'nin "Legal Birleşik Sosyalist Parti" tartışmasında tavrı

Rus sosyal-emperyalizminin uşak partisi modern revizyonist T"K"P, legal sosyalist parti tartışmasında tavrını Atılım'ın 15 Haziran 1986 tarihli 178. sayısında "Ciddiyet isteyen sorumlu bir iş" başlığı altında koydu.

TKP'li modern revizyonistler bu yazıda "Bugün işçi sınıfı neye gereksinim duyuyor? İkinci olarak tüm toplum neye gereksinim duyuyor?" sorularını sorduktan sonra şu cevabı veriyorlar:

"Parti açısından **işçi sınıfının gerek duyduğu şey ülkemizde Komünist Partisinin yasal çalışma hakkını elde etmesidir.** Bu gereksinim dünden çok farklı olarak toplumsal gelişmenin artık dayattığı bir gereksinimdir. (Kastedilen dün hangi dün acaba? ... Ve neden bugün durum değişik? —YN) İşçi sınıfının aynı zamanda demokrasiye gereksinimi vardır.

İşçi sınıfının gereksinimi tüm toplumun gereksinimi ile çakışıyor. (Ne kadar derin Marksist-Leninist bir tahlil!!! Tüm toplum içinde hakim sınıflar yok mu acaba? Var ise, o zaman onlarla, işçi sınıfının demokrasi isteği bir mi?!!! -YN) Çünkü **bugünkü faşist diktatörlüğe karşı tüm toplum için** gerekli olan demokrasidir. (Bir yanda her halde toplum dışı olan faşist diktatörlük / öte yanda tüm toplumun gereksinim duyduğu... Demirel/Ecevit/Erbakan-TKP-DYP-SHP-DSP ve bu arada tabii işçi sınıfının da ortak gereksinimi olan... hepsine demokrasi!!! Demokrasi ile diktatörlük kavramlarının böyle karşı karşıya konup, burjuva demokrasisini herkese demokrasi imiş gibi göstermek; onun işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerinde burjuvazinin bir diktatörlük biçimi olduğunu gözlerden gizlemek öteden beri revizyonizmin klasik numaralarından biridir. -YN)

"Kimi çevrelerin tartıştığı gibi bugünün sorusu "Nasıl bir sosyalizm-Nasıl bir sol" değildir. Günün tartışılması gereken temel sorusu "Nasıl bir demokrasi" sorusudur. Biz elbette tartışmalara ambargo koymak niyetinde değiliz. (Koysanız ne yazar ki??? -YN) İsteyen istediğini tartışır. (Ne kadar da alçakgönüllüsünüz!!! -YN) Ancak iyiniyetle parti sorununu tartışan kimi çevrelerin yazdıklarına baktığımızda tehlike hemen görülüyor. Aybar-Perinçek, sözünü ettiğimiz temel soruyu "Nasıl bir sosyalizm?" sorusu ile gizlemeye çalışıyorlar. Herkes herşeyi tartışır ama bizim gündemimizi başkaları belirlememelidir. Bu çevrelere yanıt verirken de dikkatli olmak, asıl konudan uzaklaşmamak gerekir.

Bu iki sorunun birbirine karıştırılması yeni bir durum da değildir. Böyle bir karıştırma iki sonuç doğuruyor. Birincisi işçi sınıfı ideolojisini bulandırıyor, revizyonist milliyetçi tezlerin gelişmesine hizmet ediyor. Öte yandan bunlara karşı çıkarken de dogmatizme düşülüyor, günün somut görevlerinin çözümü için düşünce üretiminden kaçılıyor. Gerekli pratik tutumlar alınmıyor. Günün gereksinimleri için mücadele verilmiyor."

Revizyonistlerin başka revizyonistleri eleştirmesi de doğrusu alem oluyor. Tencere ile tava birbirlerine diplerinin kara olduğunu söylüyor! Aslında burjuva demokrasisini, sınıflar üzeri —herkese, tüm topluma vb.— demokrasi olarak görüp gösterme ve bugün bu tip bir demokrasi için "faşist diktatörlüğe karşı" (TKP), "tepeden inmeci-askersel ceberrut diktatörlüğe karşı" (Aybar), "tüm toplumun" (TKP), "sivil toplumun" (M. Belge), "tüm demokrasi güçlerinin" (TKP-D. Perinçek-Aybar-M.Belge vs.) mücadelesini merkeze koyma temel revizyonist pozisyonlarında ("Yoktur birbirimizden farkımız! Ama biz başkayız!") aynı olanlar; bu belirleyici çıkış noktasında birleşenlerin birbirlerine getirecekleri tüm eleştiriler aynı aileden olanların birbirlerine getirdiği eleştiriler olarak kalacaktır.

TKP'li modern revizyonistler, şimdi kendi dışlarındaki revizyonistlerin TKP'yi dıştalayarak dayattığı bir tartışma ve bunun somut sonuçlarının tehdidi altındadır. T"K"P'nin geçmişte etkilediği bir dizi "iyiniyetli" kişi bu tartışma ile TKP'nin etki alanından çıkabilir. T"K"P dışında, T"K"P'yi açıkça dıştalayan bir legal sosyalist parti, kendisi legalleşmek isteyen T"K"P için hiç de istenen birşey değildir. Ve onlar bu yüzden esas sorunun "legal bir sosyalist partinin kurulması değil"... "ülkemizde ... zaten TKP'nin şahsında var olan!!! Komünist Partisinin legal çalışma hakkı-

nı elde etmesidir" olduğunu söylüyorlar.

Bu konuda söylenecek tek söz vardır bizim açımızdan: Aybar-Perinçek-M. Belge vd. revizyonistlerin kurmak istediği sosyalist parti ne kadar "sosyalist" ise, modern revizyonist T"K"P de o kadar "sosyalist"tir. Bu anlamda işçi sınıfı açısından Türkiye'de legal sosyalist parti sorunu, ne T"K"P'nin legal çalışma hakkını elde etmesi, ne de bugünkü Türkiyeli —daha doğrusu Türk— "legal Marksist"lerinin legal birleşik sosyalist partisini kurması sorunudur. Açıktır ki, genel demokratik talep olan "Komünist Partisinin örgütlenme özgürlüğü", T"K"P'ye de örgütlenme özgürlüğünün savunulması anlamına gelir. Ama komünistlerin özel olarak bugünkü T"K"P'ye özgürlük talep etmek — hele bunun genel "Komünistlere örgütlenme özgürlüğü" talebinin savunulması imiş gibi gösterildiği şartlarda— gibi bir sorunu yoktur.

Legal sosyalist parti konusunda esas sorunun kendisinin legal çalışma hakkı kazanması olduğunu koyduktan sonra, T"K"P'li modern revizyonistler, diğerlerinin "Nasıl bir sosyalizm?" sorusunu tartışmalarına bozuk atıyor! Öyle ya, bugün esas görev demokrasi için mücadele iken, bu temelde "tüm toplumu birleştirmek" görevi acil görev olarak dururken!!! "Nasıl bir sosyalizm?" sorusunu tartışıp bölücülük etmenin ne alemi vardır!!! TKP daha önce DSP'ye, SHP'ye, DYP'ye ve "tüm demokrasi güçlerine" yaptığı çağrıyı burda da "diğer sosyalistlere" yapıyor! Boş verin sosyalizm vb. üzerine tartışmayı, gelin cuntaya karşı demokrasi için birleşelim... Bizi dıştalamayın!!! Burada T"K"P bu eleştirisi ile Aybar ve Perinçek'in bile sağında durmaktadır. Ve bunu Marksizm-Leninizm adına yapmaktadır. Korkusu kendisinin "demokrasi cephesi" dediği cephenin dışında kalmasıdır. "Nasıl bir sosyalizm?" tartışmasının demokratik ve sosyalist görevleri birbirine karıştırarak "işçi sınıfı ideolojisini bulandırdığı", "revizyonist milliyetçi tezlerin gelişmesine hizmet ettiği" eleştirisine gelince, bu eleştiriyi kendileri işçi sınıfının ideolojisinin ırzına geçenlerin başında gelenlerden duymak gerçekten çok ilginçtir. Burda T"K"P'nin bulandığını söylediği ideoloji, işçi sınıfının ideolojisi değil, T"K"P'nin tabanının kafasıdır! Sorun budur!

T"K"P'li modern revizyonistler aynı yazıda, "Türkiye'ye özgü sosyalizm, ya da ulusal sosyalizm olamaz. Sosyalizm işçi sınıfının dünya görüşüdür, bu nedenle ulusal değil, enternasyonaldir" diyerek, laf düzeyinde milliyetçi revizyonizme karşı "enternasyonalizmi" savunan bir konumda duruyorlar. Ama bu lafta savunulan enternasyonalizmin ardında yatan, Rus sosyal emperyalizmine uşaklık anlamında bir "enternasyonalizm"dir. Türkiye'de komprador patronlar ve onların siyasi temsilcileri ne kadar ve ne anlamda enternasyonalist ise, T"K"P de o kadar enternasyonalisttir.

Çatışan proleter enternasyonalizmi ile dar milliyetçilik değil; proleter enternasyonalizmi maskesi altındaki emperyalizm uşaklığı ile, emperyalizme düşmanlık adına proleter enternasyonalizmine düşmanlıktır! Yani proleter enternasyonalizmine düşmanlığın iki ayrı biçimidir çatışan.

Aynı yazıda T"K"P'li modern revizyonistler devamla, "bugünkü yasal çerçeve ile sınırlı bir sosyalist parti kaçınılmaz olarak... bulandırılmış bir komünist partisi ve sosyalizm anlayışına sürüklenmeye yol açar" tespitini yapıyor. Buna bağlı olarak bugün görevin "demokrasi mücadelesi ile bu yasal çerçeveyi (Marksist partinin legal kurulabileceği çerçeveyi —YN) hazırlamak" olduğunu söylüyor. Onun ise nasıl olacağını daha önce bir dizi yazıda ortaya koymaya çalıştık. T"K"P, DYP'sinden SHP'sine tüm demokratik(!) güçlerle birlikte —daha doğrusu onların kuyruğuna —onlar izin verirse tabii— takılıp, demokrasiyi kazanacak "ulusal demokrasi" kurulacak... Sonra bu ulusal demokrasi içinde T"K"P legal piyasaya çıkıp işçi sınıfını iktidara getirecek... vs. Tabii bu arada Sovyetler Birliği enternasyonalist destek filan da sağlarsa işler çok daha hızlanabilir. T"K"P'nin planı ve programı budur. Ve bu plan ve programa şimdi diğer revizyonistlerin başlattığı sosyalist parti tartışması hiç de uygun değildir. Onun için:

"TKP legal parti konusundaki tartışmalara soğukkanlı yaklaşacaktır. (Ne de olsa bütün ulusal ve de demokrasi güçlerini birleştirmek lazım. Bu arada mücadele sertleştirilse T"K"P demokrasi maskesini atıp da ne menem bir sosyalizm istediğini tartışmak zorunda kalırsa, birtakım güçler gücendirilip kaybedilebilir. —YN) Legal bir partinin kurulması sözkonusu edildiğinde, görüş atılmadan önce kırk kez düşünmek zarar değil, yarar getirir. Çünkü sözkonusu olan ciddi ve sorumlu bir iştir." (Aynı yazıdan)

"Ayrıca bu tartışmanın sol içinde ilişkilere zarar vermemesine özen gösterecek bu nedenle tartışmalarda ortaya atılan her konu üzerinde durmayacak ve zorunlu

durumlar olmadıkça bu tartışmayı sürdürmeyecektir." (Atılım 178, s.7)

TARTIŞMANIN TEMELİ VE BAZI KESİŞME NOKTALARI ÜZERİNE İLK NOTLAR

Bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, bugünkü legal sosyalist parti tartışması gerçek anlamda Marksistlerin bugünün gerçek ihtiyaçlarına cevap veren bir tartışması değil, burjuvazinin bir kesiminin, burjuvazinin siyasal partiler yelpazesindeki bir boşluğu doldurmak ihtiyacından kaynaklanan bir tartışmasıdır. Bizim bu tartışma konusunda temel tavrımız, bu tartışmanın sosyalizm adına yürütülmesinin sahtekarlık olduğunun teşhiridir.

Bugün Marksist-Leninistler açısından öncelikle tartışılıp çözülmesi gereken sorunlar legal parti kurup kurmama sorunları değildir. Marksist-Leninist hareket henüz sağlam illegal bir çekirdeğe, Türkiye devrimi için yeterli bir programa; işçi sınıfı ile sağlam bağlara sahip olmadığı bugünkü ortamda, legal sosyalist parti sorununun sınıf mücadelesi tarafından hakim sınıflara dayatılmamış olduğu bir ortamda, böyle bir sorunun tartışmasını -çözülecek bir sorun olarak- gündeme koymaz.

Onun bugünkü sorunları, sağlam bir illegal çekirdeğin; Marksizm-Leninizm bilimiyle donatılmış bir önderler çekirdeğinin yaratılması için; sağlam bir parti örgütü yapısının yaratılması için; Dünya Marksist-Leninist Hareketinin ortak platformunun, ve Türkiye devriminin programının yaratılması için; işçi sınıfının kendiliğinden kitle hareketi ile bağlar kurmak için hangi adımların öncelikle atılması gerektiği konusundaki sorunlardır.

Bu anlamda da legal birleşik sosyalist parti tartışması, bugün için, Marksist-Leninist hareketin dışında, burjuvazinin bir kesiminin, işçi sınıfı adına konuşan kesiminin acil bir tartışma konusudur. Açıktır ki, sosyalizm adına yürütüldüğü sürece ve ölçüde bu tartışmada tavır takınmak, ellerinden geldiği ölçüde bu "sosyalist"lerin maskesini indirmek Marksist-Leninistlerin görevidir.

Bu bağıntıda burjuva liberallerinin yürüttüğü legal parti tartışması ile, Marksist-Leninist hareket içinde yürütülen tartışmaların bazı kesişme noktalarını tespit etmek, bu kesişme noktalarının tartışmaların gelişmesi içinde izini sürmek açısından ilginç ve önemlidir.

* Legal birleşik sosyalist parti tartışmasında, burjuva liberalleri herşeyden önce Leninizmin yekpare, **monolitik parti anlayışına** saldırıyorlar. Onlar bunu yaparken yeni birşey yapmıyor. Monolitik parti anlayışı öteden beri Troçkizmin, son dönemlerde de Euro-Komünizmin Marksizm-Leninizme temel saldırı alanlarından biri olagelmiştir.

Ama bunu yapan sadece onlar değil. Bizzat Marksizm-Leninizm adına konuşan gruplar ve çevreler içinde de bu görüşler çeşitli şekillerde savunuluyor. Örneğin "Mayıs" adına konuşan temsilci, 1985'te Paris'te yapılan ortak toplantıda açıkça monolitik parti anlayışının yanlış olduğunu savunuyor. (Ne yazık ki, toplantının tutanağı yayınlanmadığı için alıntı yapma imkanımız yok.) Örneğin, parçalanan DHB içinde bir bölüm kişi, Leninizmin parti anlayışının "parti öncesi" "ideolojik örgüt" döneminde geçerli olmaya cağını ilan ediyor. (Bkz. İleri/Devrimci Kanat 17/3, s.32)

Görüşüme göre, bizim içimizdeki tartışmada da, en azından "parti öncesi" dönem için Leninizmin parti ile ilgili bazı ilkelerinin uygulanamazlığı vb. konularında bu pozisyonlarla belirli bir benzerlik vardır. Kuşkusuz bu benzerliğin ne ölçüde olduğu ve değerlendirilmesi ancak Konferansın söz tutanaklarının, raporunun incelenmesi temelinde yapılabilir. Yapılması da görevdir. Konferans raporunun henüz çıkmamış olduğu şartlarda bu yüzden burda bunun üzerinde fazla durmak istemiyorum.

Bizimle ilgili diğer kesişme noktaları üzerinde de bu yüzden yalnızca değinip geçeceğim.

* Legal birleşik sosyalist parti tartışmasında burjuva liberalleri ülkemizde Marksist hareketin geçmişinin değerlendirilmesinde, "Ülkemizde saf Marksizm ve ilkeli olmak adına hep tekkecilik ve dükkancılık yapılmıştır" şeklindeki tespitlerle, "tekkeciliğe ve dükkancılığa karşı... sosyalistlerin geniş birliği"ni savunuyor.

Ama bu görüşler Marksizm-Leninizm adına konuşan çevre, grup, partilerde de şu veya bu şekilde seslendiriliyor. "Birlikçi" olmayan yok gibi.

Ve bu kötü anlamda "birlikçilik" eğilimi, yani savunulan birtakım ilkesel görüşlerden vazgeçerek, ya da onları devre dışı tutarak birleşme eğilimi, yansımasını görüşüme göre bizim içimizdeki tartışmada da buluyor. Şimdi oldukça ateşli sürdürülen Ortak Tartışma Yayın Organı tartışmasında; Parti miyiz, değil miyiz tartışmasında; Marksizm-Leninizmin aktüel kıstasları tartışmasında bu alanda da bir dizi kesişme noktası olduğunu düşünü

yorum. Bunları da Konferans tutanakları devrimci kamuoyunun denetimine sunulduktan sonra ortaya koymak gerektiği, bunun görev olduğu görüşündeyim.

* Legal birleşik sosyalist parti tartışmasının burjuva liberal sürdürücüleri için birliğin temel engelleyicilerinden biri "saf ilkecilik"tir. "Saf Marksizm" iddialarıdır. Halbuki bu yoktur. "Başka Marksizmler de vardır."

Ama bu tartışma da yansımasını **belli** ölçülerde Marksizm-Leninizm adına konuşan çevrelerde de buluyor. Ve bizim tartışmamıza da belli ölçülerde yansıyor.

Başkalarının görüşlerinden de öğrenmek adına (sanki buna karşı çıkan varmış gibi); Marksizm-Leninizm ile, oportünistler arasında kesin ayrım çizgilerinin çizilmesi talebi "sekterlik" olarak adlandırılabiliyor. Kendi savunduğumuz görüşlerin Marksist-Leninist olup olmadığı konusunda kafa karışıklığı; yapılan birçok ilkesel hata karşısında panik; bazı yoldaşları bizim hiçbir şey bilmediğimiz, aramızda diğerleri ile nitelik farkı olup olmadığının belli olmadığı gibi uç noktalara kadar götürebiliyor. "Biz Marksizm-Leninizmi bilmeyen Marksist-Leninistleriz" gibi görüşler —bizim, bu arada benim— durumumuzun abartılması tehlikesine-sapmasına karşı mücadele içinde yaptığımız bazı doğru tespitler, bazı aşırı uçlara götürülerek savunuluyor.

Bu alanda da Konferansın belgeleri yayınlandıktan sonra tartışmak mutlak gereklilik olarak görünüyor.

Çünkü Marksist-Leninistler açısından, Marksist-Leninist hareket saflarındaki yansımalar, çok daha önemli ve tehlikelidir.

7.8.1986
İ. Hayri

LEGAL SOSYALİSTLERİMİZİN "DEMOKRASİ VE SOSYALİST PARTİ" TARTIŞMASINDAN BAZI İNCİLER

İllegalite düşmanlığı:

Doğu Perinçek:

Emekçi yığınlarla birleşmek kanımca posta kutusuna atılan küçük kağıtlarla olacak iş değildir. ... geniş yığınlarla birleşmek, onları seferber etmek bir yasal parti imkanından sonuna kadar yaratılanarak mümkün olacaktır. Posta kutusuna atılan kağıtlar geniş kitlelerle birleşme aracı değildir. Onlar, küçük tekkeleri yaşatma, soldaki parçalanmayı bir anlamda sonsuzlaştırma ve dar görüşlülüğü sürdürme araçlarıdır.
(Saçak Nr. 29, s.16)

Uğur Mumcu:

Nerede bir illegalite var, oraya kışkırtıcı ajan gelir....

Yine geçmişteki yanılgılardan deneylerden çıkarılan sonuç sosyalist partinin *«illegalite fetişizm»*inden uzak durmasıdır....

Demek ki illegal çalışmanın topluma bir zararı da bulunmaktadır, amaçlarına da ulaşamamaktadır. İllegalite fetişizmi bir ölçüde bu illegal çalışmaya katılanlara bir çeşit manevi haz, tad verebilir ama tek sağlıklı yol yasal parti oluşturmaktır.
(s.26)

Murat Belge: ... legal mücadeleyi esas mücadele biçimi olarak kabul etmelidir....

Uğur'un da çok güzel anlattığı gibi illegal mücadeleler kendilerini hem kitlelerden koparırlar —tarihte gördük— hem de aynı zamanda ajan, provokatörsızmasına engel olmazlar. Türkiye'nin
(s.30)

İlke düşmanlığı:

D. Perinçek:

... Türkiye'de, geçmiş dönemde, ilke, program, teori bir fetiş haline getirilmiştir, yani kendi başına bir amaç haline getirilmiştir. Bir put gibi tapılmaya başlanmıştır....

Bizde ... teori ve ilke bölünmek içindi, parçalanmak içindi!
(s.17)

M. Belge:

... İzlediğim kadarıyla sosyalizmin geçmişinde, sosyalist örgütlenmelerde, her zaman ideolojik birlik kavramı belki de birinci derecede önemli bir kavram olmuştur. Ve her zaman sol örgütlerde, bu alanda en çetin mücadeleler, iç mücadeleler verilmiştir, tasfiyeler olmuştur. İnsanlar görüş ayrılığına düştükleri zaman birbirlerini sapmakla suçlamışlardır, ihanetle suçlamışlardır ve bu tür mücadelelerin bazen insan hayatına, bazen değil hatta sık sık insan hayatına da mal olan sonuçları olmuştur. Buna teorik bir çerçeveden baktığımızda bu ideolojik birlik acaba gerçekten mümkün mü? Bana aslında pek fazla mümkün görünmüyor.
(s.30)

Geniş görüşlü olmayı yeterince başaramadık. Dogmatizmden kaçınmayı yeterince başaramadık. Bağlandığımız inançlara fazlasıyla körü körüne bağlandık. Ve bu inançlar uğruna sosyalizmin adına yakışmayacak davranışlarda da bulunduk.
(s.49)

Bağımsız olma adına milliyetçilik

D. Perinçek:

Şimdi arkadaşlar, Çin meselesi. Ben başka partiler için program yapılmasına karşı olduğumu söyledim. Burada Murat arkadaşım, Uğur arkadaşım, Yalçın arkadaşımız da çok güzel belirttiler. Biz dediler, bağımsız bir parti olacağız. Hiçbir parti bize karışmayacak. Özgür karar alacağız. Ben samimiyetine inanıyorum, içtenlikle inanıyorum ve böyle düşündüğünü de tahmin ediyorum, biliyorum. En azından söylediği için böyle kabul etmek zorundayız. Ama benim kanaatım onun ötesinde. Gerçekten böyle düşünüyor. Ama şu da bir vakıa. Dünya'da böyle düşünülmediği ve böyle uygulanmadığı da bir gerçektir arkadaşlar. Aslında bunun çok derin tarihçesi var. Komintern zamanında başka partiler için, talimatlar verilmiştir, programlar yapılmıştır, stratejiler çizilmiştir, falan. Böyle. Bunlardan ders çıkarmak lâzım. Bugün ise bu mesele karikatür düzeyinde bir hale gelmiştir. (s.38)

U. Mumcu:

Türkiye'ye özgü sosyalizm, ne Leninist modelden esinlenir ne Maoist modelden. Kendi sosyalizmini kendi emekçi sınıf ve tabakalarıyla birlikte kurar. Bunu kabul ediyor muyuz, etmiyor muyuz? Ayırdedici özellik bu. (s.26

M. Belge:

Örneğin Türkiye'de kurulacak bir sosyalist partinin uluslararası konumu birinci derecede önemli, belki ilk ağızda formüle edilmesi gereken sorunlardan biri. Şimdi bu konuda benden önce konuşan arkadaşlarım Türkiye'ye özgü bir sosyalizm ve bir sosyalist partiden de söz ettiler. Bağımsızlıktan söz ettiler. Bunlara ben de aynen katılıyorum.

... Ama burada da gene öncelik olarak; biz Türküz, önce kendi geleneğimize sahip çıkalım, Lenin bizi ilgilendirmez, Mao bizi ilgilendirmez demenin çok doğru olmadığını sanıyorum. Sanırım Uğur Mumcu bu anlamda değil, doğrudan doğruya politik hat olarak bağımsızlığı vurgulamak için söyledi. Yani, Lenin'den alabileceğim bir şey var ise almaya, Mao'dan alabileceğim, başka sosyalistlerden alabileceğim bir şey var ise kendi partimde, onu kendi partimde doğal bir unsur olarak yaşatabiliyorsam, 'bu bize uymaz; biz Türküz' falan gibi gerekçelerle bunlara karşı çıkmaktan yana değilim. (s.29)

Ve Uğur Mumcu gibilerinin Sosyalist Partisi!!!

Bir: Bu sosyalist parti demokratik rejimi, burjuva demokrasisini benimseyecek. Birinci koşul bu. İkinci koşul Atatürk'ün tam bağımsızlık ilkesine kıskançlık sahip çıkacak. Bunun sonucu olarak hiçbir sosyalist ülkenin yönlendirici ,emir komuta verici niteliğini kabul etmeyecek, yani Moskova çizgisinde olmayacak (Alkışlar). Yine Pekin modeline, ya da Mao modeline uymayacağız (Alkışlar). Yani nasıl olacak? Biz sosyalizmi kendi ellerimizle kuracağız. Kimle kuracağız? İşçi ile kuracağız (Alkışlar), köylü ile kuracağız, tüm emekçilerle birlikte, aydınlarla birlikte kuracağız.(Alkışlar). Düşe kalka öğreneceğiz sosyalizmi, ama biz kuracağız. Bu sosyalist parti teröre karşı olacak ,çünkü ne zaman bir terör başlasa arkasından bir olağanüstü rejim gelmekte ve işçi haklarını temelinden yoketmektedir. Terör nereden gelirse gelsin sağ teröre de, kendini sol ideoloji ile süsleyen sol teröre de karşı olacak.(Alkışlar).

Bir başka özellik? Partide emekçilerin söz ve karar sahibi olacağı bir model oluşturulacak. Bugün Türkiye'de işsiz sayısı, sendikalı işçiden daha fazladır. Onun için emekçilerin öncülüğünde, bütün bu çelişkileri kapsayacak bir ideolojik baz oluşturarak, partinin tavandan tabana değil, tabandan tavana örgütlenmesini sağlayacak (Alkışlar).

Bir başka özelliği de Türkiye'deki yakın tarihimizin bütün ilerici mirasına sahip çıkacak (Alkışlar). Bu özellikleri toplayan bir sosyalist partinin demokrasinin işleyişinde çok önemli işlevler yürüteceğine inanıyorum. Böyle bir parti sosyal demokrat partilerle dirsek teması içinde olmalıdır. Çünkü Türkiye'de belirttiğimiz gibi bir tek liberal sağ parti yoktur. Ekonomilerin militarizasyonu olgusuna karşı sosyal demokrat partilerle demokrasinin çerçevesinde dirsek teması sağlayacaktır. Arkadaşlar birçok toplantıda bu konular gündeme geliyor ve ben bir dileğimi şu cümlelerle,sözcüklerle ifade ediyorum: Güçlükler ne olursa olsun, engeller ne olursa olsun bir gün Türkiye'de sosyalistler parlamentoya gül bahçesine girercesine girecekler dir. Teşekkür ederim (Alkışlar). (s.28)

Hataların maymunca gerekçelendirilmesi ile yapılan bir özelestiri...

D. Perinçek:

Eğer kopya konusunda, geçmişte hatalı tavırlarım olmuşsa benim şahsen, burada kişi olarak bulunuyorum, bunları da samimiyetle kabul ederim. Çünkü gerçekten, bizim atalarımız maymun olduğu için, herkes, her hareket başlarken kopya ile başlar. (s.38)

BALYOZ TİMLER, KÖY KORUCULARI, İNTİKAM YEMİNLERİ, BOMBARDIMANLAR VS. KÜRT ULUSUNUN ULUSAL VE SOSYAL MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ!

Türk hakim sınıfları, Kürt ulusunun ulusal ve sosyal uyanışı ve hareketini engelleyebilmek için ideolojik ve askeri saldırılarını yükseltiyorlar. Bunun bir parçası olarak geçtiğimiz günlerde "Balyoz Timler" adını taktıkları ve görevi Türkiye Kürdistanı'nda Kürt ulusal ve sosyal mücadelesini sürdürenleri katletme olarak belirlenen özel birimler oluşturdukları haberlerinin propagandasını yaptılar.

Türk hakim sınıflarının devleti bütün "Cumhuriyet" tarihi boyunca Kürt ulusunun ulusal mücadelesini, isyanları kanla bastırmasına, isyanlarda binlerce Kürt köylüsünü katletmesine ve isyanlardan sonra isyasa katılan bölgede yaşayan Kürtleri bölgeden sürgün etmesine ve her türlü baskı yöntemlerini kullanmasına rağmen, Kürt ulusunun ulusal ve sosyal uyanışını engelleyememiştir. Bu ulusal ve sosyal uyanışa paralel olarak gelişen ulusal ve sosyal mücadelesini de engelleyememiştir. Engelleme bir kenara, her katliamdan sonra Kürt ulusunun bilincinin gelişmesinin toplumu geniş bir şekil de kucaklamasını kolaylaştırmıştır. Bugünkü Kürt ulusal ve sosyal hareketinin giderek üst boyutlara tırmanmasının maddi temeli de bunlardır.

Özellikle 12 Eylül sonrası Kuzey Kürdistan'da hemen her gün faşist ordu tarafından operasyonlar yapılmasına, köyler basılmasına, keyfi olarak Kürt köylülerine akla gelebilecek her türlü işkencenin ve baskının yapılmasına, ulusal ve sosyal mücadeleye katılanların önemli bir bölümünün katledilmesine, tutuklanmasına, işkencelerden geçirilmesine rağmen Kuzey Kürdistan'da mücadele durdurulamamıştır. Şimdi mücadeleyi durdurmak için bölgeye yığdıkları özel komando birlikleri —hem kara hem hava— ve ordu mensuplarının sayısını arttırmasına ve bütün bunlara ek olarak kendi yerli uşaklarına ya da uşaklık yapacağını sandıkları sivillere köy korucuları maskesi altında silahlandırdıklarına ek olarak "Balyoz Timler"i de Kuzey Kürdistan'a gönderiyor.

Türk hakim sınıfları "Balyoz Timler"in yanında köy korucuları adı altında örgütlediği, "Osmanlıların Hamidiye alaylarına" benzer sivil vurucu güçleri de otomatik silahlarla silahlandırdığı ve bu birimleri askeri eğitimden geçirdiğinin, bu eğitimlerin sonunda bu korucuların "intikam yeminleri" ettiklerinin haberlerini verdi, veriyor. Türk hakim sınıflarının "köy korucuları"nı kurmasının temel nedeni, Kürt ulusunu bölmek ve Kürt ulusal hareketine karşı bizzat Kürtlerin bir bölümünü de kullanmak ve böylece Kürdü Kürde kırdırma politikasını gütmektir. Ama bu da Kürt ulusunun ulusal ve sosyal mücadelesinin gelişmesini durduramayacaktır.

* * *

Türk hakim sınıfları en son olarak (bu yazı yazıldığında) Irak topraklarında Kürtlerin yaşadığı bölgeleri de —kendi verdikleri bilgilere göre— bombalamışlardır. Türk hakim sınıflarının bu son bombalama olaylarının temel nedeni "Misak-ı milli" sınırları denilen sınırların bölünmesine yönelik Kürt ulusal hareketinin bir parçası olan PKK'yı yok etme girişimidir. Türk hakim sınıflarının hiçbir saldırısı ve katliamı Kürt ulusal ve sosyal hareketinin gelişmesini engelleyemeyecektir.(*)

Türk hakim sınıfları bütün bu çabalarıyle ancak kendi sonlarını biraz daha geciktirebilirler. Ama asla sonlarının gelmesini engelleyemezler. Tarihin akışını durdurmaya ya da geriye çevirmeye hiçbir sınıfın gücü yetmez. Kürt ulusal ve sosyal mücadelesi, Türk ve milli azınlıklardan emekçilerin mücadeleleriyle birleşip bugünkü devleti yerle bir ederek zoraki birliğin temellerini yıkacaktır.

Türk hakim sınıflarının devletini Kürt, Türk ve çeşitli ulusal azınlıklardan halkın mücadelesi devrimle yıkacak ve işçi-köylü diktatörlüğünü kuracaktır. Ve bu işçi-köylü diktatörlüğü bütün uluslar ve ulusal azınlıklar arasında ulusal eşitsizliği ortadan kaldırıp, ulusların ve ulusal azınlıkların özgürce birleşmelerinin şartlarını oluşturacaktır.

(*) Türk faşistlerinin Irak Kürdistanına saldırısı üzerine Bolşevik Partizan adına ayrıca bir bildiri çıkarılmıştır. Bu konudaki geniş tavrımız için okuyucu bu bildiriye bakmalıdır.

Türk faşistleri 1 Ağustos'ta 9 TİKKO savaşçısını hain bir pusuda katlettiler. Bu olayla ilgili olarak tavrımız için de okuyucu çıkarılan özel bildiriye bakmalıdır.

"KARARLIYIZ" Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde bölücü çete mensubu eşkıyaya karşı, sınır boyunda görev yapacak 720 koy korucusuna G-1 tipi otomatik silah dağıtıldı. Yeni silah ve teçhizatlarıyla ilk eğitimi yapan korucular, "Hainlere vatanımızı böldürtmeyiz. Bunda kararlıyız" dediler. (Fotoğraf: hha-İbrahim AVUKA-MARDİN)

ÖZEL EĞİTİM Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'da "Anti-terör timi" diye adlandırılan ve her türlü gerilla faaliyetine karşı eğitilen ekiplerin bir benzeri de Türkiye'de oluşturuluyor. Doğu ve Güneydoğu'da görev yapan Özel Harekât Timleri özel olarak eğitiliyor.

Ankara'dan Hakkâri'ye özel komando timi gönderildi.

BALYOZ TİMLER, KÖY KORUCULARI, İNTİKAM YEMİNLERİ, BOMBARDIMANLAR VS. KÜRT ULUSUNUN ULUSAL VE SOSYAL MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ

Bir zamanlar 'ML' ekli Almanya Komünist Partisi'nin Troçkist GIM ile birlesmesi üzerine...

İLGİNÇ BİR GELİSME HAKKINDA BAZI NOTLAR

ÖN NOT:

Arnavutluk Emek Partisi'nin ve T"DK"P nin Batı Almanya'daki ve Batı Berlin'deki kardeş örgütü Almanya Komünist Partisi (AKP), bir süreden beri Troçkist GIM ile birleşme pazarlıkları ve hazırlıkları içinde bulunuyor.(*) (GIM: Enternasyonal Marksistler Grubu/IV. Enternasyonal) Kuşkusuz böyle bir gelişme, bizim ülkemizdeki devrimci ve Marksist-Leninistlerin de dikkatle izlemesi gereken bir gelişmedir. Şimdi Troçkist GIM ile birlik hazırlıkları içinde olan AKP, bir zamanlar enternasyonal hareket içinde Arnavutluk Emek Partisi'nin en hızlı savunucularındandı. Batı Avrupa'daki "kardeş partiler" içinde AEP'nin en gözde, en çok dayandığı partilerden biri idi. AEP'nin enternasyonal ilişkilerinde AKP'nin özel bir yeri vardı. Şimdi AKP'nin eski pozisyonlarından birçok alanda 180 derece dönmüş olması, yalnızca görünürde böyledir. Aslında bugünkü görüşlerin bir dizi alan da temeli daha önceden atılmıştır, ve hala "Üç Dünya Teorisi"nin önemli temel tezlerini savunmaya devam eden AEP'de de vardır.

Bilebildiğimiz kadarı ile bu gelişmeler hakkında ne AKP'nin "kardeş örgütü" T"DK"P, ne de AEP kamuoyu önünde hiçbir bilgi vermedi, tavır takınmadı.

AKP'deki bu gelişme, görüşümüze göre, yalnızca Batı Almanya'ya ait, yerel önemi olan bir gelişme değil; Marksizm-Leninizme atıfta bulunan ama Lenin ve Stalin in önderliğindeki Sovyetler Birliği'ne giderek Troçkist pozisyonlara yakın pozisyonlarda eleştiri getiren bazı örgütlerin bir gelişme imkanını gösterdiği ölçüde, uluslararası önemi olan bir gelişmedir.

(*) Yazı kaleme alındıktan sonra, son haber olarak, AKP ve GIM'in Ekim ayı başında yapılacak bir ortak kongrede birleşeceklerinin kesinleştiğini öğrendik. Her iki örgüt de bu arada kendi içlerinde yaptıkları kongrelerde (AKP buna paralel bir de tüm üyeler içinde oylama yapmış!) kendilerini dağıtma ve birleşme kararı alarak birleşmeyi kesinleştirmiş durumda.

Girişte şunu söylemek istiyoruz: Ne yazık ki elimizde bu gelişmenin tüm belgeleri yok. AKP'nin V. Kongresinin Belgeleri gibi bu gelişmede önemli rol oynayan merkezi bazı belgeler de yok elimizde. Bu yüzden bu yazımızdaki değerlendirmelerimizi herşeyden önce belirleyici önemde olan temel belge niteliğindeki "AKP ile GIM arasında ortak devrimci-sosyalist bir örgüt için birlik görüşmeleri" başlığını taşıyan belgeye (1985) dayandıracağız. Bu belgede birlik için AKP nin ve GIM'in program önerileri, ve bu önerilere karşılıklı eleştiriler yer almaktadır. Bu merkezi belgeden "birlik" için her iki yanın da ideolojik-siyasi temel pozisyonlarının ne olduğu yeterli bir açıklıkla ortaya çıkmaktadır.

- I -

1- AKP'de bu gelişmenin bazı durakları üzerine

AKP'nin IV. Parti Kongresi 1978'de yapıldı. Ernst Aust'un bu kongrede yaptığı "Propaganda partisi mi/Yoksa mücadele partisi mi?" başlıklı "yöngösterici konuşma"da koyduğu temel görüşler doğrultusunda, bu Parti Kongresi daha sonra "Halk Cephesi" vb. "kitle örgütlerinin" kurulmasına yönelmeyi karara bağladı. Mart 1983'te Ernst Aust Merkez Komitesi Plenumunda "yöngösterici" bir konuşma daha yaptı. (AKP'nin tarihinde böyle "yöngösterici konuşma"lar çokça vardır.) "Parti hangi yönde gelişmelidir?" başlığını taşıyan bu konuşmanın temel tezleri "Kadro partisi yerine kitle partisi" slcganında düğümleniyordu. Yeni yönelim için de yeni bir programın gerekliliği vurgulanıyordu.

Anarşistlerden Troçkistlere bir dizi değişik akımla birleşme çabalarının da teorik gerekçelerinin konmaya çalışıldığı yazıda bu konuda şu tespitler yapılıyordu:

"Marksist-Leninistlerin, daha iyisi, kavramı en başından daraltmamak için, **devrimci-sosyalistlerin** bir partide birleşmesi için çaba sarfetmek görevimizdir."

Bu tez, AKP'nin daha sonraki gelişmesi gözönüne alındığında, "tarihsel" bir tezdir. Bu tez "kavramı genişletme" çabası içinde, AKP'nin bütün Marksist-Leninist olma iddiasını kaldırıp bir kenara koyduğunun belgesidir.

KPD'nin 1983'te yapılan V. Kongresinde şu üç akım vardır:

1. akım (ki bu akım çoğunluk akımıdır): Bu akımın başını H. Dieter Koch çekmektedir. (Ki bu kişi Kızıl Bayrak 50/84'te yazdığı bir "yöngösterici yazı" da, Sovyetler Birliği'nde kurulan proletarya diktatörlüğünün örnek olamayacağı tezini savunan kişidir.) V. Kongreye sunulan temel belgelerin hazırlayıcısı Koch olmuştur. Bu akım bugün GİM ile birleşmeyi doğru bulan, bunun birinci derecede sorumluluğunu taşıyan akımdır. Bütün yazıda öncelikle **bu** akım üzerinde duracağız.

2. akım: Eski Kızıl Şafak'ın savunucuları. Bu akım, AKP'nin, özellikle sosyalizmin inşası konusunda revizyonist-troçkist batakta konaklamasına bir dizi doğru eleştiri getirmektedir. Ama bu akım hala eski Kızıl Şafak'ın bir dizi oportünist temelini de savunmaktadır. AKP'nin "Maoizm" hakkındaki oportünist değerlendirmesini bu akım hala savunmakta, ve bütün suçu "Maoizm"e yükleyerek sorunları "halletmekte"dir.

Bu akım bir yandan AKP'nin revizyonizm-Troçkizm batağına batmasında Kruşçev revizyonizmine karşı yetersiz olan, ya da hiç yürütülmemiş mücadeleyi, ve Marksizm-Leninizmin teorisinin yetersiz incelenmesini —doğru bir şekilde— sebepler içinde sayarken, diğer yandan AEP nin "Maoizme karşı mücadelesi"ni örnek bir mücadele olarak değerlendirmekte, savunmaktadır.

3. akım (Bu akımı, başlangıçta Kızıl Şafak içinde tartışmaya sunulan, daha sonra dağıtılan bir yazıdan tanıyoruz): AKP'nin yöneticilerinden biri olduğu bel li olan bir kişi bu yazıda AKP'nin bütün gelişmesinin incelenmesi temelinde bugün kü görevler konusunda tavır takınıyor. Her ne kadar bu yazıda AKP'deki bir dizi aşırı revizyonist gelişme, görüntülere dikkat çekilip, bunlar mahkum ediliyorsa da; bunlardan çıkarılacak sonuçlar konusunda yazarın vardığı sonuçlar AKP'nin bugünkü yerinden daha iyi değildir. Yazar şöyle demektedir:

"Benim bütün burada anlattıklarımdan, parti tarihi ve tecrübelerinden çıkardığım sonuç odur ki, yapılması gereken Leninizmin özsel temelleri; Stalin'in ve Komintern'in özsel temelleri tarihi olarak değerlendirilmeli, ve bunlar relative edilmelidir."

Perspektif konusunda ise şöyle denmektedir:

"Uzun süreli olarak, varolan, geniş, sınıf mücadeleci bir sosyalist hareketin ifadesi olan en geniş bir sosyalist partiyi düşünüyorum. Bu bağıntıda Yeşillerden çok şey öğrenilebilir, daha doğrusu, Yeşillerin büyük bir bölümü de bu sosyalist hareketin bir parçası olacaktır." (*)

2- "Ortak Ek"in çıkışı

1984'ten bu yana AKP, AAU (Anarşist İşçi Birliği), BWK (Batı Almanya Komünistler Birliği - eski KBW'nin bir grubu), FAU (Özgür İşçi Birliği - Anarşist), FAU/R (Özgür İşçi Birliği/Sovyet Komünistleri), KG/NHT (Komünist Gruplar/Yeni Esas Halka Teori) ve PA (Proleter Eylem) ile **birlikte** bir "Ortak Ek" yayınlamaktadır. ("Ortak Ek"in çıkmasında aktif rol alan BWK, GIM-KPD birleşmesinden hiç hoşnut değildir. Bu birleşmeyi bir "ilerleme değil, reformizmin kenar mahallelerinde yeni bir tekkenin doğuşu" olarak değerlendirmekte, ve "Ortak Ek"çi örgütleri Kasım ayında, amacı genel seçimlerde ortak tavır belirlemek olan bir kongreye çağırmaktadır. (Bkz. "Politische Berichte" - 8 Ağustos)) Burada sözkonusu olan bu grupların temsilcilerinden oluşan bir yazı kurulu önderliğinde çıkan bir yayın organıdır. Bu yayın organı her örgütün merkez yayın organına, ya da yayın organına "ek" olarak dağıtılmaktadır. Takriben dört ayda bir çıkmaktadır.

"Devrimci-Sosyalistlerin bütün diğer örgütlerine de açık" olan ve "geniş ideolojik yelpazesi" ile övünen bu organın nasıl bir organ olduğunun anlaşılması için bir sayısını tanıtalım: Mesela 1985 3. sayısı AKP ile GIM arasındaki program tartışmasına ayrılmıştır. Bu sayıda Karuscheit grubunun (KG/NHT... Batı Almanya'da bir teori inceleme grubu) AKP program önerisine getirdiği bir eleştiri yanında, eski KPD'li bir kişinin bir yazısı yorumsuz yanyana yeralmaktadır. Eski KPD'li yazısında KPD'nin bütünüyle yozlaştığı ve bu yüzden Marksist-Leninist bir partinin yeniden inşa edilmesi gerektiğini savunmaktadır.

Bu yazılar yanında, değişik grupların yaklaşan parlamento seçimleri ile ilgili yazıları yer almaktadır. Ayrıca "Anar-

(*) İleri'nin 22/8. sayısında AKP'den ayrılan iki Türkiyeli'nin gelişmelerle ilgili bir değerlendirme yazısı yayınlandı. Bizim "üçüncü akım" dediğimiz akımın başını çeken kişi bu yazıda "Panli" olarak adlandırılmaktadır.

şistlerle komünistlerin arasında işbirliğinin filizleri" başlıklı, anarşistlerin "Bavyera Sovyet Cumhuriyeti"ni değerlendirdikleri bir yazı yeralmaktadır.

AAU'nun "Sosyalist dönüşüm ve gelişmenin temelleri" başlıklı bir yazısında, bir okuyucu mektubunun daha önceki bir sayıda yayınlanan bir yazıya getirdiği bir eleştiri hakkında şu tavır takınılmaktadır:

"Yoldaş chc'nin okuyucu mektubunda bize malettiği Sovyetler Birliği'nin anti-komünist eleştirisi bizim görüşümüz değildir. Ne oluyoruz? Sovyetler Birliği eleştirilmeyecek mi? Yoksa o kutsal inek mi? Yine de yoldaş chc, Stalin ile Hitler'i aynı kefeye koyduğumuz noktasında getirdiği eleştiride haklıdır."

Aynı yazıda bir başka yerde şunlar söylenmektedir:

"Komünist yoldaşlar tarafından kesilen yalnızca anarşist yoldaşlar olmamıştır. Tersine yeni oluşan bir iktidar aracı, kendi iktidar talebini garantiye almak için **bütün** tutarlı devrimci eleştiricilerini —hem anarşistleri, hem komünistleri— yoketmiştir....

Devrimin ölümü bir Jozef Stalin'in SBKP/B Genel Sekreteri olduğu gün olmamıştır. Devrim, bir zamanlar devrimci olan bir örgütün **yapısı**, bütün üyelerinden sorumlu düşünme ve eylem yerine, körce kışla disiplini talep ettiği zaman ölmüştür."

Yukarda yaptığımız bu alıntılar AKP'nin hangi "geniş ideolojik yelpaze" ile birarada yürüdüğünü göstermektedir. En bayatlamış türünden anti-komünist hezeyanlar "Devrimci-Sosyalistlerin ortak örgütünü" yaratmak adına, "yoldaşça" "ortak organ"da hiçbir eleştirisiz savunulmaktadır.

Tabii ki anarşist görüşlerle, tezlerle de ideolojik-siyasi bir mücadele yürütmek, onların "sosyalist" maskesini yüzünden alıp yırtmak Marksist-Leninistlerin bir görevidir. Bu görev, Batı Almanya'da, Batı Alman devletine karşı bir dizi militan mücadelenin en ön saflarında anarşist grupların bulunduğu bilindiğinde, büsbütün önemlidir.

Ama AKP'nin yaptığı, "ortak yayın organında" anarşist tezlere, görüşlere, teorilere karşı mücadele değil; onları kendi —ve onlarla doğrudan polemiğe girmeyen— yazıları ile birlikte, barış içinde yanyana yayınlamak, yaymaktır. İdeolojik mücadele yerine, ideolojik barışın, "birlik"in yayın organıdır "ek". Ve bu "Devrimci-Sosyalistleri birleştirmek" adına yapılmaktadır.

3- AKP ile GİM arasındaki Program tartışması hakkında bazı şeyler

I. Proletaryanın bilimi, proletaryanın eyleminin yönlendiricisi teori olarak Marksizm-Leninizmin AKP tarafından tarihin çöplüğüne atılması:

AKP'nin "birleşme" için ortak program önerisi bu noktada, proletaryanın siyasi partisinin programının bilimsel temeli olarak, proletaryanın teorisi olarak "Marksizm-Leninizmin "yokolması" ile göze batmaktadır. Program önerisinin bazı yerlerinde "Marksist görüş"ten söz edilmektedir: (s.4) Hepsi budur. Bu şekilde, bu program önerisi komünist bir politikanın temelinin Marksist-Leninist teori olması gerektiği gerçeğini tümden reddeden bir konumda durmaktadır. Geçmişte de AKP Marksizm-Leninizmi gerçek anlamda programının temeli yapmamıştı. Teori ve pratiğinde sahte Marksist-Leninist olduğunu ispatlamıştı. Ama **lafta** Marksizm-Leninizme atıfta bulunuyor, onu programının temeli yaptığını ilan ediyor; Marksist-Leninist teoriye proletaryanın teorisi olarak sahip çıktığını açıklıyor, vb. idi. AKP geldiği yerde artık bu lafları da bir kenara koymanın "uygun" olduğunu düşündüğü bir noktaya gelmiştir.

Birleşmek istediği öbür "Devrimci-Sosyalistlerle" (yani anarşistlerle, troçkistlerle vb.) arasında bir nitelik farkı olmadığının işareti olarak AKP de, lafta da olsa, artık Marksist-Leninist olma iddiasından vazgeçmiş; kendine "Marksist" ya da "kavramı daha daraltmamak için"(!!!) "Devrimci-Sosyalist" demeyi uygun görmüştür.

Bu kuşkusuz Troçkizme yüz dönüşün en önemli işaretlerinden biridir.

II. Program önerisinin siyasi çizgisi üzerine:

i) Eski AKP/ML'in geleneği devam ediyor: Batı Alman emperyalizmi hedef sahasından çıkarılıyor!

Eski AKP/ML'in çizgisinin en önemli oportünist temel taşlarından biri, onun Batı Alman emperyalizmini hedef sahasından çıkarması idi. Bu bir zamanlar Ernst Aust'un kötü ünlü "Kiel Konuşması"nda Batı Alman emperyalizminin "ABD emperyalizminin bahçesindeki bahçe cücesi" olarak adlandırılmasına kadar varmıştı. Bu kökten yanlış ideolojik-siyasi temel yaklaşım, şimdi AKP'nin birleşme için sunduğu program önerisinde de Batı Alman emperyalizminin ABD emperyalizmi ile rekabet içinde olan, dünya hegemonyası için dalaşan bir emperyalist büyük

güç olduğunun reddedilmesinde sürdürülüyor. Şöyle deniyor:

"Evrensel olarak etkisini gösteren buhran döneminde, Batı Alman emperyalizmi NATO ve Federal ordunun güçlendirilmesinde, ve ABD'ye daha fazla yaslanmada, bütün dünyaya yayılmış olan çıkarlarını korumak için gerekli önşartları görüyor." (1)

Böyle bir değerlendirme ile, mesela Nikaragua'da, Şili'de açıkça ABD emperyalizmi ile çıkar çatışması içinde kendi çıkarlarını savunan Batı Alman emperyalizminin siyasetine karşı mücadele edilemez. Kendi emperyalizmine karşı öncelikli mücadelenin yerini, ABD emperyalizmine karşı öncelikli mücadele alır.

Böyle bir değerlendirme sonrasında, görev olarak şu tespitlerin yapılması da tabii ki hiç şaşırtıcı değildir:

"Batı Alman işçi sınıfının hayati çıkarlarının savunulması ve sömürüye, baskıya, savaşa karşı dünya çapındaki mücadelenin ilerletilmesi için üçüncü dünyadaki anti-emperyalist kurtuluş hareketlerinin, ve emperyalist askeri potansiyellerin zayıflatılmasına yönelik çabaların desteklenmesi gerekmektedir." (s.6)

"Kendi emperyalizmi tarafından ezilen, sömürülen halkların" emperyalizme karşı devrim mücadelelerinin öncelikle desteklenmesi görevini burda bulmak mümkün değildir. (Bu şövenist yaklaşım da AKP'de oldukça eski bir geleneğe sahiptir.)

AKP'nin burdaki "enternasyonalizmi"nin çıkış noktası, dünya emperyalist sisteminin proleter dünya devrimi ile parçalanması, ve bunun için emperyalist ülkelerin proletaryasına düşen görevler değil; ne olduğu nedense açıklanmayan "Batı Alman işçi sınıfının hayati çıkarları"dır.

Üç Dünya Teorisinin devamı olan görüşler; "emperyalist askeri potansiyelleri zayıflatmaya yönelik çabalar" saçmalığı? ... Acaba buna SALT görüşmeleri de dahil mi???... vb. üzerinde fazla durmak istemiyoruz.

Bu çizgi üzerinde, AKP'nin eski ünlü "kaçınılmaz olarak Avrupa'yı merkezi savaş alanı yapacak olan üçüncü dünya savaşı tehlikesi" tezi de program önerisinde yerini buluyor. Euro-merkezci (herşeye dar "Avrupa" gözlüğünden bakan yaklaşım) şöven bir bakış açısı ile, üçüncü dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele, bu savaşın "Avrupa'yı tehdit ettiği" ile gerekçelendiriliyor. Bu şekilde bir dizi barış hareketleri içindeki gerici önyargılarla da birleşmenin teorisi yapılıyor. Ernst Aust'un dediği gibi, ne de olsa "Gömlek, vücuda ceketten daha yakındır".

ii) Eski AKP/ML geleneği sürüyor: SPD (Almanya Sosyal-Demokrat Partisi - ASP) ehven-i şerdir!

AKP ortaya çıktığı andan itibaren, modern revizyonistlerin dümen suyunda —tabii siyasi konjonktüre uygun olarak— hep yeniden ASP'yi "ehven-i şer" gören ve gösteren teoriler uydurmuştur.

Başlangıçta AKP, Batı Alman emperyalizminin "iki fraksiyonu" teorisini ortaya atmıştır. Buna göre, Batı Alman emperyalizmi biri siyasi olarak HDB/HSB (Hıristiyan Demokrat Birlik/Hıristiyan Sosyal Birlik) tarafından temsil edilen saldırgan ve savaş yanlısı olan; diğeri siyasi olarak ASP tarafından temsil edilen ve barışçı olan iki fraksiyona ayrılmıştır.

Bu noktada bütün revizyonist-troçkist teorilerin bir kesişme noktası sözkonusudur. ASP'ne karşı tavır, GIM ile AKP arasındaki birliğin temel taşlarından biridir. Bir zamanlar iki fraksiyon teoricisi AKP'nin ASP hakkındaki bugünkü teorileri şöyledir:

"Sermaye, emekçilerin ve öncelikle yoksul tabakaların sırtından "buhran çözümü"nü emekçi insanların direnişine karşı gerçekleştirebilmek için, hep daha fazla gerici siyasi stratejileri gündeme getirip geçirmeye çalışıyor. (Bunun -ÇN) en göze batan sonuçlarından biri, tekeller ve işveren örgütleri tarafından doğrudan gerçekleştirilen sosyal-demokrat Schmidt hükümetinin DEVRİLMESİ ve yerine siyasi gericiliğin hükümetinin geçirilmesi idi. (Bu hükümet -ÇN) sendikalara ve diğer sosyal hareketlere karşı onlarla direkt çatışma içinde, sermayenin çıkarlarını gerçekleştirme istek ve yeteneğinde idi." (s.5)

Bu tez, devlet üzerine şu anti-Marksist tezle de tamamlanıyor:

"Herşeyden önce açık gerici siyasi partilere dayanarak mali sermaye devlet aracını hep daha doğrudan kendi çıkarlarına hizmet eder hale getiriyor."

Sınıflar üzerinde duran, "mali sermayenin... kendi çıkarlarına hep daha doğrudan hizmet eder hale getirdiği"... emperyalist devlet! Kruşçev'den selamlarla! Marx'ın bütün sermaye sınıfının çıkarlarını savunan araç olarak adlandırdığı devletin karşısına, sınıflardan bağımsız, onların üstünde devlet küçük-burjuva hayalini koymak, yalnızca hükümetin ele geçirilmesi ile "devlet iktidarının" ele geçirileceği ve böylece başka sınıf çıkarlarının savunulacağı siyasi sonucuna kaçınılmaz olarak götürür. AKP de şöy

le diyor:

"İşçi sınıfı son çözümlemede ancak aynı zamanda siyasi etkisini arttırma için çabalarsa, ekonomik ve sosyal hakları için etkili bir mücadele verebilir. İşçi hareketi bunu yaparken en gerici, işçi sınıfına karşı en düşmanca hareket eden güçlere, özellikle bunların hükümet etme sine karşı kararlı bir mücadele yürütmelidir."

Bu söylenenler dolaylı olarak işçi sınıfı açısından bir ASP hükümetinin çok daha iyi olduğu, onun CDU'ya karşı desteklenmesi gerektiği sonuçlarına varır.

Bu şekilde Batı Alman emperyalizminin bir siyasi partisinin lehine tavır takınılmaktadır. Bu söylenenler sürekli olarak ASP'nin bir "işçi partisi" olduğu, onun temelinin "işçiler" olduğu, onun işçi hareketinden geldiği vb. tespitleri ile tamamlanarak, demagojik bir biçimde izler karıştırılmaya çalışılmaktadır.

Tabii ki ASP'nin işçi hareketi, işçiler içindeki etkisi, ona karşı mücadelede bir rol oynayacaktır. Komünistler açısından bu olgu, kendiliğinden işçi hareketi içinde hakim olan sosyal-demokrat ideolojiye karşı kararlı mücadele görevi var demektir. Onlar ancak ASP'nin Batı Alman emperyalizminin bir siyasi partisi olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta ortaya koydukları sürece ve ölçüde bu görevi yerine getire bilirler.

ASP'nin 13 yıllık (koalisyon) hükümet dönemi, onun pratiği bu partinin de diğerleri gibi Batı Alman emperyalizminin bir partisi olduğunu çok açık bir şekilde belgelemiştir. Onu diğer partilerden ayıran şey, emperyalist politikayı kitlelere satarken kullandığı demagojidir. Bu farklılıktır ki, sermaye açısından kimi dönem CDU/CSU hükümetlerini, kimi zaman ASP hükümetlerini —duruma göre— daha yararlı ve gerekli kılmaktadır.

ASP ile ilgili revizyonist temel tespitler sonrasında AKP şu taktikte konaklıyor:

"Devlet politikasına etki yapmak için vazgeçilmez mücadele, işçi hareketinin, işçi sınıfını ilgilendiren sorunların çözümüne ciddi bir şekilde çabalayan bir hükümetin kurulmasına yönelmesi; sınırlarını, sermaye sınıfının iktidarının (son çözümlemede) seçimlere, parlamenter çoğunluğa ve ona dayanan hükümetlere dayan mamasında bulacaktır." (s.8)

Burada açık bir şekilde bugün için, ve Batı Almanya'da bir ASP hükümetinin — "işçi sınıfını ilgilendiren sorunların çözümüne çabalayan bir hükümet"— kurulması için çaba propaganda edilmektedir. Burdan seçimlerde ASP'ye destek çağrısı yapmaya bir adım kalmıştır. Ve tam da bu soru bugün "Devrimci-Sosyalistler" arasındaki esas tartışma sorularından birisidir. AKP'nin birleştiği GIM, Yeşillere SPD'yi seçme çağrısını doğrudan yapmaktadır!

iii) DGB sendikaları - İşçi sınıfının mücadele örgütü mü?!

Batı Alman emperyalizmine ve onun siyasi temsilcilerine karşı tavırda dile gelen bu reformist genel yaklaşım gözönüne alındığında, AKP'nin şu teze varması hiç de şaşırtıcı değildir:

"Bu strateji ile (mali sermaye -ÇN) sendikaların —eğer yıkılması değilse— zayıflatılmasını, ve sendikaların işçi sınıfının mücadele örgütü olmaktan çıkarılmasını hedeflemektedir." (s.6)

Burada sözü edilen mücadele örgütleri olan "sendikalar" herhangi bir ülkedeki, herhangi bir sendika değil, Batı Almanyadaki DGB çatısı altında toplanmış olan sendikalardır. DGB sendikalarıdır. DGB İkinci Dünya Savaşı sonrasında doğrudan ABD emperyalistleri, ve Batı Alman sermayesi tarafından kurulmuş olan, yönetimi ve bütün sendika aparatı işçi aristokratları-bürokratlarının elinde bulunan bir sendikadır. Bu sendika kaşla göz arasında "işçi hareketinin mücadele örgütü" yapılıvermektedir. Bütün programda da zaten işçi hareketi ile sendikalar aynı anlamda kullanılmaktadır. Bu tavırla DGB sendikalarının esas işlevi olan emek ile sermaye arasındaki ekonomik mücadeleyi reformist bir biçimde yürütme; bu çelişmeyi ortadan kaldıracak hiçbir mücadeleye yönelmeme, bunu engelleme fonksiyonu gözlerden gizlenmektedir. AKP ve GIM'in yürüteceği sendikal mücadele de DGB'nin de düzeninin sınırları içinde kalmaktadır.

III. Rus sosyal emperyalizmi: AKP'nin Programından çıkarılmıştır!

Kuşkusuz, Troçkistlere yakınlaşmanın sonucu olarak bu noktada AKP programında bir yenilik vardır. Ama bu kolay vazgeçme de aslında eskiden bu konuda savunulanların ne kadar çürük temellere dayandığının da bir göstergesidir aynı zamanda.

Bir zamanlar "Baş düşman", "Süper güç Nr. 1" olan (Bkz. Kiel Konuşması) Sovyetler Birliği'nden —ki aşırı Üç Dünya teoriciliğinin ve sosyal-şövenizmin bir ifadesi idi— şimdi gelinen yerde ortak program önerisinde şu noktaya varılmıştır:

"Olgu şudur ki, (Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı ülkeleri -ÇN) sosyalist değildir. Ve olgu şudur ki, bu ülkeler de dünya hegemonyası ve silahlanma yarışı veya çevrenin mahvedilmesi konusunda batılı emperyalist ülkelerden kendini **temelde** ayıran bir yol tutmamıştır." (s.4)

Böylece bu noktada AKP ve GIM arasında en küçük ortak payda bulunmuştur. Sovyetler Birliği sosyalist değildir. "Batılı emperyalistlerden —belli noktalarda- temelde ayrı bir yol tutmamıştır." Tabii bu tanımlama ile, sayılan noktalar dışında da temel ayrılıklar olduğu dışlanmadığı gibi, sayılan noktalarda da -temelde olmasa da— önemli ayrılıklar olduğu da söylenmiş olmaktadır.

Bugünkü Sovyetler Birliği'ne karşı böyle her tarafa çekilebilecek muğlaklıkta bir siyaset ile, bugünkü Sovyetler Birliği'ni sosyalist olarak gösterip, sosyalizme-komünizme saldıran demagojiye karşı tutarlı ve yeterli mücadele edilemez. Ancak bugünkü Sovyetler Birliği'nin bütün politikasının bugün proletaryaya ve halklara karşı yönelmiş olan emperyalist bir politika olduğunun berrak tespiti ve teşhiri temelinde, Sovyetler Birliği'nin bu siyaseti sosyalist olarak satma özel manevralarına karşı da mücadele edilebilir.

AKP'nin ortak program önerisinde GIM'e yakınlaşarak yaptığı bu tespitler, aslında -kullanılan kavramlar dışında— özde GIM'le uyum içindedir. GIM, "ABD emperyalizminin askeri ve silahlanma siyasetinin Sovyetler Birliği'ndeki bürokrasi tarafından taklit edilmesi"nden söz etmektedir. Aradaki fark budur. Ama GIM siyasi sonuçlar açısından bu tahlilin sonucunu -AKP'nin şimdilik utangaçlığından yapamadığı biçimde— da koymaktadır:

"Biz Sovyetler Birliği'ni Vietnam devrimine destek ve silah yardımı verdiğinden dolayı eleştirmedik. Tersine, onu bunu ancak baskılar karşısında ve şartsız yapmadığı için eleştirdik. Her ne kadar Sovyet yönetimi dünya çapında emperyalizm ile statükoyu korumak istiyorsa da ve bu yüzden de karşı-devrimci güç olarak hareket ediyorsa da, o birçok halde bağımsızlığı için mücadele eden halkların ve proletaryanın çıkarlarının savunucusu olarak hareket etmek zorunda kalmaktadır. Erkek ve kadın sosyalistlerin Sovyet bürokrasisine karşı mücadelesi tam da bu çelişmelerden yola çıkmalıdır. Kapitalist-emperyalist yayılmacılık ile ve batının silahlanma politikası ile (Sovyetler Birliği'ninkini) eşitlemek çok büyük bir yanlışlık olurdu." (s.15)

Yani: Sovyetler Birliği emperyalist değildir. Ezilen halklara karşı -eğer baskı altında kalırsa— onlara yardımcı olan bir politika izlemek zorunda kalmaktadır, vb. Bu tahlile bağlı olarak bugün GIM aktüel olarak Sovyetler Birliği'ne Nikaragua'ya daha fazla silah yardımı yapma çağrısı yapmaktadır. Bütün bunlar, batılı emperyalist güçler ile, Sovyetler Birliği'nin siyaseti arasında **nitel** bir ayrım yapmaya varmaktadır. Söylenen sözler ne olursa olsun. Sovyetler Birliği'nin Vietnam'a yaptığı silah yardımında belirleyici olan, çok az yardım yapılmış olması değil, bunlarla, ve diğer "yardımlarla" Vietnam devriminin Rus sosyal-emperyalizmince satın alınmış olması, sonuçta ortaya Rus sosyal emperyalizminin uşağı bir Vietnam'ın çıkmış olmasıdır. Nikaragua'ya yapılan ve yapılacak olan silah ve diğer yardımların da siyasi içeriği bundan başka birşey değildir. Amaç Nikaragua devrimini durdurmak, ve Nikaragua'yı Sovyetler Birliği'ne bağlamaktır.

Ama GIM ile AKP, Sovyetler Birliği konusunda bu noktalarda kavga etmemektedir. Onların kavga noktası, AKP'nin, GIM'in program önerisine tavrında ortaya koyduğu gibi, "Sovyetler Birliği'nin kapitalist olup olmadığı" noktasıdır. Bu kavgada (GIM de bunu kabul ediyor) her iki taraf da sonuçta "Sovyetler Birliği'nde işçilerin sömürüldüğü"nü kabul etmektedir. Bu kavga noktasının değerlendirilmesi, ve neden programda Sovyetler Birliği'nin kapitalist olduğunun tespit edilmesinin gerekli olmadığı konusunda AKP şunları yazmaktadır:

"Partimizin Merkez Komitesi bu ülkelerin kapitalist olarak nitelendirilmesini programa almamıştır. Bunu yapmamızın nedeni, bu tezin teorik olarak yanlışlığının gösterilmiş olması değildir. Ama biz bunu gerekli olan programatik birliğin vazgeçilmez bir parçası olarak görmüyoruz." (s.25)

Yani Sovyetler Birliği'nde hangi "sömürü sisteminin" hüküm sürdüğü propagandada hiç de önemli değildir!!! Burjuvazinin demagojilerine karşı çıkmakta da bu önemli değildir!!! Eklektizmin bu kadarı gerçekten az görülmüştür.

Bu muğlak, ve sosyal-emperyalizmi koruyucu tavırlar ardında, sosyalizm sorununda ve Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin değerlendirilmesi sorununda çok daha derin ideolojik problemlerin varlığı yatmaktadır.

IV. Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği bugünkü ile aynı görülmektedir!

Almanya Komünist Partisinin Program

taslağında, bugünkü Sovyetler Birliği ile, Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği arasındaki farklar konusunda tek söz bulmak mümkün değildir. Ama bugünkü Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı devletleri ile geçmişteki Sovyetler Birliğini eşitleyen bir dizi şey bulmak mümkündür.

Program taslağının hemen girişinde şu tespitler yapılmaktadır:

"Varolan sosyalizmin resmi, ve sosyalizm üzerine tartışmalar bugün gerçekte varolan sosyalizm ülkelerindeki -yani Alman Demokratik Cumhuriyeti, Polonya, Sovyetler Birliği ve diğer Varşova Paktı ülkelerindeki— ilişkiler tarafından belirlenmektedir." (s.4)

Ne burada, ne de metnin devamında hiç bir yerde, "yaşayan sosyalizm" ülkeleri! ile Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği arasında hiçbir a y r ı m yapılmayarak, burjuvazinin anti-komünist saldırıları desteklenmekte, sosyalizme saldırılmaktadır.

AKP'nin Program taslağındaki bu tavrının bir gerekçesi, hemen göze çarpmaktadır. Troçkist politika ve ideolojinin temel taşlarından biri, Sovyetler Birliği'nde yozlaşmayı Kruşçev revizyonizmi ile değil, Lenin-Stalin döneminde görmesidir. GİM'in Program taslağında şöyle denmektedir:

"Sosyalizm düşüncesi, Sovyetler Birliği'nin gelişmesi, tarımda zorla kollektifleştirme, Moskova davaları, Hitler-Stalin paktı, 1953'te Doğu Berlin'de, 1956'da Macaristan ve Polonya'da, 1968'de Prag'da, 1970, 1976, 1980, 1981'de Polonya'da işçi ayaklanmalarının bastırılması ile ve demokratik özgürlüklerin sistemli bastırılması ile gözden düşürülmüştür." (s.18)

Ama burda da AKP hemen uzlaşmaya hazırdır. Bu sorun da Programdan çıkartılarak "halledilecektir". GİM'in Program taslağı ile ilgili yazısında AKP şöyle demektedir:

"Bugünkü Doğu Avrupa ülkelerindeki durumun tarihi gelişmesi GİM ve AKP tarafından değişik değerlendirilmektedir. Tam da bu sorun geçmişte bu örgütlerin ayrı ayrı varlığı için çok önemli bir role sahipti. Bu bakımdan GİM'in program taslağında bu sorunun Troçkist bakış açısı ile açıklanmış olması anlaşılmazdır. Çünkü bu şekilde bir değerlendirmenin Devrimci-Sosyalistlerin programatik birliğinin parçası olamayacağı açıktır." (s.24)

Reddedilen Troçkist bakış açısının içeriği, neden reddedilmesi gerektiği, yanlış mı doğru mu olduğu üzerine tek laf yok! Ama yine de "böyle olmaz"; ne de olsa "Devrimci-Sosyalistler" birleşecek! Ama sosyalizm ile ilgili bölümde gösterece ğimiz gibi, esasta bu noktada da ayrılıklar onca büyük değildir. AKP Troçkist pozisyonlara iyice yaklaşmıştır, ve revizyonizmin nasıl ortaya çıktığı konusunda "tarihi" değerlendirmede Troçkist pozisyonu tümüyle üstlenmesi zamana kalmıştır.

V. Şiddete dayalı sosyalist-proleter devrim mezara taşınmış, yerine sosyal-demokrat/Troçkist sosyal devrim tezi geçirilmiştir!

Her ne kadar geçmişteki AKP(ML) proleter-sosyalist devrim konusunda geçmişte de Marksist-Leninist bir çizgi izlemedi ve "Federal orduyu içerden işe yaramaz hale getirme" gibi tezler savunduysa da, yine de o revizyonist tezlerini Marksist Leninist bir manto ile örtmeye çaba sarfediyordu ve arasıra proleter devrimin gerekliliğinden vb. sözediyordu.

Şimdiki AKP'nin Program taslağında bu konuda "Siyasi iktidar olmadan işçi sınıfının durumunda köklü değişiklik olmaz" başlıklı bölümde şunlar söylenmektedir:

"Devlet siyasetine etki yapmak için vazgeçilmez mücadele, işçi hareketinin, işçi sınıfını ilgilendiren sorunların çözümüne ciddi bir şekilde çabalayan bir hükümetin kurulmasına yönelmesi, sınırlarını sermaye sınıfının iktidarının (son çözümlemede) seçimlere, parlamenter çoğunluğa ve ona dayanan hükümetlere dayanmamasında bulacaktır.

Sermayedarlar sınıfı burjuva toplumun da ekonomik olarak hakim sınıf olduğu için, siyasi olarak da hakimdir. Sermayedarlar (kapitalistler) işletmelere ve üretim araçlarına sahip olduklarından, pratikte tüm ekonomiyi kontrol ettiklerinden toplumun tüm diğer sınıf ve tabakaları onlara bağımlıdır. Toplumdaki bu olağanüstü güçlü konumu nedeniyle büyük sermaye devlet aracının belirleyici sektörleri üzerinde belirleyici etkiye sahiptir: Yani devlet bürokrasisinin, hukukun, polis ve herşeyden önce de ordunun zirvesi üzerinde.

Tam da bu belirleyici durumda olan mali sermaye çevrelerine, belki var olması mümkün olan bir federal meclis çoğunluğunu devre dışına çıkarma, ve işçi sınıfı ve halkın ilerici güçlerinin kendi sınıf iktidarlarını ciddi bir tehdidine şiddetle karşı çıkma imkanını verir." (s.8)

Devamen şöyle denmektedir:

"İşçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirme çabaları bütün tarihi deneylerin gösterdiği gibi, bir noktaya geldiğinde, burjuva sistemi sermayenin şiddete dayalı iktidarı niteliğini açıkça gösterir ve işçi sınıfı ve ilerici güçleri, ya kapitalist gericiliğin şiddeti karşısında teslim olma, ya da burjuva sistemini şiddetle yıkıp siyasi iktidarı fethetmek için siyasal devrim alternatifleri karşısında bırakır." (s.8)

"...Kapitalist iktidarı yıkmak için işçi sınıfı siyasi devrimi gerçekleştirir."

Böylece AKP'nin "siyasi devrim" programının ne olduğu ortaya çıkmaktadır."İşçi hareketi" (Siz sendikalar okuyun!!! Batı Almanya'da devletin bir kurumu olan DGB sendikaları) "işçi sınıfının sorunlarını ciddi bir şekilde çözmeye çabalayan bir hükümetin kurulması için" "devlet aracını gerici partilere dayanarak hep daha doğrudan kendi çıkarlarına tabi kılmaya çalışan mali sermayenin hükümet olmasını engellemek için" "mücadele" edecektir. Ve bu tabii ki parlamenter mücadele ile, "belki" "federal meclis çoğunluğu" ele geçirilecektir. Kim tarafından mı? Tabii SPD -belki Yeşil destekli SPD- en iyi halde "Devrimci-Sosyalist destekli" SPD tarafından. Ama bu tabii "siyasi devrim" olmayacaktır henüz. Çünkü "mali sermaye" hakim olduğu için saldırabilir. O zaman -ama yalnızca o zaman- "siyasi devrim" gereklidir!!! Parlamenter çoğunluk hayalleri ile silahsızlandırılmış olan proletaryanın, silahlı, şiddete dayalı devrimin gerekliliği ile eğitilmemiş, ve hazırlanmamış "işçi sınıfının" bu siyasi devrimi nasıl yapacağı tabii AKP'nin gizidir. Burda Kruşçev revizyonizminin sosyalizme geçişin iki mümkün yolu, ve barışçıl yolun tercihi biçimindeki revizyonist tezleri, AKP'nin malı haline gelmiştir. İşçi sınıfının "iktidarı" için hazırlandığı iddiasında olan bir Program taslağında, şiddete dayalı devrim programın tek maddesi olarak konmamakta, bunun yerine "iki mümkün yol" propaganda edilip, şiddet yalnızca savunma aracı olarak, Federal parlamentoda demokratik bir biçimde(!!!) elde edilmiş çoğunluğu koruma için, savunma aracı olarak kabul edilmektedir.

Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü'nde daha 1916'da bu konuda kategorik olarak şu tespitleri yapmıştır:

"Proletarya diktatörlüğü sorunu o kadar önemlidir ki, onu reddeden veya lafta kabul eden birisi Sosyal-Demokrat Parti üyesi olamaz. Ama şu inkar edilemez ki, belirli durumlarda, kuraldışı olarak, mesela büyük bir devlete komşu küçük bir devlette, burjuvazinin, komşu büyük devlette sosyal devrim zafere ulaştıktan sonra, direnişin çıkar yol olmadığını görüp, kendi canını kurtarmak için barışçıl olarak iktidarı terketmesi mümkündür. Ama bundan çok daha olası olan, küçük devletlerde de sosyalizmin içsavaş olmaksızın gerçekleştirilmesinin mümkün olmamasıdır. Bu yüzden enternasyonal sosyal-demokrasinin programı yalnızca —insanlara karşı kullanılan şiddet bizim idealimiz olmamasına rağmen— böyle bir savaşın kabulüdür." (Lenin, Eserler, c. 23, s.63-64)

AKP'nin Program taslağı, Lenin'in talebinin tersine, "Yalnızca içsavaşın kabulü"nü değil; gerçekte içsavaşın reddini, en iyimser bir yorumla, daha önceden kazanılmış parlamenter çoğunluğu korumak için savunma aracı olarak kabulünü içermektedir. Leninizm değil, Kruşçevizmdir AKP'nin Program taslağına damgasını vuran.

Bu bir de devlet konusundaki "sınıflar üzerinde" duran, her sınıfın —bu arada mali sermayenin de— etkisi altına almaya çalıştığı (emperyalist!!!) devlet aracı üzerine anti-Marksist-anti-Leninist teorilerle de tamamlandığında, AKP'nin geldiği nokta iyice çıkmaktadır ortaya.

Burada AKP tarafından bilinçli olarak "proleter devrimi" yerine geçirilmiş olan "siyasi devrim" kavramının ardında yatan nedir? Marksist-Leninist görüşe göre, proleter sosyalist devrim "Bütün değerlerin bir altüst oluşudur." (Marx)

Yani isyancı proletaryanın kendi sınıf partisi önderliğindeki bu devrimi bütün alanlarda toplumsal bir altüst oluştur. Çekirdeği eski devlet aracının parçalanması, yerine zafer kazanmış proletaryanın devlet aracının kurulması, tekelci sermayenin mülksüzleştirilmesi, toprağın millileştirilmesi vb. AKP usulü "siyasi devrim"in ardında yatan ise, —yukarda gösterilmiş olduğu gibi— giderek daha fazla bir biçimde parlamenter temsilcilik ile proletaryanın iktidara gelmesi, ve bir noktada burjuvazi bu parlamenter çoğunluğu kabul etmez ise, siyasi devrim gerekliliğidir. Burda da sırıtan küçük-burjuva liberal sosyalizmdir.

VI. Proletarya diktatörlüğü yerine "özgür işçi iktidarı"!

"Özgürlük ve işçi iktidarı için" başlığı altında AKP, Program taslağında sosyalizm konusundaki yeni görüşlerini uzun uzadıya ortaya koymaktadır. Yalnızca AKP'nin hangi zikzak gelişmeleri geçirdiğini

hatırlama açısından şunları bir kez daha söyleyelim: AKP bundan çok uzun olmayan bir süre önce, sosyalist ülkelerle —mesela Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile— olan çelişmelerin açıkça, kamuoyu önünde ortaya konmasına karşı çıkıyor; bizim ve eski kardeş örgütlerimizin —ki biri AEP'nin kardeş örgütü olan Avusturya Marksist-Leninist Partisi idi— AEP'nin çizgisindeki revizyonist gelişmeyi eleştirmemizi "Sosyalizme alçakça saldırı","İftira" vb. olarak nitelendiriyordu.

Program taslağında, bu revizyonist görüşler yerine şimdi bir anarşist-Troçkist görüşler karmaşası geçirilmiştir. Ama iki sinin de ideolojik kökü birdir. Biri diğerinden iyi değildir.

AKP kendi beyanına göre Batı Almanya'da "işçi sınıfının demokratik iktidarını" hedeflemektedir. AKP'nin bu konudaki görüşünün temeli, varolan burjuva devlet aracının parçalanıp, yerine sosyalist devletin kurulması, insanlık tarihinde ilk defa büyük çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğü demek olan proletarya diktatörlüğünün kurulması değildir. AKP "burjuva devlet aracının... yıkılması" gerektiğini tespit ettikten sonra, onun yerine "Sovyetler Birliği, Alman Demokratik Cumhuriyeti vb. devletlerdeki gibi bir devletin kurulmaması gerektiğini", "halk yığınlarından kopuk bir devletin kurulmaması gerektiğini", tersine "demokratik temel hakların gerçekleştirilmesi gerektiğini", bunun da "kendi kendini yönetim, ve kendi hükümeti" ile olacağını söylemektedir.

Burda da Tito revizyonistlerinin oldukça eski tezi yeni birşeymiş gibi yeniden piyasaya sürülmektedir.

Tito revizyonistleri hem teori, hem de pratikte "özyönetim" konusunda karaya oturmuştur. Yugoslavya'da bu isim altında kurulan kapitalist özyönetim ve kapitalist bir hükümet olmuştur. Özyönetim denen şey yeni tip sömürücülerin, ve işçi aristokratlarının gelişip, yerleşmesinde yardımcı olmuştur.

AKP Program taslağında demokrasi; devlet aracı ile, ve merkezileşme ile karşı karşıya konmaktadır. Bu yaklaşım her devletin özünün ne olduğunu gözlerden kaçırmaktadır. Her devlet bir sınıfın, bir başka sınıf üzerindeki diktatörlüğünün bir aracıdır. Demokrasi, devletin bir iktidar biçimidir. Devlet ölmeye başladığında, demokrasi de ölmeye başlayacaktır. Bunlar birbirine ayrılmaz biçimde bağlıdır. Proletarya diktatörlüğü devletinin özü odur ki, bu devlet sömürücü sınıfları ezmek için bir araçtır; çoğunluğun çıkarlarını, azınlığa karşı koruyan bir araçtır. Proleter demokrasi, tarihin tanıdığı en geniş, ve en devrimci demokrasidir.

Ama AKP sorunu hiç de öyle görmemektedir. Onun görüşüne göre Sovyetler Birliği'nde "demokrasi" yoktu! Bu taslakta bu kadar açık söylenmiyor. Ama yine de açıktır. Sovyetler Birliği'nde merkezi bir devlet, proletaryanın diktatörlüğünün devletinin gerekliliği bizzat Lenin tarafından gerekçelendirilmiştir. Sovyetler Birliği'nin proletarya diktatörlüğünün dersleri, AKP tarafından Sovyetler Birliği'nin geri bir ülke olduğu gerekçesiyle bir kenara itilmektedir. Lenin ve Stalin in proletarya diktatörlüğü konusundaki tezleri ve uygulamalarında evrensel olan şey, onların bir zamanlar hakim olan kapitalistler ve toprak beylerini siyasi iktidardan alaşağı ettikten sonra, onlar üzerinde işçi sınıfının diktatörlüğünün bir aracı olan proletarya diktatörlüğünün devletinin kurulması gerektiği şeklindeki teorileri, ve pratikleri, Marksizmin bu en temel önermelerinden biri bugün reddedilmektedir. Ancak böyle bir hem merkezi hem demokratik devletin Sosyalizmin inşasını mümkün kıldığı öğretisi reddedilmektedir.

AKP buna karşı şunu söylemektedir:

"İşçi sınıfı üretim ve dağıtımı kapitalist menajerlere ve **devlet kurumlarına** ihtiyaç olmadan başarılı bir şekilde gerçekleştirebilir." (s.11)

Proleter devriminin hemen ertesinde üretim ve dağıtımın devlet kurumları olmadan gerçekleştirileceğinin propagandası, gerçekte kapitalizmin restorasyonunun propagandasından başka birşey değildir. AKP ne sanmaktadır? Bütün kapitalistler, spekülatörler, kişisel zenginleşme burjuva ideolojisi vb. bugünden yarına bir günde yok mu olacaktır? İşçi sınıfı tarafından "dağıtım" proletarya diktatörlüğünün aracı olan devlet kurumları olmadan nasıl gerçekleştirilecektir? Tam da Sovyetler Birliği'nin deneyi içsavaş yılları, açlık cephesinde savaşlar, vb., devlet aracına sahip olmayan bir devrimin, devrimin ertesi günü yıkılacağının ispati değil mi?

Bu tezlerin AKP'deki esas savunucusu H. D. Koch, Kızıl Şafak 50/84 sayısında, taslakta söylenenlerin çok daha açığını şöyle söylemişti:

"Sovyetler Birliği'nin gelişmesi daha Lenin döneminde, işçi sınıfının özyönetiminin ve doğrudan demokrasinin geliştirilmesi yerine, devlet kurumlarının ve devletsel merkezileşmenin güçlendirilmesi yönünde oldu."

AKP'li revizyonistlerin Troçkist göz lüklerle göremediği birşey var. O da şudur: İşçi sınıfının Komünist Partisi önderliğinde siyasi iktidarını gerçekleştirmesinin temel araçları olan Sovyetler pratikte tarihte hiçbir dönemde görülmemiş ölçüde ve ancak proletaryanın diktatörlüğü şartlarında mümkün olan bir demokrasi uyguladılar. Burjuvazi, Troçkistler, revizyonistler bu demokrasiyi göremezler. Onlar için Sovyetler Birliği'nde "diktatörlük, merkeziyetçilik, parti diktatörlüğü" vb. var idi.

Bu bağıntıda, AKP'nin sosyalizm inşası ile ilgili oldukça geniş taslağında, sosyalizmin inşası için işçi sınıfının önderliğinin gerekliliği konusunda tek söz olmadığını söylememiz, bütün bunlar sonrasında herhalde kimseyi şaşırtmayacaktır. "Özyönetim","kendi hükümeti" vb. gibi küçük-burjuva hayalcisi görüşlerle, Komünist Partisinin öncü rolünün bağdaşmayacağı açıktır.

Lenin, "Proletarya diktatörlüğü mü? Parti diktatörlüğü mü?" diyenlere karşı şunları söylüyor:

"Sadece sorunu Parti diktatörlüğü mü, **yoksa** sınıf diktatörlüğü mü? Liderlerin (parti) diktatörlüğü mü, **yoksa** yığınların (parti) diktatörlüğü mü? biçiminde koymak bile, inanılmaz ve umutsuzluğa yolaçan bir fikir kargaşalığı anlamına gelir.... Yığınların sınıflara bölündüğünü herkes bilir; yığınlarla sınıfları aynı şey olarak kabul etmenin, üretimin toplumsal düzeninde herkesin işgal ettiği yeri ayırdetmeksizin büyük çoğunlukla bu düzen içinde özel bir yeri olan ayrı ayrı kategorileri aynı şey saymak olduğunu; ... ve siyasal partilerin de, genel kural olarak en çok otorite ve etki sağlamış olan, en tecrübeli ve sorumlu görevlere seçim yoluyla gelen ve lider diye adlandırılan kişilerden meydana gelmiş, oldukça istikrarlı gruplar tarafından yönetildiğini herkes bilir." "Ama bu bahaneyle, h e r y e r d e, yığınların diktatörlüğünü, liderlerin diktatörlüğü ile karşı karşıya koymak, gülünç bir saçmalıktır, avanaklıktır." (Leninizmin Sorunları, s.162-63)

Bir zamanların ML ekli AKP'si şimdi işte bu avanaklığı yapmaya kadar varmıştır. Hem de "Devrimci-Sosyalistlik" adına!

VII. Kendiliğinden işçi hareketine tapma, ve işçi sınıfına önderlik etmesi gereken bir özel siyasi partinin gerekliliğinin tasfiyesi!

AKP geçmişte, Komünist Partisi konusunda, onun temel özellikleri ve ilkeleri konusunda doğru görüşler yerine, kari katürleri savunmuştur. Ve bu onun temel özelliklerinden biri olmuştur.

1971'de E. Aust "İşçi sınıfının sınıf bilinci kendiliğinden gelişir" (Kızıl Şafak - Özel Sayı 1971) tezini savunmuştur.

Bu açıkça, Leninizmin Komünist Partisinin gerekliliğinin ideolojik gerekçelendirilmesine açıkça saldıran bir tezdi. Bütünü ile "Ne Yapmalı?"daki temel düşünceye saldırı idi. Leninizm E. Aust'un tersine, işçi sınıfının kendiliğinden sosyalist bilince varamayacağını, sosyalist bilincin işçi sınıfına dışardan taşınması gerektiğini, bunun için özel bir parti gerektiğini vb. savunmaktadır.

Şimdi Program taslağında E. Aust'un temel tezine dönülmüştür. Bütün Program taslağı, Batı Almanya'da işçi sınıfının —Komünist Partisinin siyasi önderliği olmadan— kendiliğinden sınıf mücadelesinin gelişmesi ile, kurtuluş yoluna gireceği, o yolda ilerleyeceği düşüncesine dayanmaktadır. Devrimci-Sosyalistler de bu kendiliğinden gelişmede "yardımcı" olma rolüne sahiptir. Bu bağıntıda AKP o kadar ileri gitmiştir ki, GİM'in "AKP erkek ve kadın sosyalistlerin bağımsız örgütlenmesinin gerekliliğinden tek söz etmemektedir" eleştirisinin hedefi olmaktadır. (s.15)

Bir başka belgede AKP bu konuda görüşlerini şöyle formüle etmektedir:

"Devrimci partinin amacı ve anlamı, işçi hareketini ideolojik siyasi ve örgütsel olarak sınıf mücadelesini yürütmede yetkinleştirmektir ki, sınıf kendisi sermaye ve burjuva devletine karşı mücadelesini yönlendirebilsin, ve kendisi kendi iktidarını devrimci bir dönüşüm sonrasında sosyalizmde uygulayabilsin." (Olağanüstü Parti Kongresi Belgeleri, s. 9)

İşçi sınıfının yardımcı örgütü olarak proleter partisi! Bu gerçekte işçi sınıfının elinden siyasi yönetiminin alınmasıdır. Kapitalizm şartları altında bir bütün olarak işçi sınıfının Komünist Partisininin bilinçliliği seviyesine yükselmesi, Lenin'in tespit ettiği gibi imkansızdır ve bir küçük-burjuva hayalidir. Bu yüzden böyle bir teori, siyasi kurmay heyeti olarak partiden vazgeçmek, ve proleter devrimi çıkmaz ayın son çarşambasına ertelemekle eştir. Bu bağıntıda AKP'nin hangi reformist batakta rahat ettiğini göstermek açısından onun bugünkü sendikaları yarının sosyalizminin yönetim araçları olarak gördüğünü göstermek de ilginçtir. Taslakta şunlar söyleniyor: "Batı Alman ve Batı Berlin işçi sınıfı zengin üretim bilgisi ile, bütün ekonomiyi

Bu sayımızda, Bolşevik Partizan'da bir süreden beri sürdürülen Ortak Tartışma Yayın Organı tartışması için dışardan gelen bir yazıyı yayınlıyoruz.

Elimizde olan R. Tanyeri'nin aynı tartışma konusundaki yazısını, Bolşevik Partizan taraftarı iki yoldaşın bir yazısını, bu sayımızda yer darlığı nedeni ile yayınlayamıyoruz.

Bu yazıları, ve elimize geçen diğer yazıları önümüzdeki dönemde de uygun yollarla yayınlayarak bu tartışmayı sürdüreceğiz.

Okuyucu, Bolşevik Partizan'da yürütülen tartışmayı bütünlük içinde kavrayabilmek için ayrıca bu tartışma ile ilgili daha önce yayınlanmış yazıları, yani BP sayı 24'teki "Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine" başlıklı yazıyı; BP sayı 29'daki "Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine Tartışma" başlığı altındaki yazıları; BP sayı 30'daki "R. Sağlam'ın "Üçüncü Konferans Duyurusu Üzerine" Adlı Yazısından" başlıklı yazının ilgili 2. bölümünü ve aynı sayıdaki "İ. Hayri'nin Üçüncü Konferans Duyurusu Üzerine başlıklı Yazı Üzerine Adlı Yazıdan" başlıklı yazının ilgili 2. bölümünü; ve BP sayı 31'deki "Tartışma Yayın Organı Değil, Sovyet Modern Revizyonizmine Karşı Teorik Mücadele Organı" başlıklı yazıyı da incelemelidir.

GÜNÜMÜZDE TEORİNİN ÖNEMİ MODA SLOGAN 'BİRLİK' VE 'OTYO' TARTIŞMASI ÜZERİNE

İlkin, bugün dünyanın her köşesinde emperyalist-kapitalist, emperyalizme ekonomik, askeri ve siyasi olarak bağımlı ve **emperyalist-faşist diktatörlüklerin** iktidarda olduğu yeni sömürgelerde, biçimde sosyalist, özde **sosyal-faşist teknokrat diktatörlüklerin** hüküm sürdüğü sosyal-emperyalist ülkelerde ve sosyal-emperyalizmin yeni sömürgelerinde modern işçi sınıfı ekonomik mücadele verirken, kapitalist ve teknokratlarla birlikte aydınlar siyasal iktidar için savaşımı yürütmektedirler.

Günümüzde **modern işçi sınıfının politik örgütlendirilmesi ve gelişimi**, tamamen arka plana itilmiş ve komünist propaganda modern işçi sınıfı hareketinden koparılmış durumdadır.

Bugünkü ana örgütsel sorun, özünde uluslararası ideolojik ve politik krizden kaynaklanmaktadır. Bugün Uluslararası Marksist-Leninist Devrimci Hareket'te kendiliğindencilik hakimdir. Teorik ve pratik seçmecilik, **dar-deneyciliğin** sınırlarının ötesine taşmaz. Bu düşünce ve çalışma yöntemi, Marksizm-Leninizmi bir eylem kılavuzu olarak kabul eden, fakat Marksizm-Leninizmi bilimsel ve devrimci bir ideoloji olarak kavramaya yanaşmayan salt-eylemcilerin en belirgin özelliğidir. Uluslararası revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele, özünde bir eylem sorunudur. Ancak bilgiyi küçümsemek, ve bu ölçüde bilimsel çalışmayı yadsımak, pratik uygulamayı köksüz bırakmaktır. Yine bu yöntem, teorik çalışma adı altında pratik uygulamaya burun bükmek, Marksizm-Leninizmi akademik bir çalışma düzeyine çekmek ve en sonu sınıf mücadelesinden büsbütün kopmakla sonuçlanır.

Uluslararası Marksist-Leninist Devrimci Hareketin gözle görülen bu özelliği, hangi biçime bürünürse bürünsün, işçi sınıfının politik örgütlendirilmesi ve gelişimini, uluslararası revizyonizme ve oportünizme teslim ederek ortaya çıkıyor.

İkincisi, bugüne kadar, özel olarak Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'da bizden önceki ve bir dönem bizim de içinde yer aldığımız ve eski halimizi teslim ettiğimiz kendiliğindenciliğin —bizim dışımızda bu savaşım eski biçimleriyle bugün de sürmektedir— en ayırtedici özelliklerinden biri de; bu dönemde parti, örgüt ya da grup olarak devrimci hareketlerin sınıf savaşımının şu ya da bu doğru yanlarına dikkat çekmiş olmalarına karşın; hiçbiri birbirinden bağımsız bir şekilde varolan doğruları, Marksizm-Leninizmin bilimsel ve devrimci teorik tabanı üzerinde birleştirmeyi ve biraraya getirmeyi başaramamış olmalarıdır.

Dünya İşçi Sınıfı Hareketi ve Tarihinin zengin deneyimlerini, tamamen ve bir dereceye kadar onlardan bağımsız bir biçimde ele alıp uygulayamamış ve aynı zamanda bu deneyimler sınanırken, bu deneylerden bağımsız olarak devrimci savaşımımızda, apayrı ve yeni bir olgunun ortaya çıktığını, sırf kendi duyusal ve algısal edinimlerini pratik faaliyetlerinin içine sokmuş olmalarının sonucu, bu yeni olgular da günışığına çıkartılmadan kalmıştır.

Bunun yanında, bir yanda devrimci savaşımın görgücü kuramcıları Marksizm-Leninizmin taktiklerinin özünü anlamamış olmakla, hayal kırıklıklarının tarihini

işlemişlerdir. Öte yandan, sözde çok yönlü toplumcul düşünür olmalarının yanısıra, burjuva toplumunun sezgilerinden kendilerini büsbütün koparmayı başaramadıkları için, sınıf istemlerini sosyal, ekonomik ve kültürel istemlerle doğru bir biçimde bağını kurmamış olmalarının sonucu, devrimimize bir sınıf damgasını vurmamız gerektiğini arka plana itmişlerdir.

Belirtmiş olduğumuz gibi, her biri tek tek ve ayrı ayrı olguları yakalamış olmalarına karşın; devrimci savaşımımızın ortaya çıkardığı yeni olguların ışığında, kendi taktik önermelerinin içeriğinin de yeni şeylerle dolduğunu göremezmişlerdir. Tersine onlar, bu yeni olguları, kendi iradi taktik önermelerine uygun hale getirmek için bit kırmışlardır. Bu yüzden onların şu ya da bu sorunda tek tek olguları yakalamış olmaları, sınıf savaşımında doğru ve sağlam bir zemin üzerinde olduklarına tanıklık etmez, etmedi de..!

Bunların ışığında gerek sosyal-emperyalizme, sosyal-şövenizme, uluslararası revizyonizmin şu ya da bu biçimlerine karşı; gerekse emperyalizme, faşizme, ulusal şövenizmin şu ya da bu biçimlerine karşı, devrimcilerin ideolojik ve politik "birliği", devrimci hareketin pratik amaçlarını karşılamak için ilkeler temelinde anlaşmaları seçen ve bu ilkeler temelinde teorik mücadelenin gereği adı altında, örgüt içi demokrasi biçimleriyle çocukça oynamayı haklı göstermeye kalkışanlar, doğru ve berrak bir ideolojik ve siyasi çizgiye sahip olmadıkları sürece, hiziplerin varlığını öngören örgütlenmelerin ötesine de sıçrayamayacaklardır. Özellikle bizdeki küçük-burjuva ideolojik anarşizminin legal ve illegal kuyrukçuluğunun temsilcileri, Marksizm-Leninizmin eğitimini temel almadıkları sürece, özel düşüncelere ayrıcalık tanıyacaklardır. Hiziplerin varlığını öngören revizyonist, oportünist, troçkist anlayışa; günümüzde Mao Zedung'un "Yüz çiçek yanyana açsın, yüz fikir akımı tartışsın" düşüncesi eşlik etmektedir. Her türlü özel düşüncenin karşısına, Marksizm-Leninizmin temel eğitimini koyacağımızı tekrarlamaya gerek var mı?!!

Hareketimizin geride kalmış bu dönemini (15/16 Haziran 1970 — 12 Eylül 1980) en ayırtedici karakteristik özelliği, devrimci biçimciliğin, devrimci düşünürlüğe üstün kılınmış olmasıdır.

En son yenilgi dönemiyle birlikte, devrimci sınıf savaşımımızın eski ve zararlı biçimlerinden en köklü kopuşu temsil eden ve kesintiye uğramış teorik ve pratik görevlerimizin bilinciyle hareket eden "parti", "örgüt", "çevre" ve "birey"lerin başlatmış oldukları ideolojik ve siyasi "ayrılıklar"ın gelecekte aşağıdaki şu üçüncü noktada güçlenmesine ya da güçlendirilmesine bağlıdır.

Üçüncü olarak, günümüzdeki ana örgütsel sorunun, bugünkü ideolojik ve politik krizden kaynaklandığını söyledik. Eğer okur komünist hareketin uluslararası bir hareket olduğunu gözönünde bulundurma zahmetine katlanırsa; sadece Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'da değil, yukarda sergilemeye çalıştığımız gibi, bütün ülkelerin komünistlerinin önünde Marksist-Leninist komünist partilerinin yeniden inşası görevi durmaktadır. Bu görev için savaşmadıkça, yeni bir komünist enternasyonalin doğuşu bir yana, devrim için bile hazırlanılamaz.

Proleter enternasyonalist hareketin, uluslararası komünist bir önderlikten yoksun olduğunu tekrarlayıp duran bir kimse, burnunun ötesindeki oportünist çıbanı da görmemektedir.

Lenin, "**İlk adımımız**, kiminle konuştuğumuzu ve kime tam olarak güvenebileceğimizi bilebilmek için gerçek bir Komünist Parti kurmak oldu" der. (Lenin, "Komünist Enternasyonal'in III. Kongresinde Komünist Enternasyonal Taktiklerini Savunma Konuşması" 1 Temmuz 1921) (abç)

Bu yolda, günümüzdeki uluslararası ideolojik ve politik krizlerin nedenleri, Marksizm-Leninizmin bilimsel ve devrimci tabanı üzerinde sergilenmedikçe ve bu konudaki ayrılık ve birlik noktaları berraklaşmadıkça, "**öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceği**" Leninist tezin yaşama geçirilmesi düşünülemez.

Bu yönde edindiğimiz teorik ve pratik görevler, Lenin'in sözleri ışığında "Bir parti içinde örgütlendikten sonra, **ikinci aşama** devrim için hazırlanmayı öğrenmektir." (Lenin, aynı konuşması) (abç)

Dördüncü ve son olarak, eğer savaşım, Marksizmin üç bileşimi ışığında veya Marksizm-Leninizmin bilimsel ve devrimci teorik tabanı üzerinde olmayan, Marksizm Leninizmin salt okur-yazar takımlarınca yürütülüyorsa, ona yöneltilen "kuşku dolu eleştiriler", "onun "eskidiği" gibi, burjuva gerçekçiliğinden kaynaklanıyorsa, onun bilim olduğu ve bütün diğer bilimsel alanlarda olduğu gibi, doğa bilimi alanındaki atılan her ileri adımla ve çığır açan her yeni buluşla birlikte, biçiminin ve içeriğinin gözden geçirilmesi unutulur ve bu görev uluslararası revizyonizmin ve oportünizmin şu ya da bu biçiminin "teorinin geliştirilmesi" adı altında özel

teorilerin propagandasına ve teorinin revizyonuna gözyumulursa ve Marksizm-Leninizmin kavranılmasında bir bilimadamı gibi davranılmadıkça —kelimenin kabul edilmiş burjuva anlamıyla değil— parti adamı olunamayacağı yadsınırsa, böyle dönemlerde durum nedir?

Besbellidir ki, Uluslararası Komünist Hareket, teorik sallantılar geçirmektedir. Bugün öteden beri varolan fikir kargaşalığının ve küçük-burjuva ideolojik anarşizminin özü, diğer bazı nedenlerin yanısıra esas olarak her dönemde bilimin taze havasının, onların küflü dar-kafalılıklarına fazla taze gelmiş olmasındandır...

Bu görevlerin bilincinde olarak; şüphesiz eksikliklerimiz ve hatalarımız olacaktır, ancak hatalarımıza karşı eleştirici bir gözle yanaşarak önümüze koyduğumuz görevleri aşacağımızdan kuşkumuz yoktur. Bugün **bütün alanlarda**, uluslararası revizyonizm ve oportünizmle hesaplaşmadan uzağız. Ancak bu hazırlığın bilinciyle, eğitsel görevlerin başında biz/bizler bulunmaktayız.

- II -

Teorinin önemi dediğimizde; iktisadi, siyasi ve teorik mücadelenin birbirinden kopmaz bağlarla ayrılmadığı gerçeği yeni değildir. Tek başına ele alındıklarında gerek teorik ve gerekse pratik görevler, bir dizi özel görevleri gerektirebilir. Ve pratik amaçların karşılanması için, kendi içinde amaç haline gelmemek koşulu ile özel metotlara başvurmaktan kaçınmayız.

Bu amaçla günümüzün moda sloganı "birlik" altında iki seçkin ölü örneği ele alalım. Ve özel metotları, bir yaşam ve çalışma biçimi haline dönüştürmüş olanları inceleyelim:

12 Eylül 1980 sonrasında, uluslararası revizyonizmin ve oportünizmin bizdeki temsilcileri ve küçük-burjuva ideolojik anarşizan ruh hali, sürgün yaşamı koşullarında "birlik" istemiyle yeni bir boyut kazanmıştı. Bir bölünme, dağılma ve yalpalama dönemi tam başlamışken, kadrolardan gelen ya da gelebilecek ciddi seslerin bastırılması, bir anda yerini, tıpkı fuhuşa nikahla resmi bir görüntü kazandıran anlaşmalara bıraktı.

"Oh! Sanırım ortalamadan iyiyim" demek için "Demokrat Türkiye"yi yayınladılar. En sonu eylembirliği isteği bir kısmını "FKBDC" adı altında biraraya getirdi.

Marksist-Leninist yazınla az-çok tanışıklığı olan herkesin tekrarladığı, ekonomizmin ve anarşizmin ortak özelliği kendiliğindencilik; bu kez hoşgörü beklentileriyle "Demokrat Türkiye"nin sütunlarında sözde teorik mücadelenin önemi, "özeleştiriler" adı altında süslendi;öte yandan sürgün, "FKBDC" serüvenciliği ile sözde sınıf savaşımının "yeni" biçimlerine uyum sağlamanın amacıyla, pratik amaçlar için "ilkeler temelinde" birimam yemini platformu üzerinde anlaşmalarla kusursuz bir şekilde tamamlandı.

Doğrusu Bernstein'ın "Hareket herşeydir, sonal hedef hiçbirşeydir" sözlerinin kendileri için boş yere ve gelişigüzel sarfedilmemiş olduğunu, parlak bir şekilde tanıtlayarak, bu kez de "FKBDC" adıyla kendilerini onurlandırma fırsatını kaçırmadılar. Üstelik bütün bunları, uluslararası revizyonizmin ve oportünizmin, proleter enternasyonalist hareketin barışın aracı haline dönüştürüldüğü, sosyalizmin inşası yerine demokrasi havariliği ile çıkıldığı ve silahsızlanma adı altında, sosyal-şövenistliğin yapıldığı, "barış cephesi" propagandasıyla gerçekte daha henüz sınıf savaşımının temel öğretilerini büsbütün inkar etmemiş küçük-burjuva akımları da bataklığa doğru çekmeye çalıştığı günlerde izledik.

Bu yönde elde edilen başarıların önemi üzerine bit kıran dar-kafalı unsurlar, kokuşmanın böylelikle de önlenemeyeceğini, özel-pragmatist-pratik-taktik önermeleri ile de tanıtlamış oldukları için, o günlerden geriye kalan nedir: Küçük burjuvazinin ilkesizliği. Son yenilgi dönemiyle birlikte revizyonizmin, oportünizmin ve küçük-burjuva ideolojik anarşizminin sol ve sağ temsilcileri, birlik çığırtkanlığı ile, ideolojik ve siyasi iflasını "birlik" adı altında özenle işlediler.

Revizyonizmin ve oportünizmin, Marksizm-Leninizmin temel teorik önermelerini değiştirme girişimi, öz olarak sınıf savaşımının inkarının bir sonucudur. Ve koşullara göre, ya burjuva demokrasisi ve parlamentarizmine yamanmaları için, kendileri gibi işçi sınıfının politik örgütlendirilmesinin ve gelişiminin düşmanı yandaşlarıyla, reformizmi burjuva liberalizmi ve burjuva ideolojisinden ayırıp "birlik" isteminde bulunur; ya da yenilgi dönemlerinde dar çevresinin desteğinden yoksun kalan küçük-burjuva devrimci akımlarının "birlik" istemini, kendi ihanetini örtbas etmek için kullanır. Nitekim, küçük-burjuva ideolojik anarşizmi ruh hali ile revizyonizm ve oportünizmin ihaneti "Demokrat Türkiye"nin sütunlarında yapısal eleştirisel dil beklentileri ile, "FKBDC" içinde hoş

görü ile karşılandı.

Gerek "Demokrat Türkiye", gerekse "FKB DC"nin cinsiyet değiştiren balık türü yazarları, bizden "yapısal eleştirisel dil, hoşgörülü bir siyaset" beklediler.

"Yapısal eleştirisel dilli, hoşgörülü siyaset", genel olarak bugün uluslararası revizyonizmin ve oportünizmin, sınıflararası karşıtlığın ortadan kaldırılması; çelişkilerin ve sınıf mücadelesi tarihinin yumuşatılması ve bu yönde pratik adımlar atmış olmak için ilkeler temelinde pazarlığa oturmak ve iki tarafı ya da tarafları idare edebilmek için "ortalamadan iyi" eski şeylerin "yeni" isimler altında ortaya sunulurken, siyasal hipokrasi uğraşılarının, burjuva gerçekçiliğinin, süslenerek örtbas edilmesidir.

İster devrimci hareketin pratik amaçlarını karşılamak için olsun, isterse uluslararası revizyonizm ve oportünizmin sınıflarüstü "barış cephesi" için olsun, ilkeler temelinde yapılan pazarlıklarda, baskı altında tutulan tek şey, günümüzün moda sloganı "birlik"tir.

Özel olarak Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'da demokratik devrim(ler)in(*) özünde burjuva niteliklerine bir göz atmak zahmetine katlanılırsa, günümüzün moda sloganı "birlik" için çığırtkanlık yapanların niteliği, devrim(ler)imize bir sınıfın damgasını vurmamız gerektiği düşüncesini, teorik ve pratik olarak geri plana itmiş olanların, sınıf savaşımında zamanından önce, çeşitli biçimlerde ortaya çıkmış olmalarının nedeni de anlaşılır.

İşte yukardaki iki seçkin örneğin bugün ölü niteliğini size veren, ortalamadan iyi bayların önümüzdeki burjuva demokratik devrim(ler)in burjuva nitelikleri̇nde saplanıp kalmış olmalarıdır.

- III -

Günümüzde teorinin önemine ilişkin I. bölümde, komünistler için bugün **baskın olan ortak görevlerimize**, inceleme, araştırma ve buna yönelik tartışmaların teorik ve pratik görevlerimizle olan bağıntısı içinde kısaca değinmeye çalıştım.

Günümüzün moda sloganı "birlik" üzerine II. bölümde —kendi bilinçlenmem için tutulmuş notlardan ara bir makaleyi — "Ortak Tartışma Yayın Organı"na olabilecek ortacı yanaşımlara karşı ve bu amaçla öncelikle kendi tavrımın belirlenmesinde, okuyucuya bir bakış açısı verir düşüncesiyle ekledim.

İlkin Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine bugüne kadar çıkmış olan yazıları ve TKP/ML(B)'nin III. Konferansının ilgili tavsiye kararından, hangi noktaları esas aldığımı ve yine bu önemli noktalara değinirken, gözle görülür çıplak sorunları da kendimce belirlemeye çalışacağım.

Bir an için karşılıklı konuşmamızı, TKP/ML(B)'nin teorik çalışma programının olumlu ya da "olumsuz" olduğu varsayımlarını bir yana koyarak sürdürelim.

Ortak Tartışma Yayın Organına ilişkin İ. Güzel'in görüşlerinde ve TKP/ML(B)'nin III. Konferans tavsiye kararında, bir yandan Ortak Tartışma Yayın Organına yanaşımda ideolojik ve siyasi önderliğin belirleyici bir rol oynayacağı, teorik çalışma programı temelinde konuluyor. Diğer yandan İ. Güzel bir adım daha atarak Ortak Tartışma Yayın Organının programı için, "Program bizim araştırma-inceleme-tartışma planımız **olmak zorundadır**" diyor.

TKP/ML(B)'nin III. Konferans tavsiye kararında, "Bizim araştırma-inceleme-tartışma (teorik çalışma planımızın "diğer teorik çalışma" bölümündeki plan) planımızın kabul edildiği koşullarda, **bizim teorik organımızın görevlerinin esasını çözecek olan bir tartışma yayın organının, bu planı kabul eden örgütlerle birlikte çıkarılmasının yararı vardır**" deniyor. (abç)

İ. Güzel, 1 Haziran 1985 tarihli Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine yazdığı ilk makalede, SBKP(B) Tarihi'nden Lenin'in sözlerini anımsatarak, "Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, ilk başta aramızdaki **ayrılığın sınırlarını kesin olarak çizmemiz gerekir**" diyor. Yine aynı bağıntıda, "Böyle bir ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI, Marksist-Leninistlerin **bir parti içindeki ideolojik birliğine ve o ideolojik birliğin bir sonucu olması gereken örgütsel birliğine hizmet eden bir araç olacaktır.**" (abç)

Eğer okur ve İ. Güzel'le birlikte kendisinin böyle bir Ortak Tartışma Yayın Organının kimlerle çıkartılabileceğine ilişkin saydığı bir dizi "grubun, örgütün ve partilerin" durumunu gözönüne alırsak, böyle bir organı Türkiyeli Marksist-Leninistlere yönelik mi, Türkiyeli, Kürdistanlı, Kıbrıslı Marksist-Leninistlere yönelik mi, yoksa uluslararası planda sözü edilen bütün Marksist-Leninistlere mi yönelik mi? Bir yanıyla bunu gelişmeler gösterecektir. Diğer yanıyla, İ. Güzel'in "Marksist-Leninistlerin bir parti içindeki ideolojik birliğine ve o ideolojik birliğin bir sonucu olması gereken örgütsel birliğine hizmet eden bir araç olacaktır" sözlerinin içi, yine kendisinin saydığı örgütler düzeyinde açılmalıdır. Kanımca bunun açılması,

olabilecek olumsuz gelişmelerin önlenmesi açısından önemlidir. Çünkü o, Ortak Tartışma Yayın Organı için "eğer **Dünya Marksist-Leninist hareketinin platformunun yaratılmasına ve Türkiye devrimi programının yaratılmasına hizmet edecekse**, o zaman tartışılan bir dizi sorunu belli bir sistem ve sıra içinde tartışmalıdır. Eğer tartışma yayın organını **ortaklaşa çıkaran örgütler, bu sorun üzerinde anlaşmazlarsa**, o zaman bu tartışma yayın organının varolan, aşılmasını istediğimiz "sağırlar diyalogu" durumunun aşılmasına pek büyük katkısı olmayacaktır" diyor. (abç)

İ. Güzel, Ortak Tartışma Yayın Organından gerçekten çok şey bekliyor. İşte o, "Bu bağıntıda bir sorun da, mümkün olurluk/olmazlık sorunudur" diye kendisine soru yöneltiyor ve şöyle yanıtlıyor: "Bence sorun önce doğru olanın ne olduğu noktasında tartışılmalıdır. Eğer olurluk/olmazlık sorunu da ille tartışılmak isteniyorsa, benim bu konuda görüşüm kısaca şudur:

Bizim gücümüz, oportünistlerin gücü, onların sorunlara yaklaşımı gözönüne alındığında, bugünkü şartlarda, **ilkesel uzlaşmalara girilmediği sürece**, oportünist olarak değerlendirdiklerimizle **birlikte** ortak tartışma yayın organının çıkarılabileceğini savunanlar, kesinlikle olmayacak duaya amin demektedirler. İlkesel uzlaşma ise Marksist-Leninistlerin işi değildir!

Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle ortak tartışma yayın organının birlikte gerçekleştirilmesi ihtimali de bugünkü şartlarda gerçek haline gelmesi çok az bir ihtimaldir. Buna rağmen doğru olan budur, öncelikle **bunun için çalışılmalıdır.**" (açy)

İ. Güzel'in verdiği yanıtın dışına taşmadan ve yine onun önerdiği "grup, örgüt ve partileri" gözönüne alarak bunun için çalışalım.

Şu ana kadar yazılardan inceleyebildiğim ölçüde, **ana sorun, ilkesel bir sorun olan program sorunudur.** Bu ilkesel soruna ilişkin görüşlerimi bir kolaylık olması açısından aşağıda "ben" ve "parti" ikilemi içersinde ele alacağım. Okuyucu, "ben" ve "Parti" ikilemini İ. Güzel'in önerdiği "grup, örgüt ve partiler" çoklusu içinde ele almalıdır. Ayrıca bu bir zorunluluktur.

Benim teorik çalışma programım, benim için baskın olan ortak amaçlardan oluşmaktadır. Ve bunlar benim kişisel amaçlarımla da ilintilidir. Aynı şey parti açısından da bir gerekliliktir. Herşeyden önce, gerek bir parti açısından, gerekse kendi açımdan baskın olan ortak amaçlar, genel olarak parti ya da benim amaçlarımla da ilintilidir. Bu yüzden **çalışma programı** parti açısından olduğu kadar, benim açımdan da ilkesel bir sorundur. **Özünde çalışma programı, ilkesel bir sorundur.** Parti açısından ve benim açımdan ilkesel bir sorunda, başkalarını pratik amaçların karşılanmasına hizmet edecek **araçlar için** anlaşmaya çağırmam(!), çağırmamam gereklidir.

Bu açıdan bir partinin dışındakileri, bir partinin çalışma programı temelinde pratik amaçlara hizmet edecek araçlar için anlaşmaya çağırmak, bir anlamda onlardan kendi çalışma programları temelinde, teorik ödünler vermelerini beklemek olur. Eğer bu mümkün olsaydı, "birleşmek" çok kolay olurdu. Çünkü bir grubun, örgütün, partinin çalışma programı, onların önlerine koyduğu teorik ve pratik görevler doğrultusunda ideolojik ve siyasi bakış açılarının bir sonucu olarak vardır!

Şu ana kadar karşılıklı konuşmamızı TKP/ML(B)'nin teorik çalışma programının olumlu ya da "olumsuz" olduğu varsayımlarını bir yana koyarak sürdürdük. Ve mümkün olmazlık sorununu doğurabilecek nedenlere değindik. Böyle bir organın mümkün olurluğuna hizmet etmesi için öz olarak söyleyeceklerim kısaca şöyledir: Öneriyi "grup, örgüt ve partiler" çoklusu içinde ya da ikili, beşli vs. çoklusu içersinde ele alacak olursak, bunların her biri Ortak Tartışma Yayın Organı özel aracını, özel olarak Türkiye devrimi programının yaratılmasına hizmet eden bir araç değil, Dünya Marksist-Leninist Hareketinin platformunun yaratılmasına hizmet eden bir araç olarak ele alacaklardır. Bunun yanında her biri kendi ülkesinin devrim programının yaratılması temelinde, eşit haklar düzeyinde Ortak Tartışma Yayın Organında tartışmak isteyeceklerdir. Bu nedenlerden ötürü, Ortak Tartışma Yayın Organı için ortak bir programa yönelik girişimlerde bulunulması, kanımca doğru olandır.

Bu bölümü bitirmeden önce, taslak çağrıya ilişkin kısa ve öz olarak şunları söyleyeceğim: Önce R. Bahdiyar'ın tezlerinden (-I-) izleyebildiğim ölçüde, Marksist-Leninistlerin önünde duran görevlerin ve sorunların hepsini tek tek kendi içinde ve her sorunun diğer sorunlarla olan ilişkisi içinde ve en sonu hepsi bir bütün içinde değerlendirilmeden, amaçla araç arasına sıkışan niyetler, çağrıya ortacı bir görünüm kazandırmıştır. Bunun için tezlerin (-I-) III. kısmına bakmak yeterlidir. Marks, Engels,

Lenin'in deneyimlerinden örnekler veriliyor. Bu yöndeki biçimcilik, özü silip süpürüyor.

Yenilgilerin, yıkımın olumsuzluklarına değinen ama Marksist-Leninist, devrimci bir perspektiften yoksun "ortacı" nitelikteki bu tür çağrılar bir tarafa bırakılmalıdır.

S O N U Ç :

Ortak Tartışma Yayın Organı önerinizin çıkış kaynağı, bütün Marksist-Leninistlerin bugün kendi kendisine sorduğu şu üç sorudan doğmaktadır:

- Nasıl yönlendirmeli?
- Nasıl örgütlemeli?
- Nasıl birleştirmeli?

Şu ana kadarki yazıya dökülmüş düşüncelerimin ışığında, Ortak Tartışma Yayın Organı önerinizle birlikte, gücünüzü nasıl ve ne yönde kullanmanız gerektiğini bir kez daha gözden geçirmenizi öneriyorum.

Kişisel olarak benim görüşüm, —okuyucuya bir fikir vermesi açısından— inceleme ve araştırmaya yönelik çalışmalarımı, Marksist-Leninistlerle birlikte tartışmak ve yine onlarla birlikte önümüzde duran sorunların kollektif bir anlayış içersinde üstesinden gelebileceğimizdir.

Bunun için, inceleme, araştırma ve tartışmaya açık olan grupların, örgütlerin ve partilerin, kendi yayın organlarında öncelikle bu konuda adım atmaları zorunludur. Bu olmadan, Ortak Tartışma Yayın Organı adı altında bir organla yukarıdaki sorulara yanıt beklemek, gücü boş yere harcamaktır.

Haziran 1986

Can

(*) "Demokratik devrim(ler)", bu sözleri iki-üç yıl önce düşündüğüm gibi aktardım. Bir yıldır, belirli aralıklarla "Demokratik Devrim" sorunu üzerine yaptığım araştırmalarda vardığım sonuç: Bu sloganların yerine, emperyalizme bağımlı bütün yeni-sömürgelerde ve Türkiye'ye ilişkin Devrimci-Demokratik Devrim; Türkiye-Kürdistan ya da genel olarak Kürdistan için (ve bütün sömürge ülkeler) Devrimci-Ulusal Demokratik Devrim sloganlarının daha doğru olacağı sonucuna varmış bulunuyorum.

Okuyucu, I. bölümde sözü edilen emperyalist-faşist diktatörlük ve sosyal-faşist teknokrat diktatörlük sloganları gibi; bütün bu sloganlar üzerine tartışma gereksinimi duyarsa sevindirici olacaktır.

...İLGİNÇ BİR GELİŞME HAKKINDA BAZI NOTLAR

yönlendirmeye muktedirdir. Mesela işyeri temsilciliğine dayanan sendikaları aracılığı ile!"(s.11))

SON NOT:

AKP'nin Marksist-Leninist temel ilkeleri nasıl açıkça revizyondan geçirdiğini göstermek için daha bir dizi önemli noktalar vardır. Biz burada yalnızca özet olarak bize en önemli görünenler üzerinde durduk. Ama burda gösterdikleri miz bile, görüşümüze göre "Marksist-Leninistlerin... —kavramı daraltmamak için !!!— Devrimci-Sosyalistlerin birliğini" ... sağlamak için tutulan bu yolun bütünüyle oportünist, ve yanlış olduğunu göstermeye yeter. Böyle bir "birlik" Marksizm-Leninizmden bütünüyle vazgeçme, ve ona düşman akımlarla ideolojik barışma pahasına bir birliktir.

Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için ciddiye alınacak çabalar, yalnızca Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini çıkış noktası alan, ona dayanan çabalardır. Birleşmeden önce, birleşebilmek için, önce ayrılık noktalarının açıklığa kavuşturulması gereklidir. Lenin'in bu temel talebi ideolojik mücadelede yolgösterici ilke olmalıdır.

Ayrılık noktalarının tespiti için, Marksist-Leninistler, ve Marksizm-Leninizme yönelmiş ve ona atıfta bulunan gruplar, programatik temel görüşlerini, ve tezlerini açık ve kamuoyu önünde tartışmaya sunmalıdır. Bu bağıntıda Batı Almanya'da GDS ve Batı Berlin'de WBK yıllar boyu AKP'den Karuscheit'a kadar birçok gruplara karşı esasta doğru bir ideolojik mücadele yürüttü. Ne yazık ki, onlar son dönemde bu görevlerini giderek unutmaktadırlar. Ve bildiğimiz kadarıyla AKP'deki son gelişmeye karşı kamuoyu önünde polemikleri yoktur. Ama bir Marksist-Leninist parti ancak bütün oportünist akımlara karşı amansız bir ideolojik mücadele içinde gerçekten inşa edilebilir.

10 Ağustos 1986

BÜYÜK ML ÖNDER MAO ZEDUNG'U ÖLÜMÜNÜN 10. YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLE ANIYORUZ!

Görüşümüze göre, Mao Zedung'un bilinen, ispatlı ve incelenebilir teori ve pratiği dikkate alınarak şu sonuç çıkarılmalıdır:

* Mao Zedung büyük bir Marksist-Leninist olarak Marksizm-Leninizmin öğretilerini Çin Devriminin demokratik aşamasında başarıyla uygulamıştır.
* Mao Zedung daha sonraki bir aşamada bazı ağır revizyonist görüşler savunmuştur.
* Fakat bu hatalar onun olağanüstü kazanımlarının reddedilmesini haklı çıkarmaz.

Bu nedenle biz Mao Zedung'un belli bir süre yanlış ve revizyonist görüşler savunmasının; onun "yozlaşmış", "revizyonist" olarak gösterilmesi için yeterli olduğu görüşünü kararlılıkla reddediyoruz.
Biz aynı zamanda Mao Zedung'un bütün görüşlerinin ve siyasetinin toptan savunulmasını, onun tüm görüşlerinin Marksist-Leninist olduğunu, hatta Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi olarak propaganda edilmesini de reddediyoruz.
Görüşümüze göre, "Mao Zedung'u savunmak", sorunları gizlemek olmamalı, tam tersine onun Marksist-Leninist kazanımlarının ve hatalarının bilince çıkarılması olmalıdır! *(Kızıl Bayrak, Akıma Karşı, Batı Berlinli Komünist ve Bolşevik Partizan Yazı Kurulları'nın "Mao Zedung — Kazanımları - Hataları adlı ortak açıklamasından, Bolşevik Partizan 15/5, s.73, Ocak 1982)*

ŞİLİ'DE DEMOKRASİ İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜYLE KAZANILACAKTIR!

ŞİLİ HALKININ FAŞİZME KARŞI YİĞİT MÜCADELESİNİ SELAMLIYORUZ!

11 Eylül 1973'ün üzerinden 13 yıl geçti... ABD tasmalı faşist Pinochet köpeği önderliğinde faşist askeri cuntanın, Şili halkına karşı giriştiği kanlı darbe hare katının üzerinden tam 13 yıl geçti... Acılarla, katliamlarla, zindanla, işkencelerle dolu 13 yıl... Fakat aynı zamanda kan pahasına elde edilmiş zengin deneylerle dolu 13 yıl... Pinochet faşizmi 13 yıl boyunca barut kokusuyla egemenliğini sürdürmüştür, sürdürmektedir. O, aydınlık günlerin umut çiçeklerinin yeşermesine bir an bile tahammül etmemiş, onlara karşı amansızca saldırmış, azgınca ezmiştir. Pinochet faşizmi, işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının direnişine sonsuza dek son verdiğini, mezar sessizliğini sağladığını sanmıştır, sanmaktadır. Gerçekten de, darbenin ardından gelen ilk yıllar sonrasında —1983'e dek— dışardan bakıldığında Şili'de "her şey sakin", "herşey kontrol altında" bir görünüm içindeydi. Ama bu, sadece dış görünüşte böyleydi. Pinochet faşizmi, halkın, işçi sınıfının ve emekçilerin hiçbir sorununu çözmemiş, tersine yığınları daha çok sefalet batağına, yoksulluk girdabına itmiştir; işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hayat şartlarını olağanüstü biçimde kötüleştirmiştir. Emperyalizmin bekçi köpekliğini yapan Pinochet, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin en temel demokratik haklarını ellerinden almıştır. O, emperyalizmin açgözlülüğünün ve daha çok sömürü isteğinin yolaçtığı büyük iktisadi krizin tüm yükünü, işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yıkmıştır. Bugün Şili'de emekçi yığınlar, "düzenin refaha kavuşması" uğruna komik ücretlerle yaşamak zorunda bırakılmışlardır, bırakılmaktadırlar. İşçi sınıfı ve emekçi halk, Pinochet faşizminin can düşmanı olduğunu görüyor, her geçen gün bizzat yaşıyor.

13 yıl içinde, darbe sonrası dağıtılan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin illegal ve yarı-legal sendikal örgütlenmeleri önemli mesafeler kaydetti. 1983'e gelindiğinde, artık bir dizi illegal, yarı-legal sendika, işçi sınıfının önemli bir bölümünü eylemde harekete geçirebilecek duruma gelmişti. İlk defa Mayıs 1983 te bir dizi sendika ve muhalif örgüt, kitleleri "Milli Protesto Günü" adı altında çeşitli eylemlere çağırdı. Pinochet faşizminin sokağa çıkma yasağına rağmen, bu ilk protesto günü, bir dizi grev, gösteri, yürüyüş vb. oldu. Saldırılar, bu saldırılar sırasında ölenler, yaralananlar ve tutuklananlar, aynı gösterilerin her ayın 10'u civarında yinelenmesini engelleyemedi. Yine 11-12 Ağustos 1983'te grevler, geniş kitle gösterileri devam etti. Bu gösteriler sırasında onlarca ölü verilmesine rağmen, gösteriler durmadı, devam etti. Kayıplara rağmen işçi sınıfı ve emekçi yığınlar umutsuzluğa düşmediler. Yenilgi onları yıkmadı; tersine, saflarına yeni savaşçılar kazandırdı, daha geniş yığınları yeni bir hayata doğru uyandırdı, onları mücadeleye hazırladı.

Şili işçi sınıfı ve halk yığınları bu yıl da Pinochet faşizmine karşı haklı mücadeleyi sürdürdüler. İşçi sınıfı ve halk yığınları, Pinochet faşizmine karşı verdikleri mücadelenin artık süngü zoruyla, tank paletleriyle, zindan haline getirilmiş stadyumlarla, kan gölleriyle durdurulamaz olduğunu, 2-3 Temmuz'da Santiago'da yapılan genel grevle, gösterilerle bir kez daha kanıtladılar.

2-3 Temmuz günleri son derece canlı bir yaşamı olan 4 milyonluk Santiago kenti savaş alanına dönmüştü. Genel grev ilan edilmişti. Dükkanların yüzde 90'ı kapalıydı. Büyük sendika birliği CNT'nin sözcüsü Manuel Jimenec'e göre, üretimin yüzde 80'i durmuştu. İki günlük genel grev, başkenti felce uğrattı. İki günlük genel grev sırasında zaman zaman polis ve askeri birliklerle işçiler arasında ağır sokak çatışmaları oldu, barikatlar kuruldu. Santiago'nun işçi mahallelerinde yapılan gösteriler sırasında en az 6 kişi vurularak öldürüldü. 36 kişi silahla yaralandı ve yüzlerce kişi tutuklandı. Direnen halkın birçok evladı yeniden stadyumlara, zindanlara dolduruldu. Santiago grev süresince, kuşatılmış bir kaleyi andırıyordu. Faşist saldırılar özellikle işçi mahallelerine yöneliyordu. Örneğin Santiago'nun en yoksul mahallesi olan, 30 000 kişinin berbat gecekondu koşullarında yaşadığı "La Victoria"da direniş hazırlığına bir ay öncesinden başlanmıştı. Burada çeşitli kültürel gruplar, gençlik örgütleri, muhalif par-

tiler ve kilise örgütleri, düzenli toplantılarla birlikler kuruyorlar, direniş için kendi aralarında işbölümü yapıyorlardı.

Genel grevden bir gün önce, askeri birliklerin mahalleye girmesini engellemek için çukurlar kazıldı, barikatlar kuruldu. Barikatların kurulması sırasında 26 yaşında bir işçi olan Boris Vera,özel bir araçtan açılan ateşle vurularak öldürüldü. Katledilen Boris Vera'nın anısına yapılan yürüyüşe ateş açıldı. Faşist askeri birlikler, sokaklardan geçen halkın üzerine rastgele ateş açıyorlardı. Bu manevralar sırasında, fırından dönen 13 yaşında bir kız çocuğu, askeri birlikler tarafından 50 metre uzaklıktan vurularak öldürüldü. "La Victoria" mahallesine giriş-çıkış, mahalle halkı tarafından engellendi. Mahalle bir "kurtarılmış bölge"yi andırıyordu. "La Victoria" işçi mahallesine giremeyen faşist ordu birlikleri, mahalleyi havadan helikopterlerle taradılar. Faşist askeri birlikler, özel savaş donanımlarıyla, panzerlerle kenti her taraftan sardılar. Faşist askeri birlikler, halkı yıldırmak, korkutmak amacıyla iğrenç yöntemler kullandılar. Faşist askeri birlikler, direnen gençleri soyup elbiselerini yaktıktan sonra, onları ateşin içinden yürümeye zorladılar. Yine faşist ordu birlikleri, kararlılıkla direnen iki öğrencinin üzerine benzin dökerek, canlı canlı tutuşturdular. Bu eylemler esas olarak 22 örgütü kapsayan (partiler, meslek birlikleri, sendikalar, öğrenci ve akademi birlikleri, kadın ve kilise örgütleri, yoksul mahalle halkı örgütleri vb.) Muhalefet Cephesi "Asamblea" tarafından örgütlenmişti. Muhalefet Cephesi "Asamblea" amacını, "demokrasiye geçiş ve hukuk devletinin yeniden oluşturulması" olarak saptamıştı. "Asamblea" sözcüsü Juan Luis Gonzales, bu genel grev eylemini "boyun eğmeyen yurttaşların barışçıl bir mücadelesi" olarak adlandırdı. Yamalı bohça görünümündeki Muhalefet Cephesinin Pinochet'e sunduğu uzun istek listesi aslında tek bir arzunun ifadesiydi: "Pinochet gitmeli!"

Bu iki günlük genel grev, sağlam görünen Pinochet faşizminin sonunun yakınlığını müjdeliyor. Protesto günlerinde işçi sınıfı çok açık olarak, toplumun en devrimci sınıfı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Pinochet faşizmine karşı muhalefetin esas gücünü, açık bir biçimde işçi sınıfı oluşturmaktadır. Ne var ki, Pinochet faşizmine karşı yapılan bu eylemler, işçi sınıfı adına layık bir Komünist Partisi önderliğinde değildir. İşçi sınıfı esasta reformistlerin, revizyonistlerin ve Pinochet faşizmine karşı olan burjuva, küçük-burjuva muhalefetin kanatları altındadır. Genel halk hareketi ele alındığında ise, geniş "anti-Pinochet Cephesi"nin yönlendirmesi ne yazık ki emperyalizmin uşaklarının bugünkü yönetime muhalif kanatlarının elindedir. Yer yer onların kontrolundan çıkan militan muhalefeti "barışçıl" yollara döndürmek için onlar ellerinden geleni yapmaktadır ve yapacaktır.

Bugün Şili'deki bu geniş "anti-Pinochet" hareket, hedefini cuntayı devirmek, yerine ne idüğü belirsiz "demokrasi" kurmakla sınırlamaktadır. Halk kitlelerine hedef olarak emperyalizm ve onun uşaklarının iktidarı değil, onların sadece bir iktidar biçimi olan cunta iktidarı gösterilmektedir. Evet, Pinochet gericidir! Pinochet mali sermayenin en gerici, en şövenist, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğünün bir temsilcisidir. Onun yıkılması, kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi halk açısından bir zafer olacak, ve mücadele şartları daha olumlu hale gelecektir. Ama Pinochet'in devrilmesi demek, Şili'de emperyalizmin hakimiyetine son vermek, emperyalizmin bağımlılık zincirinden kurtulmak demek değildir. Hayır, bin kere hayır!

- PİNOCHET ÖNDERLİĞİNDEKİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, BİR BÜTÜN OLARAK EMPERYALİZME VE ONUN ŞİLİ'DEKİ TÜM UŞAKLARINA KARŞI YÖNELMEDİKÇE, İŞÇİ SINIFININ VE HALK YIĞINLARININ GERÇEK ZAFERİ MÜMKÜN OLMAYACAKTIR!
- PİNOCHET ÖNDERLİĞİNDEKİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, PİNOCHET'İN İKTİDARA GELMESİNDE, HALKI SİLAHSIZLANDIRARAK, PARLAMENTER GEÇİŞ MASALLARIYLA UYUTARAK PAY SAHİBİ OLAN KRUŞÇEV TİPİ MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEYLE BİRLEŞMEDİKÇE, İŞÇİ SINIFI VE HALK YIĞINLARININ GERÇEK ZAFERİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!
- PİNOCHET ÖNDERLİĞİNDEKİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, BU MÜCADELEYİ DÜZEN ÇERÇEVESİ İÇİNDE TUTMAYA ÇALIŞAN; BİRTAKIM REFORM TALEPLERİYLE SINIRLAMAYA ÇALIŞAN REFORMİZME KARŞI MÜCADELEYLE BİRLEŞMEDİKÇE VE BU MÜCADELE BİR BÜTÜN OLARAK ŞİLİ'DEKİ HAKİM SINIFLARIN, KOMPRADOR KAPİTALİZMİNİN İKTİDARINI YIKMA MÜCADELESİNİN BİR PARÇASI OLARAK ELE ALINMADIKÇA, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALK GERÇEK BİR ZAFER KAZANAMAZ!
- PİNOCHET ÖNDERLİĞİNDEKİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI MÜCADELEDE İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YIĞINLARIN GERÇEK ZAFERİ, ANCAK BU MÜCADELE ŞİLİ'DE BİR BÜTÜN OLARAK

EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞA SON VERECEK; ŞİLİ'DE İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARINI GERÇEKLEŞTİRECEK DEVRİM MÜCADELESİNE TABİ OLARAK ELE ALINDIĞINDA MÜMKÜN OLACAKTIR!

- ŞİLİ'DE GERÇEK DEMOKRASİ, PİNOCHET FAŞİZMİNİN YIKILMASI, YENİDEN "HUKUK DEVLETİNİN OLUŞTURULMASI"YLA DEĞİL, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN, TÜM EMEKÇİ HALKIN ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİMİYLE, ŞİLİ'DE EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN DEVLETİNİ BÜTÜN KURUMLARIYLA YIKMAK, YERİNE İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMAKLA MÜMKÜNDÜR!

- İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ, ŞİLİ'NİN EMPERYALİZME OLAN BAĞIMLILIĞINA SON VERMENİN, BAĞIMSIZ BİR ŞİLİ YARATMANIN, ŞİLİ'DE ORTAÇAĞ KALINTILARINI, FEODALİZMİ TEMİZLEMENİN, DEMOKRASİYİ GERÇEKLEŞTİRMENİN BİRİCİK YOLUDUR!

Gelecek işçi sınıfının, gelecek emekçi halkındır!

Emperyalizmin ve uşaklarının kanlı faşist diktatörlüklerini gerçekten yıkacak olan, işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist demokratik halk devrimidir!

Ne askeri faşist cunta, ne parlamenter maskeli faşizm! Tek yol, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

10 Ağustos 1986

DEVRİMCİ YILMAZ GÜNEY'İ ÖLÜMÜNÜN 2. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ...

Zafer şarkılarımızı, destanlarımızı zorunlu olarak, kan ve ateş deryası içinde yazacağız. Herkes bilsin ki, zafer er geç bizim, işçi sınıfının, ezilen halkların ve mazlum ulusların olacaktır.

Onlara sesleniyoruz:

Baylar, korkunuzu, telaşınızı anlıyoruz. Bugün otlandığınız toprakları, fabrikaları, madenleri korumak için her türlü vahşete hazırsınız. Ama bilmelisiniz ki, korkunun ecele faydası yoktur ve hiçbir vahşet bizi haklı davamızdan caydıramayacaktır. Sizi, kendi yarattığınız sosyal-siyasal çelişmeler içinde, doktüğünüz ve dokeceğiniz kanlar içinde bağocağız...

Bizim ülkemize dönme, hem de zaferle dönme umudumuz ve güvenimiz vardır. Ama sizler birgün kaçacak ve bir daha donemeyecek sınız. Beyaz Ruslar'a bakın, Kral Faruk'a, Şah'a ve Somoza'ya bakın ve geleceğinizi görün!

HEJMAR: 32

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

HUN ÇI ZANIN ŞER ÇIYE

Pij û ber dıbarın; fıronek, top û teng
Bı gırrin, bı xumin, bûye şer, bûye ceng

Kumışin, hılweşin xan û bırcên belek
Geni bûn, kurmi bûn pır kelaş, pır cedek

Bı sıngo, bı gule dıdırın, dıkujın
Ser gever, çav beleq, dev jı hev mêr û jın

Dıl bı tırs dıçın hev, bı qulûz, bı dızi
Ser hesın, bı tıvıng, bê hêvi, bê xwezi

Şevereş bı bırûsk, bı çırûsk, bı tavan
Bı gêrin, bı nalin, bı hawar, bı aman

Berdiwar pir û jar, tew sêwi, tev bê ci
Bı hıstır, bı gıri, tev tazi, tev bırçi

Ser bı xwin, dılbırin, hemi jar, perişan
Rû kırêt, bı zencir, bı merbend dı zından

Nızanın dıçın ku, jıbe çı dıkın şer
Wan dajon ber kêrê xwinfıroşên beşer

Dıkırın me jı bı dolar bı peran
Me dıkın bı qurban jıbo xwe wek beran

Destê xwe dıdın hev xwedi mal, xwedi gund
Me dıdın ber gulan, da bıjin berbılınd

Em hemi belengaz, tev cotkar, tev karker
Me dıgrın bı zorû, me dıbın jıbo şer

Em hevdi dıkujın, tev bırçi, tev tazi
Ew lı mal da dıgrın serê xwe bı nazi

Dıvê em şıyar bın, destên xwe bıdın hev
Jı ser xwe hılının perda reş weke şev

Koledar, xwedi mal, xwedi gund bıkujın
Serbılınd, rû bı ken tev bıjin mêr û jın

CEGERXWİN

HEVAL POL ROBSON

Ey heval Robson dengbêjê cihan
Paşmêrê selam zana û insan
Gernas û rênas, dijminê Dalas
Dı ser ava re, dı ser çıya re
Rengê te ê reş tê ber çavê me
Dengê te ê xweş, xweş tê guhê me
Ev xebata te dıdi me hêrzan
Kêferata te dıdi me lerzan
Ev tevgera te jı bona insan
Pır jê dıtırsın axa û dehqan
Xwedi sermıyan jı te dıtırsın
Hemi xanedan jı hev dıpırsın
Dıbejın reşık çawa şıyar bûn?
Destê hev gırtın lı ber me rabûn
Dalas dıtırsi weke Mak- Arsi
Dı ber pıyan çûn pır tac û kursi
Xwedi sermıyan serê xwe hıldan
Dıbezın, dılerzın, dıcıvın, dırevın
Jı meydan....

Ey heval Robson!
Ne tenê reşık ketın bın destan
Em ji sıpi ne mane perişan
Reben, belengaz, bındest, çareres,
Bırçi û tazi, tev jar û nexweş
Gunhê me çı ye, ne sûc ne sebeb
Ketın bın destan ev Kurd û Ereb
Zenci û Hındi em hemi insan
Kê em hıştine wısa perişan
Nizam, nizam...
Nizama hovan, ev nızama xwar
Nizama faşist em xıstın bın dar
Xwedi sermıyan, dezge, koledar
Em kırın bêçar, em kırın bın bar
Kırın tar û mar....

Ey heval Robson,
Derdê mın û te, ev derdê gıran
Zordestıya ko kete nav cıhan
Hın mezın, bılınd, dehqan xanedan,
Hın reben bındest mane perişan
Jı vi derdê, me Markıs İngılıs
Bûne du rêzan, bûne du hozan
Lenin Sıtalin rê şani me dan
Pale şiyar bûn xebat û lebat
Roj hılat, roj hılat...
Xelas bû rojhılat,
Roja sor, roja zer
Jı Mosko hate der
Tava xwe da Balqan, da Elman
Xwe berdaye ser Çin, Çin
Çina mezın, Çina gıran
Sewqa xwe da Hind
Tev dagırt cıhan, cıhan....

Ey heval Robsan,
Karker û rencber, cotar şıyar bûn
Reben perişan bı hev re rabûn
Bı tang û bı top, dıçın şer û ceng
Lı her der gırin lı her der hewar
Lı hawır bû deng
Dıxwazın azadi, serbesti, wekhevi
Narevın...
Le dıjmın dıtırsi, dırevi, dırevi...
Çı reşık, çı sıpi, belengaz bûn heval
Dıkujın koledar xwedi gund, xwedi mal
Berepaş dırevın bayloz, xanedan
Malê wan, malê wan,
Bû bela serê wan...
Tarix tarix xıste nav singa wan
Dılê wan, çavê wan,

Ev kelem ev mix...
Dıcıvın, dıkevın, dı şer de dırevın
Peykevın peykevın....

Ey heval Robson!
Me dıvê dınyake ko her kes dewlemend
Dınya bû buhışt çı bajar çı gund
Jı bo her kesi fersend û mecal
Xwenda û zana, hozan û delal
Qesra me bılınd, bexçe xweş û rınd
Em tev de dılxweş lı nav dımeşın
Tılûr dıqışın, cobar dıxuşın
Çuqli dıhejın, pelık dıweşın
Çıya pır bılınd, dırêj, gırover
Terêje roje xwe berdane ser
Dınya maye mışt jı jin, jı evin
Xeşi tev dagırt
Herkes, her tışt, her der...

Ey heval Robson,
Fermo em herın
Serbest bıgerın
Bıxun, bınerın
Bıbênın bıpırsın
Zorker nemaye jı kê bıtırsın
Sınor nemane çıbkın pepeport
Dılxweş û rûgeş hemi keç û xort
Lı vır xurini bıxun hingıvin
Lı Mosko taştê, fıravın lı Çin,
Lı Newyorke şiv, lı London paşiv,
Çı reş çı sıpi tev bıbın kiriv..
Fırek bıdın xwe em herın Merix
Destê xwe bıdın Şêrin û Zelix
Zika rıwê te maçki bımıji
Tina dilê xwe bı te bıkuji
Bêje ezbeni, bejê ezbeni,
Jola dıkeni Zika dıkeni..
Dengê te ê xwêş herkes dıxwazi
Wi dengê şêrin....
Bejê ey heval, hevalê delal
Bı saz bı qêrin...
Bımri koledar, bımri zordestı
Bıji azadi, bıji serbesti

Ey heval Robson!
Ev cihana xweş,
Besi teva ya çı sıpi çı reş
Dıvê derbas kın rû bıken û geş
Dewlemend serbılınd,
Tev bı hev re rınd...
Nemênın sêwi, bırçi û Tazi
Ne kuştın, ne şer, ne qir, ne gazi
Bı hev re herın tev kar û xebat
Heşt seet, çar seet, du seet
Pır xweşe xebat.
Bo mılet û welat,
Ko bıbın em bı kınc, bı xwarın
Bı xani bı roni, xwenda û sıwar-,
Li ber hev na nerın
Bûn heval, bûne dost, bûne yar
Hovıti nema ye.
Tev xwenda, tev zana, tev şıyar
Ev kevoka selam, pır xweşık pır ciwan
Baweşin, bave şin bıki ew lı ser me lı ınsan
Pır xweşe ev cıhan
Tev evin, tev de jin
Ax... Cegerxwin
Pır xweşe ev cihan....

CEGERXWIN